

H. M. II.

6.8.

Typo p. 363.

See also p. 187

Edinburgh

1809.

SEARMONA Le

*Mr. Robt Walker air an cadartheang-
achaidh* LE

MR EOBHANN MAC DIARMAID,

MINISTEIR ANN AN GLASCHO, AGUS NA DHEIGH SIN,
AN COMRIE.

Deanaibhse aithreachas agus bithibh air bhur n-iompachadh, chum gu'm bi
bhur peacaidh air an glanadh as, 'nuair a thig amanna fionruaireachd o
làthair an Tighearna. GNIOMH. iii. 19.

Agus is àill leam thu thoirt dearbh-chinntè air na nithibh sin, chum
gu'm biodh iadsan a chreid ann an Dia cùramach air toiseach a bhi aca ann
an deadh oibribh : oir tha na nithibh so maith agus tarbhach do dhaoineibh.
TIT. iii. 8.

Duneidin :

CLO-BHUAILTE LE T. STEUART.

1804.

LAURISTON CASTLE
LIBRARY ACCESSION

239

DO'N LEUGHADAIR.

'N UAIR ata co lion do Shearmona Beurla air an cur an Clò, fan rioghachd fo, a min-eachadh teagasga cuethromach an t-shoisgeil agus dleasnais a Chrìosduidh; is aobhar iongantais do mhòran air feadh Gaidhealtachd na h-Alba nach dthugtadh ionnsuidh sam bith air Searmona Gaelic a chlò-bhualadh air fon nan Gaidheal do nach 'eil a' Bheurla fo-thuigfeach.

Air iarrtas mhòrain do Chairdibh agus luchd eifdeachd an Ughdair tha cuid d'a Shearmona an fo air an cur an clò, an dochas gu'm bi iad, le beannachadh Dhé, feumail air feadh na Gaidhealtachd agus gu h-àraidh a measg an dream a bha oan uair a frithealadh a Mhinistireachd. Dhoibhfan a chleachd a bhi

bhi g'a éifdeachd, bithidh an leabhar fo na cuimhneachan air 'fhoghlam, air firinn a theagaisg agus air fileantachd a bhriathra; *Agus tre sin, air dha bhi marbh, tha e fathast a labhairt.* Eabh. xi. 4.

Tha na h-Oig-fhir, ata 'g iarruidh dreuchd na Ministeirèachd ag gearan nach eil Eifeimpleir do Shearmona Gaelic re'm faotainn, 's gu bheil mòran focail anns a' Bheurla nach 'eil farasd re eadar-theangachadh. Tha aobhar a bhi ag earbfa gu'm bi an leabharfa mar-oan taitneach agus feumail dhoibhs'. Oir ge nach eil i cho coimhionta fa bhitheadh i n'am bu bheo an t-Ughdar a thoirt a fhoath-air féin gu follas, chi iad, gidheadh, mòran do nithibh anns an araidh e air a leantuinn Eifeimpleir.

CLAR-INNSIDH.

SEARM. I. agus II.

MATA xvi. 26.

Taobh

*Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge
do chosnadb è an saoghal uile, agus anam
fein a chall? - - - I. 23.*

SEARM. III.

ROM. iii. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air
teachd, a dbeidb-laimb oir gloir Dhe 46.*

SEARM. IV.

ROM. iii. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air
teachd gearr air glòir Dhè. - - 59.*

SEARM. V.

LUCAS xviii. 13.

Taobh

A Dbia, dean tròcair ormfa 'ta 'm pheac-
ach - - - - - 71.

SEARM. VI.

I PEAD. ii. 25.

Oir bha sibh mar chaoraich a' dol air
seacharan; ach philleadh sibh a nis
chum Buachaille agus Easbuig bbur n'
anama - - - - - 88.

SEARM. VII.

SALM cxxx. 3.

A Thigbearn, nan combaraichteadh leat-
sa locbdaidh, co o Thigbearn, a sheaf-
adh ann ad' fbianuis. - - - 108.

SEARM. VII.*

EABHR. iv. 16.

Thigeamaid uime sin le dànachd gu righ-
chaitbir nan gràs, chum gu faigh sinn.

*trocair, agus gu'n amais sinn air gràs
chum cobbair ann an àm feuma* -

120.

SEARM. VIII.

ROMH. xiv. 8.

Oir ma's beo dbuinn, is ann do'n Tighearn a tha sinn beo: agus ma's bàs duinn, is an do'n Tighearn a tha sinn a' bàsachadh: uime sin ma's beatha no bàs dbuinn, is leis an Tighearn sinn

140.

SEARM. VIII.*

NAHUM. i. 7.

*'Ta 'n Tighearna math' na dhaighneach-
adh treun an la trioblaid agus teinn,
agus 's aithne dba'n dream, a tha cuir
earbs' ann* - - - -

153

SEARM. VIII.**

GAL. iv. 5, 6.

*Ach 'nuair a thainig coimblionadh na
b-aimsir chuir Dia a mbac fein uaithe
a gkineadh o mbnaoi, a rinneadh fuidh*

'n lagh, chum gu'n saoradh e iad-san a
bha fuidh 'n lagh, ionnas gu'm faigh-
eamaid-ne uchd-mhacachd na cloinne

171.

SEARM. IX.

EOIN. i. 12.

*Ach a mbeud 'sa ghabh ris, thug è dhoibh
cumbachd a bhi 'nan cloinn do Dhia,
eadhon dhoibhsan ata creidsinn 'na
ainm - - - - -*

193.

SEARM. X.

TAISBEAN. xix. 9.

*Agus a deir e rium, Scriobb, Is beannuich-
te iad-san ata air an cuireadh gu fuip-
cir-bhainnse an Uain - - -*

210.

SEARM. XI.

ROMH. iv. 12.

*Neach a thugadh tkaisis air fon ar cion-
taidh-ne, agus a thogadh suas a-ris air
fon ar fireanachaidh - - -*

232.

SEARM. XII.

ROMH. viii. 32.

Taobh

*An ti nach do chaombainn a mbac fein,
 ach a thug thairis e air ar foin-ne uile,
 cionnas nach tabhair e mar an ceudna
 dhuinn gu saor na b-uile nithe maille
 risan?   -   -   -   -   -   250.*

SEARM. XIII.

2 CORIN. viii. 9.

*Is aithne dhuibh gràs ar Tighearna Iosa
 Crìosd, ge do bha e faibhir, gidheadh
 gu'n d'rinneadh bochd e air bbur son-
 sa, chum gum biodh sibhse faibhir trid
 a bbochduinn-san.   270.*

SEARM. XIV.

LUC. xv. 18, 19.

*Eiridh mi, agus theid mi dh'ionnsuidh m'
 Athar, agus their mi ris, Athair,
 pheacaich mi n' aghaidh fhlaitheanais,*

*agus a'd làthairfa ; agus cha'n fhiu mi
tuilleadb gu'n gairte do mbacsa-dhiom ;
dean mi mar aon do d' luchd tuarasdail.* 284.

SEARM. XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus a dubhairs e rium is leòir mo gbràs-
fa dbuit : oir ata mo chumbachd air a
dbeanamb foirfe ann an annbhuinneachd.* 303.

SEARM. XV. *

II. CORIN. xii. 9.

*Agus thuirt se rium, 's leoir mo gbràs-fa
dbuit.* - - - 315.

SEARM. XVI.

TAISB. iii. 21.

*Dhà-san a bhuaidhaicbeas, bheir mi co-
mas fuidhe maille rium, air mo Rìgh-
chaitbir, eadhon fòs mar a bhuaidhaich
mi fein, agus a tha mi am fhuidh,*

maille rem' Athair, air a Rìgh-chath-

air - - - - - 328.

SEARM. XVII.

EPHES. v. 6.

Na mealladh neach air bith sibh le briath-

raibh diombaineach, &c. - - 345.

SEARM. XVIII.

2 THESS. ii. 3.

Na mealladh neach sam bith sibh air aon

chor - - - - - 359.

SEARM. XIX.

ROMH. xiv. 8.

Oir ma's beo dhuinn, is ann do'n Tighe-

earna ata sinn beo ; agus ma's bàs

duinn, is ann do'n Tighearna 'ta sinn

a' faghail bàis ; uime sin ma's beatba

no bàs dhuinn, is leis an Tighearn

sinn - - - - - 382.

SEARM. XX.

COLOSS. ii. 6.

Taobh

*Uime sin, mar a gabh sibh chugaibh an
Tighearn Iosa Crìosd, gluaisibh ann*

395.

SEARM. XXI.

GNIOMH. xx. 32.

Searmoin dealachaidh.

*Agus anis, a bhrathre, tha mi gar taic-
eadh re Dia, agus re focal a ghràis,
ata comasach air sibhse a thogail suas,
agus oighreachd a thoirt duibh, am
measg na muinntir sin uile, ata air an
naombachadh - - - -*

416.

SEARMOIN . I.

MATA XVI. 26.

*Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do
chosnadh è an saoghal uile, agus anam fein a
chall?*

'NUAIR a chaill anam an duine iomhaigh
Dhè, fhuair an saoghal aite-comhnuidh 'na
chridhe. Thilg sàinnt, uabhar, agus glòir-
mhiann, Adhamh fios gu làr, o' cheud staid
sholasach, neo-chiontach, shona. Chum na
nithe ceudna clann nan daoine fada san staid
pheacach bhronach fo. 'Nuair a dh' iomain
Aingeal an Tighearna an duine as a ghà-
radh; ghlachd an Diabhol è-fein agus a
fhliochd air làimh, agus dh' iomain è iad fad
air falbh o Dhia agus o' shonas, gu peacadh,
peanas, agus doruinn. O chruthachadh an t-
saoghail a ta nithe Dhè nach fheudar fhai-
A cinn,

nithe mòr an t-faoghail fo, fonas a fhluaigh; nach b'urraim duin' air bith dà mhaighstir a' riarachadh gu dìleas, dligheach. Ma bha mòr-ghaol aca air nithe mealltach, bàs-mhor na beatha fo; ma bha iad 'nan tràilleann d'an anamiannaibh feòlmhor fèin, agus do namhaid an anama; nach robh e comasach gu 'm bitheadh barrachd gràidh aca air Dia; gu 'n iarradh iad a ghnùis agus a chàirdeas ofcionn gach nì; agus gu 'n deanadh iad a thoil, ge do chailleadh iad an faoghal mu 'n iagh Ghrian.

Tha an Diabhol agus an Saoghal anns gach am agus àite, a' mealladh ar n-anama; a' buair-eadh ar n-aigneidhe; a' dùsgadh ar n-anamhianna, agus a' goideadh air falbh ar cridhe. Chum 's gu 'm bitheamaidse agus gach neach air am freasdal an aghaidh an t-faoghail. Tha efan aig an robh fiòr-eolas air luach-mhoireachd gach nì ann an neamh agus air thalamh, a' feòraich d'a dheifciobuil, do gach crèutair reufantach, do chloinn na 'n daoine uile; Ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do chosnadh è an faoghal uile, agus anam fein a chall?

Ann

Ann an labhairt o na focail fo, tho mi cur romham, trid coghnadh Spiorad Dè.

I. Air thùs fheuchain dhuibh, nach bith-eadh tairbhe ach call ro-mhòr ann, ged 'a b'urrain duine gach sòlas, fubhachas, beartas, agus nì a tha 'san t-faoghal fo fhaotainn, na 'n cailleadh è anam neo-bhàsmhor fein 'sa mhal-airt.

II. Anns an dara àite, a' nochdadh dhuibh amaideachd nan daoine fin, a tha tilgeadh air falbh, agus a' call an anama airson an ro-bheagan do nithe an t-faoghail a 's urrain tuiteam g'an crannchur-fa

III. Anns an treas àite, fiosaichidh mi luachmhoireachd an anama.

IV. 'N deigh fo uile, Brosnaichidh mi sibhse, agus mi-fein gu bhi curamach, freasdalach, agus dichìollach mu shonas fìorruidh ar n-anama.

I. Air thùs, tha mi gu fheuchain dhuibh, nach bitheadh tairbhe, ach call ro-mhòr ann;
ged

ged'a b'urraìn duine gach folas, fubhachas, beartas, agus nì a tha 'san t-faoghal fhaotainn, na 'n cailleadh è anam neo-bhàsmhor fein 'sa mhalairt.

Tha mac an duine air a dhealbh do dhà nì, corp agus anam. Tha nithe an t-faoghail fo a' fàfuchadh a' mhiannaibh, a' biathadh a thògraidh, agus a' freagairt gu ro-mhath do uireasbhuidh a chuirp. Mar tha 'n t-Abstol Pol ag radh, Tha am biadh air son na bronn, agus a' bhrù air son a bhìdh. Tha cuid do nithibh ann a tha tabhairt sòlas do 'n inn-tinn; tha cuid eile ann a tha tabhairt fubhachas do 'n anam fein. Ach mo thruaighe, a' mhuinntir ionmhuin, tha an folas fo neotharbhach, fiubhlach, truailidh agus carrthach. Tha an fubhachas fo cunnartach, fàll-fail, fàs, agus cealgach. Tha cridhe mhic an duine làn do mhiannaibh. Ged 'a b'urraìn è gach fonas, agus gach fubhachas a tha 'san t-faoghal fo fhaotainn, dh' iarradh è tuillidh. Tha miannaibh an duine na 's farfuinge na 'n Saoghal fo, tha iad ofcionn an t-faoghail, agus cha 'n urraìn an Saoghal gu bràth an làn-thoil-leachadh. 'Nuair a fhuair an laoch trèun

Alastair

Alastair mòr, làmh an-uachdar air an t-faogla
al uile, mar leanabh gun mhathair, ghuil è,
nach robh faoghal eile ann air am faigheadh
e buaidh.

Cha 'n iad na Rìghrean, na Prionnfuidh, no
na daoine mòra, na daoine is fonadh. Ged' a
bhitheadh gach rioghachd air thalamh fuidh
chumhachd aon duine; ged' a bhitheadh gach
bochd agus beartach a' meudachadh a' fòrais;
ged 'a bhitheadh gach bèul a' sgaoileadh a
chliù; ged 'a bhitheadh a' ghlòir agus a' mhòra-
lachd, air an aidmheil leis gach teanga anns
a chruinne-chè; ged 'a mhealladh è flàinte
agus aiteas car cèud-bliadhna, ged' a bhith-
eadh gach duine mar charaid dà, agus gach
caraid dileas; ged 'a bhitheadh a chlann agus
a theaghlach, gu h-uile, gaolach, freagarrach;
gidheadh bhiodh fonas an duine fo fein meall-
tach; cha mhairreadh è ach car tamuil 'nuair
a dh' fhagadh è an faoghal so, dh' fhagadh è
a fhòlas, agus a fionas 'na dhèigh. Tha 'n
còrp truailidh, neo-mhairreannach; ann an
ùine ro-ghrad caillidh gach ni talmhaidh an
Suim. Tha an duine diom-buan, agus tha
gach sòlas talmhaidh, corporra, cofmhail re
corp

còrp an duine, diombuan mar an ceudna. 'Sann as an talamh a thainig a cholluin, 'sè an talamh a h-àite-comhnuidh, tha mòr-ghràdh aice air nithe talmhaidh. 'Si an duflach a' mathair, tha còir aig a mhiathair air gràdh na colluin; tha i gach là ag iarraidh tuille dheth, agus gach là a' faotainn tuille 'fa chòir, 'sè fo a tha reubadh agus a' lotadh ar n-anama. 'Nu air a tha finn frighealtach, mu uireasbhuidh a chuirp, tha finn di-chuimhneach, neo-churamach mu fhonas ar n-anama. 'Si a cholluin an eideadh, 'Sè an t-anam an duine. Tha cholluin gach là agus uair ag innseadh a h-uireasbhuidh le iolach ard nan aigneidhibh agus tograibh, tha fo a' dùnadh cluasfaibh na h-inntin, an aghaidh gearan ciùin an anama. 'Siad maitheanas peacaidh, fìor-chreidimh anns an t-flanuighear, dochas 'na eadar-ghuidhe agus 'na fhireantachd fan, gràdh agus càirdeas De amhain, a bheir fonas, fubhachas agus aoibhneas do 'n anam neo-bhàsinhor. Thainig an t-anam o Dhia fein, 'sefan athair ar spioraid; tha 'n t-anam gu minic air feacharan air thalamh; cha 'n i fo a dhuthaich no àite-taimh; cheangail Dia fonas an anama re chàirdeas fein amhain; cha d' thoir gach ni a
tha

tha 'fan t-faoghal gu brath fo dha, agus gu 's am faigh è fo, cha bhi è gu bràth fona. Ged' nach bitheadh ach aon duine air an t-faoghal, agus ged' a bhiodh gach nì a ta ann aige; fcapadh tinneas a fholas agus aoibhneas; chromadh fean-aois a cheann gu làr; agus ged' nach d'thigeadh a h-aon diu fo air; ged' a fhreagradh gach nì rèir a thoil, ged' a fhoir-bhicheadh gach nì 'na làimh, cha d'thugadh iad fo uile fonas do 'n anam, nach rogh-naiche fubhachas bliadhna, na dòruinn car feachduin? Nach fhearr fonas o fhiorruidh-eachd gu fiorruidheachd, na folas bochd an t-faoghail fo car ceud bliadhna? 'Sann o Dhia amhain a tha air bith, air beatha agus air gluafachd. 'S efan tobar na beatha; 's ann uaithe tha gach nì math a' fruthadh; 's efan air thùs a chruthaich an t-anam; chruthaich è 'n duine chum fonais; 's ann uaithe fèin amhain a gheibh è fonas, mu'r faigh è fo o Dhia, cha 'n 'eil nì eile 'fa chruinne bheir fonas dha; agus mu chailleas è càirdéas Dè, caillidh è fonas, agus anam le cheile. 'Sè fonas an duine bhi cofmhuil re Dia; chuir Dia chum an t-faoghail è a dh'fheuchain agus a neartachadh a fhubhailcean. Cha d'ordaich,

cha do gheall Dia dha fìor-fhonas air thalamh,
 Mu tha dùil aige làn-fhonas fhaotainn o nithe
 truailidh na beatha fo; freagradh è a cheifd a
 tha Crioisd, an folus fìrinneach, tobar gach
 eolais agus gliocais, a' cur ris. Oir ciod an
 tairbhe a ta ann do dhuine, ge do chosnadh è
 an faoghal uile, agus anam fèin a chall?

II. Tha fo g'am thoirt air m'aghaidh anns an
 dara àite gu nochdadh dhuibh mòr-amaid-
 eachd nan daoine fin, a tha tilgeadh air falbh
 agus a' call an anama, airson an ro-bheagan
 do nithe an t-faoghail fo, a's urrain tuiteam
 gu 'n crannchurfa.

Ma tha air Slànuighear ag radh, nach 'eil
 tairbhe ann, ge do chosnadh duine an Saoghal
 uile, 'nan cailleadh e anam fein 'fa mhalairt;
 Gu cinnteach cha 'n 'eil tairbhe ann do na
 daoine fin, a tha tilgeadh air falbh, agus a'
 reiceadh an anama air luach mòran na 's dìb-
 lidh, agus na 's lugha 'nan ceud mìle cuid do
 bheartas agus sòlas an t-faoghail fo. Ma
 bheachdaicheas sinn mu 'n cuairt duinn, ma
 smuainticheas sinn gu ceart air fonas an t-
 faoghail; chi sinn nach 'eil anns a chuid a 's
 fhearr

fhearr dheth ach bristeadh cridhe; mu'r biodh dùil againn re fìor-fhonas an taobh thall do 'n uaigh.

Tha duil aig mac an duine, gu bheil fonas fo-ghlacadh air thalamh, agus gu bheil gach nì làn deth. Ach mo thruaighe! a mhuintir ionmhuinn, 's dochas mealltach fo. Tha fonas an t-faoghail mar bhogha-frois, 'nuair a tha duil againn a bhi teann air, agus gu'r urrainn finn a ghlacadh, tha è ruidh air falbh na 's fhaide uainn, tha e 'gar fàgail, agus 'gar dib-readh anns gach dochas, anns gach àite, anns gach nì. Tha duil aig mòran gu 'm faigh iad fonas a'm beartas; tha dùil aig cuid gu 'm faigh iad fonas o ghlòir agus onoir, tha dùil aig cuid gu 'm faigh iad fonas ann an sàfuchadh an an-mhiannaibh feolmhor, tha duil aig cuid eile gu 'm faigh iad fonas ann an flainte, a'm boidhchead, an cloinn, an cairdean. Ach mo fìnuainticheas sin gu beachdail air gach nì dhiu sin fa leath chi finn nach 'eil fìor-fhonas re fhaotain o aon diubh.

> I. Air thùs, cha 'n fhaigh finn fìor-fhonas
 o bheartas. Tha beagan do nithe maith an
 t-faoghail

t-faoghail fo feumail; tha è ceadaichte, tha e ceart, tha e air ordachadh dhuinn nithe feumail fhaotain air arfon fein, agus arfon air teaghlaich. Ach tha air Slanuighear ag inns-eadh dhuinn gur gann a theid duine beartach a fteach do rioghachd Neamh. Tha mòrchuram mu nithe talmhaidh, agus mòrghràdh do 'n t-faoghal gu minic fuaighte re beartas. Ach ma ruigheas curam an t-faoghail air falbh le'r cridhe, ma lotas è an inntin, ma mbortas è an t-anam; 's truagh, 's aimid-each, 's gorach a' mhalairt fo. 'S trioblaideach an nì beartas a thional; 's mòr an curam, 's mor an ftri, 's mor an dichìoll, an Iomartas agus an deanadas a ghabhas è, mu'n cruinnich duine fìoras re cheile. 'S fheadar dha eirigh moch, agus luidhe anmoch; 'S fheadar dha bhì tric gun bhiadh, tric gun deoch, tric gun chlos, tric gun aoibhneas. Tha chridhe làn do champar, do fhuath, do an-earbfa, do thair, do fhearg, do fharmaid. 'Sè truaighe chàich a bheir aiteas dhafan; 'Sè beartas chàich a lionas inntin le dubhachas, agus anam le bròn. Tha duil aige gu bheil fònas agus beartas fuaighte re cheile. Ma gheibh è beartas bithidh è air a phianadh a' ceannach

folais

folais o gach ni. An diugh tha e gu h-aig-ionnach, aoibhin an dochas re folas o chraos, o mhisg, agus o mhi-gheamnuidheachd, ach am maireach, tha e gu tuirfeach trom, tha fheinfhiofrachadh ag innfeadh, gu 'n robh è am mearrachd 'na bharail, gu 'n robh a dhochas faoin, agus gur faileas mealltach a bha è leanntuin. Ach mo thruaighe, a' maireach aris di-chuimhnichidh è fo, bheir e oidhirp eile sòlas fhàsgadh o na nithe ceudna; biaidh è 'n ath-latha a' gearran gu 'n robh iad breugach, carthach; agus mar fo, o là gu là, agus o bhliadhna gu bliadhna. 'S iomad bacadh, 's iomad rib, 's iomad ceap-tuiflidh a tha eadar an duine beartach agus fonas. Cha 'n eil è sinuainteach air aon ni, ach cionnas a chruinnicheas è tuillidh fòrais; agus cionnas a ghlacas e folas leis na h' aige. 'S duilich an ni fhoras a thionnal, ach 's dora gu mòr fonas a ghlacadh leis an lion ghrod, bhrifteach, fhall-fail fo. Tha 'n duine beartach eagalach, gu'm bi è bochd, eagalach gu 'n gaoid meirlich a chuid, gu 'n d'thoir a choimhearfnach an caras, agus gu bheil gach duine 'san t-saoghal air ti air a mhealladh. Cha ghleidh ar beartas an corp o thinneas, na sùilean o dhearaibh, an inntin

inntin o mhulad, an cridhe o bhròn, an t-an-am neo-bhàsmhor o dhoruinn fhiorruidh. Cha faor beartas ar caraid gaolach, ar brathair cridhe, ar piuthar, ar mathair, ar n-athair, no ar Clann o chumhachd a bhàis. Cha dean stòras leaba na h-anfhocair mìn, solasach, taitneach; cha spìon beartas an gath as a bhàs; cha fcap è air falbh mar dheathach, eagal a pheacaidh; cha ghlan è finn o ar peacadh gin agus gnìomh; cha druid è geataibh Ifrionn; cha stiur è gun mhearrachd gu aros De finn. Feoraicheam anis an dean stòras fona finn, am biodh tairbhe ann ge do chailleas finn ar n-anama, ma gheibh finn beartas? Gu cinn-teach cha bhi. Air an aobhar fò, a mhuintir ionmhuin, na leigibh le beartas breugach, carthach ruidh air falbh le'r miannaibh; ar cridhe a ghaoid o Dhia, agus ar n-anama neo-bhàsmhor a bhruthadh, a reubadh, agus a mhortadh.

II. Aris. Cha 'n fhaigh finn fìor-shonas o ghlòir agus onoir an t-faoghail fò.

'S ni taitneach gean-math agus deadh-dhuilich dhaoine glic, maith agus tuigfeach. 'S
ni

ni ciatach, tlachdmhor gràdh ar càirdean agus
 luchd eolais. Ach is ni cunnartach, mealltach,
 millteach, glòirmhiann, na mòr-dheigh air
 onoir. 'S iomad bochd a chreach i; 's iomad
 banntrach a dh' fhàg i lomnochd; 's iomad
 dilleachdan a dh' fhàg i gun fhear-dìdein, 's
 iomad duine treubhach, uasal, measarra a dh'
 fhàg i gun tigh, gun teaghlach; 's iomad corp
 a reub i, 's iomad anam a mhort i. Tha
 muintir an t-faoghail mu 'n cuairt duinn
 gu tric aineolach mu'r beufaibh, agus mu'r
 caithe-beatha. Cha 'n fhiach cliù nan daoine
 fo buidheachas; tha ar coguis fhein ag inn-
 feadh dhuinn, gu bheil iad an dara cuid
 breugach cealgach no aineolach. 'Si glòir-
 mhiann is mathair-aobhair air na blàraibh
 fuilteach, fuathach a tha 'measg dhaoine. 'S
 iomad duthaich, 's iomad rioghachd a dh'
 fhàg i ruisgte, gun ni, gun fluagh, gun neart.
 'Siad no daoine faibhir, uaibhreach, mòr-
 chuifeach, stròthail, dàna, cruadalach a tha gu
 minic a' faotainn glòir agus onoir 'san t-fao-
 ghal fo. 'S iad na daoine dìblidh, gealtach,
 aimaideach, miodalach, aineolach gun tuigse
 a tha gu tric 'ga thoirt dhoibh. Tha each-
 draidh a chinne-daona a' dearbhadh gur fìor
 fo.

fo. Agus tha fo a' ciallachadh dhuinn, nach 'eil glòir agus onoir nan nithe, maith no luachmhor ionnta fèin, 'nuair a tha naimhde Dhe agus dhaoine gu minic 'g am faotainn o na daoine a 's fuarraiche agus a 's lugha tuigse a tha air thalamh. An fhiach an ni truailidh fo an strì, agus an iomairt, a tha daoine a' deanamh mu dhèimhin? An fhiu an deathach fhiubhlach fo anam neo-bhàsmhor an Duine? A'm bi tairbhe aige, ge do chailleas e anam, ma bhuidhneas e onoir o dhaoine? An dean an onoir fo, onorach è ann an lath-air Dhe? An d'thoir ì fonas dha 'fan t-faoghal fo, agus anns an t-faoghal a tha re teachd? An ciùnaich fo coguis lotaidh, 'nuair a mhosglas i è o chodal a pheacaidh? Freagradh an duine gloirmhiannach na ceistean fo d'a anam, agus d'a choguis fein. 'Sè math a chinne-daona chur air aghaidh, gràdh agus cairdeas Dhe, agus curam mu'r n-anama prìf-cil fhein, glòir, onair agus fonas mhic an duine air thalamh. Tha fìor-ghlòir agus fìor-fhonas fuaighte re cheile. Tha gàol agus onoir an t-faoghail; fuath dhaoine math, agus fearg Dhia gu minic mar chuibhrionn aig an duine ghloir-mhiannach.

III Anns an treas àite, cha 'n fhaigh daoine sonas ann an sàfuchadh an an mhiannaibh feolmhor.

Cha 'n 'eil tràil air thalamh a 's mugha na efan a tha 'na thrail d'a aigneidhibh agus d'a an miannaibh feolmhor fhèin. Tha staid nam bruide n'as fona agus na 's solaisaich na staid an duine fo. Tha brùidean na mach-rach a' mealltuin an t-fhòlais a chaidh orduchadh d'an nadur, gun ghoimh, gun phiann, gun ghrabadh o' choguis, na o reusan. Ach tha mac an duine, creutair reufanta, tuigfeach, 'na thràil do 'n fheoil, a phairt bhrùdail d'a nadur; a' di-chuimhneach, agus a' deanamh tàir air a reusan, an ni amhain a tha deanamh eadar-dhealachadh eadar e 's na bruidean. Tha 'n corp air a bhiathadh, ach tha 'n t-anam air a leigeadh air dearmad. Tha chuid a's mugha do chloinn nan daoine a' bristeadh gach là aith 'n ar Slanuighear. “ Na biodh
 “ ro-churam oirbh mu thiomchioll ar beatha,
 “ ciod a dh' itheas no dh' olas sibh, na mu
 “ thiomchioll bhur cuirp, ciod a chuireas sibh
 “ umaibh.” Ach 's iad biadh, deoch, eudach, agus folàs do 'n cholluin amhain, a tha moran

ag iarraidh; ma gheibh iad na nithe fo, tha duil aca gu'm bi iad fona. Tha iad a' caith-eamh an ùine, an neart, an slaint, an fìoras, am buadhaibh, an curam, agus an anam fein, chum na nithe diblidh, fuarrach, bàsmhor fo fhaotain, do 'n cholluin bhreòite, lobhte bhàsmhor. 'Nuair a tha 'm misg-fhear 'san tigh ofda, tha Bhean 'fa chlann 'nan cruban leofhein gu deurach, dubhach, bronach, gun bhiadh, gun deoch, gun sòlas, gun chuideachd. Tha am fear mi-gheamnuidh a' mealltuin sòlas car tamuill, ach tha goimh, peanas agus aithreachas an lorg an t-shòlais fo. 'S iomad deur a chofd, agus 's iomad cridhe a fòt, folas mealltach car aon uair. Ge mor ar curam mu'n chollain, cha 'n fhad a mhairreas i; agus cha d' thoir na duragan agus na daolan buidheachas dhuinn 'san uaigh air son a churam fo. 'S gearr-shaoghalach, truailidh colluin an duine; 's grad-thiubhlach, teagmhach, folas talmhaidh; 's laidir, bras, aig-neidhibh an duine; 'sanntach, gionach, doriarachadh a mhiannaibh. Ge do tha iad air an riarachadh car tamuil; an uine athghearra iarraidh iad tuille, iarraidh iad nithe eile. Tha fo a' nochdadh dhuinn, nach urrain duine anmhian-

anmhiannaibh a shasuchadh; gu bheil è cun-
nartach do 'n anam oidhirp a thoirt a dhean-
amh; agus ge do b'urrainn finn a dheanamh,
nach bitheamaid fona. O fo chi sibh, nach
bitheadh tairbhe ann, ge do gheibheadh duine
folas do 'n cholluin, na'n cailleadh anam fo-
nas fìorruidh.

IV. Anns an ait 'as deireannaiche, tha duil-
aig mòran, gum faigh iad fonas o fhlaoint, o
bhòidhchead, o chloinn, agus o chairdean.

Tha na nithe fo math, taitneach agus solas-
ach 'nan aite fein, ach cha deachaidh riamh
an orduchadh chum fìor-fhonas a thabhairt
do anam an duine. Ge do bhiodh cuid diubh
fin aguinn, bhiodh dèigh aguinn air càch,
agus ge do bhiodh iad uil' aguinn cha d'
thugadh iad dhuinn, an nì nach robh anna
no aca, fìor-fhonas do 'n anam.

Cha 'n 'eil an duine nealltuin air thalamh
aon nì a's fheàrr, a' solasaiche, agus is prìseile
na slàinte. Ach 's minic a tha 'n corp slàn,
an uair a tha 'n t-anam air a reubadh le du-
bhailcean agus le peacadh. Tha an neart a-

gus

gus an t-flaint 'bu choir dhuinn a bhuileach-
 eadh air feirbhis Dè, math a' chinneadh-daon-
 na, agus ar n-anama fhein, gu tric air an
 caitheadh, an diomhanas, an amaideachd, an
 fhruidhealachd, an craos, a' misg agus a' mi-
 gheamnuidheachd. Cha 'n 'eil còir aguinn
 air flainte; cha 'n 'eil fhios cia fhad a mhair-
 reas i. Agus gu cinnteach cha bhi tairbhe ann,
 ge do mheallas sinn flaint' air thalamh, m'a
 chailleas sinn flainte agus fonas fìorruidh d'ar
 n-anama ann an neamh.

Tha boidhichead taitneach do 'n t-fhuil, ach
 cha 'n 'eil i feafmhach no mairreanach. Tha i
 fuidh chumhachd tinneis, no sean aois. Tha i
 grad-fhiubhlach mar dhrùchd na maidne; tha
 i carrach, caochlaideach mar dhath nan nèul.
 Cha ghleidh i o thinneas, o phathadh, na o
 acras an corp. Cha faor i an inntin a thriob-
 laid na o bhròn; agus cha ghlan i an t-anam
 o pheacadh. Cha d' thoir i fubhachas dhuinn
 'fan t-faoghal fo, na fonas fìorruidh anns an
 t-faoghal a tha chum teachd.

Is folasach an nì clann, ach 's mòr trioblaid,
 piann, eagal agus curam pharantaibh. S dui-
 lich

lich an nì, nithe feumail fhaotain dhoibh; 's
 duilich an altrum agus an togail suas; ach 's
 doradh gu mor am foghlumachadh, deagh
 bheùsan a theagasg dhoibh, agus an cur ann
 an staid chiatach 'san t-saoghal. Ma bhitheas
 iad math, bithidh toilleachas-inntin nam par-
 antaibh mòr; ach ma bhitheas iad olc, bithidh
 an dubhachas moran na 's mugha. 'S iomad
 cridhe ga 'n d' thug iad folas; ach 's iomad
 cridhe bhrìfd iad. 'S iomad anam a lot iad,
 ach cha d' thug iad fìor-fhonas do h-aon riamh.

'S aoibhin an nì càirdean gaolach, glic,
 tuigfeach; ach 's carrach, mealltach càirdeas
 an t-saoghail fo. Fhad 'sa mhaireas ar stòras,
 ar creideas, ar neart, ar flàint agus ar cliù, cha
 bhi dith chairdean oirn. Ach 'nuair a chail-
 leas finn na nithe sin, trèigidh mòran finn.
 Chi finn gur call caraid a' ro-thathaich; agus
 gur è cairdeas De amhain a tha gu 'n cheann
 gu 'n chrìoch. 'Sè fo an cairdeas a' nì subh-
 ach, aoibhin, ait finn air gach àm, anns gach
 aite, agus anns gach staid. 'Sè fo amhain a
 bheir dhuinn sòlas air thalamh, agus fonas
 fìorraidh ann an Aros Dè.

O na nithe chaidh a labhairt, tha mi 'n dochas gu bheil sibh a' faicinn, nach mor a 's fhiu fonas dìblidh, fuarrach, falach an t-fao-ghail fo. Air àm eile, ma bheir Dia comas duinn, fiosaichidh mi luchamhoireachd an anama. Gu 'm beannaicheadh Dia na chaidh a labhairt air an àm, a' reir a thoil agus fhocail; agus d'a ainm naomha gu 'n robh glòir a nis agus gu fìorruidh. Amen.

SEAR.

SEARMOIN II.

MATA. XVI. 26.

*Oir ciod an tairbhe a ta ann do dhuine, ge do
chosnadh è an saoghal uile, agus anam fein a
chall?*

CHA 'n 'eil crèutair air thalamh ach mac an
duine a mhain, aig am bheil rèusan, coguis
agus anam neo-bhasmhor. 'Nuair a dh' ith
Adhamh am meas toirmisgte, agus a bhrift e
reachd Dhe, chaill è chòir air sòlas talmhaidh,
air umhlachd nan crèutairean, agus air beatha
shiorruidh. Chaidh ar ceud fìnnsearibh fha-
gail gu saorsa an toile fein, thuit iad o'n ceud
staid, pheacaich iad an aghaidh Dhe: Agus
cha'n ann dhoibh fèin a mhain a rinn iad
cron; thainig peacadh agus truaighe ann an
lorg fo air an sliochd. Cha deachaidh sliochd
mi-thaingeil an duine mar a thoill iad a dhru-
ideadh

ideadh as an t-faoghal; cha d'fhàgadh iad gun sòlas; cha d'fhagadh iad gun dochas air fonas bithbhuan. 'Nuair a thuit an duine, ann an àite duais a pheacaidh, fhuair è gealladh gràsmhor; gu bruthadh Siol na mnatha ceann na nathair nimhe. 'Se rùn Dè, gu'n tuigeadh agus gu'n creideadh fìochd an duine an gealladh fo, agus gu bheil è anis air a choilionadh. Cha 'n 'eil tlachd aig Dia ann am bàs nam peacach 'bann-fa' leis gu mòr gum faiceadh, gu'n aidicheadh, gu'n trèigeadh iad am peacadh; agus gu'm bitheadh iad beo trìd creidimh ann an Crìofd.—Tha tròcair Dhe co-fharfuing r' a cheartas. Tha ghràdh o'cinnn tuigse, agus a naomhachd gun fmal a' co-fhreagrachd, ann an cocheangal nan gràs, a rinn e r'ar slànuigh-ea Iosa Crìofd, chum fonas fìorruidh a phobuil. Tha Dia anns gach nì a' nochdadh a ghlòir agus a bhuaidhean fèin, agus a ghràdh do chloinn nan daoine. Mar tha 'n t-Abstol Eoin ag radh, “ An fo dh'fhoillsicheadh gràdh Dhè dhuinne, do bhrìgh gu'n do chuir Dia aon-ghin Mhic do'n t-faoghal, chum gu 'm bitheamaid beo trìd-san. An fo a ta gràdh, cha'n e gu 'n do ghràdhaich sinne Dia, ach gu'n

gu'n do ghràdhaich e fàn finne, agus gu'n do chuir è Mhac fein gu bhi 'na ìobairt-rèitich air fon ar peacaidh. ”

Tha mac an duine air a ghineamhin ann am peacaidh ; tha anamhiannaibh agus aig-neidhibh ag eiridh fuas na's luaighe na reufan. Tha na h-aigneidh laidir borb, tha ar reufan ciùin agus sèimh. Tha na h-anamianna-feòlmhor gach là a' dalladh fuilean ar reufain a' toirt dìmeas air a chomhairle, agus a' faotainn lamh an uachdar air. Ged' a tha air coguis a' cuideachadh ris ; tha air cridhe mealltach, talmhaidh ; air n' aigneidh neartmhor ; agus air n' anamhianna ceann-laidir a' faotainn buaidh orra le chèile. Tha finn fèin lag, dall, peacach ; tha 'n Diabhol, an faoghal, agus an fheoil, 'g ar buaireadh air gach laimh, air gach am, agus anns gach àite. Ach a chum 's gu nochdadh Dia do gach creùtair rèusfonta, a ghloir, a bhuagh-aibh, a ghradh do anama dhaoine, agus fhuath do pheacadh ; chuir e Mhac fèin a dh'ionnfuidh an t-faoghail, a chum is gu'n faoradh e gach neach a chreideadh ann, o chumhachd agus o dhuais am peacaidh ; a

D

thabhairt

thabhairt eolais duinn air Dia agus air ar dleas-
nas, a theagasg fìor-ghliocas duinn ; a dh'-
earbhadh nach 'eil tlachd aig Dia ann am bàs
pheacach, a dh'innseadh dhuinn, c'aite 'm
faigheamaid fìor-fhonas ; co iad ar naimhde,
agus cionnas is urra fìnn buaidh fhaotainn
orra. Tha 'n faoghal 'na charaid do'n fheoil,
agus gu h-àraid 'na namhaid d'ar n'anama.
Air an aobhar fo, tha 'n t-Abstol Eoin an
ainm Dhia a' guidhe oirn gu'n mhòr-ghràdh
a thabhairt do'n t-faoghal. “ Na gràdhaich-
ibh an faoghal no na nithe a ta fàn t-faoghal.
Ma ghràdhaicheas neach air bith an faoghal,
cha 'n 'eil gràdh an Athar ann. Oir na h-
uile a ta anns an t-faoghal ; anamhiann na
feòla, agus anamhiann nan sùil, agus uabhar
na beatha, cha 'n ann o'n Athair a tha iad,
ach o'n t-faoghal. Agus fiubhlaidh an faogh-
al feachad, agus anamhiann ; ach an ti a ni
toil Dè, mairidh e choidhch.” Uaith fo chi-
fìbh nach 'eil nithe an t-faoghail fo luach-
mhor no maireannach. Air an aobhar fo,
tha air Slànuighear a' feòraich dhinn, Ciod e
an tairbhe do dhuine, ge do chosnadh e an
faoghal gu h-iomlan, agus anam a chall ? Ann
an labhairt o na briathraibh fo dh'fheuch
mi dhuibh a cheana ;

I. Air thùs, nach bitheadh tairbhe ann, ach call ro-mhòr, ged' a b'urra duine gach sòlas, fubhachas, beartas agus nì a ta san t-saoghal fhaotainn, na'n cailleadh e anam neo-bhàs-mhor fèin 'fa mhalairt.

II. Ann san dara àite, nochd mi dhuibh mòr-aimeadachd nan daoine fin, a tha tilgeadh air falbh, agus a call an anama, air son an ro-bheagan do nithe an t-saoghail a 's urra tuiteam 'g an crannchurfa.

III. Tha mi cur romham air an am fo, trid codhnadh Dhe, anns an treas àite, fhiosrachadh mòr-luach an anama.

An deigh fo bheir mi oidhirp fìbhse agus mí fein a bhrosnachadh, gu bhi curamach, freasdalach agus dìchiollach, mu shonas fìor-ruidh ar n' anama,

Tha cuid do nithe luachmhor 'nan nadur fein; tha nithe eile luachmhor do rèir mar a bheir iad sòlas no sonas dhuinn, agus do rèir mar a mhaireas iad. Cha 'n 'eil an t-anam a mhain luachmhor' na nadur fèin; ach 's e 'n
t-anam

t-anam mar an ceudna bun-fèidh gach sòlais agus fonais a tha finn a' mealtuinn, no is urra finn fhaotainn. Ach a chum 's gu'm faicibh fibh na's foilleire mòr-luach ar n'-anama neo-bhàfinhor.

I. Fiofraichidh mi air thus, co a rinn an t-anam.

II. Ann fan dara àite c' arfon a chaidh an t-anam a dheanamh.

III. Ann fan treas àite, 'Nuair a bha an t-anam cailte le peacadh, ciod an luach leis an do cheannachadh è o bhàs fiorruidh, duais a pheacaidh.

IV. Ann fan àit' is deireannaiche ciod a rinn, agus a tha Dia a'deanamh air fon anama dhaoine.

I. Air thùs fìofraichmid co a rinn an t-anam.

An dèigh do Dhia an talamh, agus gach nà,
agus crèutair a ta ann a chruthachadh, dhealbha
è an

è an duine, 'na iomhaigh fèin, mar chlach-
 mhullaich àluin air càch uile. Shèid è anail
 na beatha 'na phollaraibh, agus dh'fhàs anam
 rèusanta 'na chom. Chruthaich eadh an corp
 a duilach na talmhain; ach thainig an t-anam
 uaithe fèin. Tha an t-anam glòirmhor neo-
 bhàismhor: Tha è reusanta, tuigfeach, comafach
 eòlas a ghabhail air Dia, air oibre, air a chumh-
 achd, air a mhaitheas, agus air a bhuaghaibh.
 'S ioma cèut-fadh a ta fuaighte ris an anam;
 tha tuigfe, meodhair, ciall, breathnachadh-
 coguis agus toil aige. Tha è comafach
 gliocas fhoghlam o Dhia agus o dhaoine. Tha
 è comafach gràdh agus meas a thabhairt do
 Dhia, do dhaoine, do shubhailce, do cheartas,
 do mhaitheas agus do dhiadhachd.' Sè 'n t-
 anam a mhain a bheannaicheas agus a mholas
 ainm naomha Jehobhah mhòir: 's efan a
 chuimhnichas le teas-ghràdh air na tiodhlacan
 trèaireach, a tha è gach la a' builleachadh oirn.
 'Tha oibre Dhe uile, a' nochdadh a' ghliocais, a
 chumhachd agus a' mhaitheis; ach 'sè an t-an-
 am an coron gràidh leis an do chrùn Dia a
 chruitheachd fo. 'Sè an t-anam is urra fhiofra-
 chadh agus a thuigsinn co a chruthaich e air
 thus. 'S efan a mhain a tha comafach air
 taingealachd,

taingealachd, air fiùghantas, agus air cairdeas. 'S è fo fìor obair lamha Dhe; 's è fo a bheir buidheachas d'a ainm; 's è fo a mhain a sheinneas a chliù. Mar a tha na speuran ard ofcionn na talmhainn, mar fo tha anam an duine air àrdachadh gu mòr ofcionn na colla, agus gach ni a th' air thalamh. Tha gach ni agus crèutair talmhaidh; fiùbhlach, neo-mhaireannach, bàismhor; ach tha 'n t-anam feasmhach, maireannach, neo-bhàismhor. Chaidh gach ni eile dheanamh as, agus airson an talaimh; buinidh an t-anam do neamh, agus 's ann air son nithe neamhaidh a chaidh a dheanamh. 'S è Dia a mhain a b'urra ni co mòrchuiseach, deanadach, agus iongantach a chruthachadh. Cha robh na gibhte agus na buagha fin aig a h-aon eile r'a thabhairt do anama dhaoine; agus chruthaich Dia an t-anam, agus thug e na gibhtibh fin dà, chum mòr-shonas.

'Tha fo g' am thabhairt air m'aghaidh gu fhiofrachadh,

II. San dara àite, C'arson a chaidh an t-anam a dheanamh.

Thug

Thug Dia dà ni dhuinn, a dh'innseas c'ar-
 fon a chaidh anam an duine a dheanainh,
 fhocal naomha, agus ar reusan fèin. Tha fo-
 cal Dhe ag innseadh dhuinn, gu bheil Dia anns
 gach ni a' nochdadh a ghlòir, a chumhachd,
 a ghliocas, agus a mbaitheas fèin, do gach
 creutair tuigfeach, an neamh agus air thalamh.
 Chaidh an duine a chruthachadh an staid fho-
 na; agus tha focal Dè ag innseadh dhuinn
 mar an cèudna, gur ann a chum fonais a chru-
 thaich Dia air thùs è. 'Sè 'n Diabhol agus
 an duine a chruthaich am peacadh; agus is
 e'm peacadh a dhealbh, agus a tha a' beath-
 achadh gach piann, gach truaighe, agus gach
 dòrainn a tha anns an t-faoghal. Tha cèutfaidhe
 glòirmhor, iongantach an duine gu beachd-
 dail a' nochdadh dhuinn, gur ann a chum
 fonais a chaidh a dheanamh. Tha gach creu-
 tair air thalamh comasach air folas a mheal-
 tuinn; 'se mac an duine a mhain, is urra bhi
 fìor-fhona. Dhruid am peacadh fonas as an
 t-faoghal fo; ach tha Dia a' gealltuinn do gach
 fìor-chreidmheach ann an Crìosd, fonas co-
 fharfuing r'a mhiannaibh, agus co-mhairean-
 nach r'a anam neo-bhàismhor, ann san t-fao-
 ghal a tha chum teachd. Tha 'm fìor-chreid-
 mheach,

mheach, aig am bheil ceud-thoradh an Spioraid, ann an càileigin a' mealtuinn, fìor-fhonas anns an t-faoghal fo. Tha fuilean a chreidmheach air am fosgladh; tha a chridh athnuadhaichte, tha aigneidhibh air an smachdachadh, agus a mhiannaibh air an glanadh o shalachar a pheacaidh; Tha è gabhail tlachd ann an reachda Dhè, ann an co-chomunn r'a athair neamhaidh, agus tha a' gheallanna gràs-mhor a' lionadh a chridhe le dòchas agus aoibhneas. Cha d'rinn Dia ni air bith an diomhain. Is ni mor-thogarrach anam an duine, agus cha'n 'eil miann no togradh ceart aig an anam nach d'theid a shàsachadh. Thug Dia cìocras do'n duine air sonas, a chum gu'n iarradh, agus gu'm faigheadh è sonas. Tha duil againn gu'm faigh finn sonas anns an t-faoghal. Ach tha Dia gach là ag innfeadh, a' feuchainn, agus a' dearbhadh dhuinn, gu bheil sonas an t-faoghail fiùbhlach, carrach; gur ann na chairdeas fèin a mhain, agus anns an t-faoghal a ta chum teachd, a gheibh an creidmheach fìor-fhonas.

Ach a chum 's gum faiceadh sibh na's foilleire luachmhoireachd ar n-anama, Fiofraich-amid anns an,

III. Treas aite, 'nuair a bha'n t-anam caillte le peacadh, ciod an luach leis an do cheannachadh è o bhàs fìorruidh, duais a pheacaidh.

Mar a tha 'n t-Abstol Pol ag ràdh, bha 'n saoghal uile ciontach am fianuis Dè ; bha na h-Judhaich agus na Geintilich uile fuidh pheacadh ; fuidh bhreitheanas chum diteidh, agus fuidh mhallachadh. Pheacaich gach uile, agus tha iad an deidh-laimh air glòir Dhè. Thainig bas air na h-uile dhaoine, do bhrìgh gu 'n do pheacaich iad uile. Cha robh ni maith sam bith a' gabhail comhnuidh ann am mac an duine. Bha tuigse chloinn nan daoine air a dorchachadh, air dhoibh a bhith na 'n coimhich do bheatha Dhe, a thaobh an aineolaais a bha annta, tre chruas an cridhe. Pheacaich an duine le lan-thoil ; bha aige na dh'fheudadh a bhi aige fìor-eolas air an fhirinn. Cha robh iobairt rèitich aige airson a pheacaidh ; cha b'urra dochas air bith a bhi aige o Dhia ceart, naomha ; cha robh ni air bith aige, ach dùil eagalach re breitheanas, agus fèirg theinntich gu' fgrios as. Bha cloidheamh ruisgte a cheartais an crochadh ofciunn a

E

chinn ;

chinn; bha fearg an Dè bheo air lafadh suas na aghaidh. An uair a bha ceartas Dhe a' togail suas a laimhe chum am buille crioch-naichte, toillteanach a thoirt duinn, fhìn trocair a mach a' lamh ghrafinhor ann an Iosa Crìosd; ghabh efan am buille a thoill sinne, agus dh' fhuiling è 'm bàs airson ar peacaidh-ne.

An abair sibh a nis nach 'eil anam an duine luachmhor, 'n uair a cheannuich Crìosd e le fhuil luachmhor, bheannuichte féin. Tha fulangas agus bàs ar Slànuighear gu foilleir 'a nochdadh, dhuinn, gràinealachd a' pheacaidh, luachmhoireachd ar n-anama, gliocas agus tròcair Dhe, agus gràdh neo-chriochnaicht' ar Slànuighear Iosa Crìosd. Mur biodh an t-anam luachmhor an sùilean Dhe, an cuireadh è a Mhac féin a dh' ionnfuidh an t-faoghail phianntaich fo? An cuir-eadh e gu bàs è a fhaoradh anam an duine o'n bhàs fhiorruidh a thoill a pheacadh, am bheil ni sam bith ann an neamh, no air thalamh, as luachmhoire na fuil aon ghin mhic Dhè? An dòirteadh Dia an fhuil fo air fòn ni fuarrach, neo-mhairreannach, neo-luachmhor?

inhor? Tha faorfa ar n-anama gu beachdail a dearbhadh dhuinn, luachmhoireachd ar n-anama, agus an t-fhonais fhiorruidh fin a choisinn Crìosd do gach neach a chreideas ann.

Mar a tha 'n t-Abstol Eoin ag ràdh, oir is ann mar fin a ghràdhaich Dia an faoghal, ('fe fin re ràdh anama agus fònas dhaoine) gu 'n d' thug è aon-ghin Mhic fèin, chum 's ge b'e neach a chrèideas ann, nach fgrìofar è, ach gu'm bi a' bheatha fhiorruidh aige. An gràdhaicheadh an Dia beo fìor, glòirmhor, naomha agus uile-ghlic nithe faoin, fuarach, gu 'n luach, gun bhuaidh, gun fhèum? Mur creid daoine gu'm bheil an t-anam agus fònas fìorruidh luachmhor, 'n dèigh na rinn Dia airson ar n-anama; cha 'n 'eil ni an neamh no air thalamh a's urra dhearbhadh ni 's neartmhoire dhuinn. Ach a chum 's gu'm faic sibh uile ann an aon bheachd, luachmhoireachd ar n-anama neo-bhàsmhor, fìofraich-amid ann fa cheathramh àite,

IV. Cìod a rinn agus a tha Dia a' deanamh airson anama dhaoine.

B'e

B'e anam an duine obair dheireannach Dhè 'fa chruitheachd. Mu 'n do chruthaich è an duine, chruthaich è fonas agus sòlas air a fhon. 'S i chollun èideadh ar n-anama; 'S ann air fon an fhir-àitich luachmhor, a chaidh an eideadh iongantach fo air thùs a dheanamh. Tha chruitheachd, agus gach ni a ta innte air an fgeitheadh amach a chum sòlas a thoirt do 'n duine. Tha 'n talamh, agus gach creutair a tha g'a aiteachadh a' sàfuchadh agus a freagairt do uireasbhuidh a chuirp. Tha gliocas, cumhachd agus maitheas Dhe 'fa chruitheachd a' tabhairt fubhachais d'a inntin. Bha gach ni air thùs a' tabhairt sòlas, fonas agus aoibhneas do mhac an duine. 'Nuair a dh' fhofgail am peacadh fuilean Adhamh, chum a lomnochdaighe fhaicinn, chunnaic è 's an am cheudna, fearg Dhè a' lasadh 'fhas 'na aghaidh; fonas agus folas talmhaidh a' ruidh air fabh uaith féin agus a fhliochd; agus a chruitheachd uile a call a fgiamh, agus a boidhchead. Ghin am peacadh dorchadas, agus ghin dorchadas eagal a' bhàis, aineolas, feacharan, agus truaighe.

'Nuair

'Nuair a thuit Adhamh, cha do dhruid Dia as an t-faoghal è, mar a thoill a pheacadh. Ach a chum gu'm biodh a ghlòir agus a mhaitheas air an nochdadh do gach creutair; a chum gu'm biodh anama dhaoine air an fàbhaladh, agus air an deasachadh airson fonas neamh; fhaor Dia corp an duine, an talamh, agus gach nì a ta ann, carr tamuil o fgrìos, agus o bhàs fìorruidh. Fhuair an duine eolas air Dia, air a mhaitheas, agus air a throcair; fhuair è eolas mar an ceudna air a dhleasdanas do Dhia agus do dhaoine. 'Nuair a chaill fhìochd Adhaimh an eolas, agus an gràdh air Dia; chaidh gach aon diubh a fgrìos le tuil; ach Noah amhain, agus a theaghlach. B'e Noah fearmonaiche na fireantachd; cha 'n èisdeadh an fèan faoghal r'a ghuth, chaidh iadfan a bhàthadh airson an peacaidh; ach chaidh Noah a fhàbhaladh a chum gu 'n fgaòileadh è eolas an Dè bheo, a'm meafg a theaghlach agus a fhìochd. 'Nuair a chaill fhìochd Noaich eolas air Dia, ghairm efan Abraham agus a fhìochd, gu bhì na'm pobull àraid dìleas dha féin. S mòr a rinn Dia airson clann Israeil, thug e dhoibh a reachd fgrìobhta, mar riaghail-fhìùraidh am beufan agus an caithe-beatha; daoine

daoine naomha, glic a' theagasg agus a' mhinneachadh an reachd fo; teampull glòir-mhor agus Sagairt a chum aoradh a dheanamh do Dhia, faidhean o àm gu àm g' am brofnachadh a chum an dleasdanas; fhuair iad buaidh air an naimhde, agus nithe math na beatha fo. Agus a chum 's gu'm biodh iad dìleas agus feasmhach 'na fheirbhis, thug e dhoibh geallana prìfeil, tarbhach. Fhuair rìgh na h-Eiphit comas clann Israeil a chur fuidh thrailleachd a chum gu'm biodh crofdachd agus uabhar a phobuil sin air an smachdachadh; agus a chum gu'm biodh fìor-eolas mu'n Dia bheo, air a chraobh-fgaoileadh a'm measg gach pobuil air thalamh. Air an àm fo bha co-chomunn aig sluagh an t-faoghail uile ris an Eiphit; air an aobhar fo, thug Dia comas do rìgh na h-Eiphit clann Israeil a ghleidheadh agus a chur fuidh thràilleachd. Ach shàor Dia mu dheireadh a fhlugh, le cumhachd, agus le mòr-ghlòir. Gheall è mar an ceudna, gu 'n cuireadh è neach a dh'ionnfuidh an t-faoghail, a shàoradh iad o thràilleachd a pheacaidh, agus o'n naimhde spioradail. Ann an coimhlionadh na h-aimsir chuir Dia a Mhac fein uaithe, a ghineadh o mhnaoi, a rinn-

a rinneadh fuidh 'n lagh ; a chum gu faoradh e iadfan a bha fuidh 'n lagh ionnas gu faigh-camaid-ne uchd-mhacachd na cloinne. Le comhnadh Spioraid Dè, ghabht 'an Slànuigh-e ar am broinn na h-oighe ; mar dhilleachdan gun treòir, gur bheartas gun chairdean, rugadh è ann an stapul truagh, diblidh, doireafach, gun uidheam, 'gun mhuinntir. Ge d' tha tuill aig na fionnaichibh, agus nid aig eunlaith nan speur, bha eisean a chruthaich gach ni, mar choimheach 'na chruitheachd fein, gun aite comhnuidh fuidh 'n ghrèin a dhealbh a lamh.

Co luath 'fa dh' fhofgail mac Dhe a shùil air thalamh, dhuifg, mhofgail, agus dh' eirich a naimhde, gu fuileach, feargach, dioghaltach 'na aghaidh. Bha Herod air a thòir ; b' èigin d'a pharantaibh teicheadh leis, do 'n Eiphit. 'Nuair a thoisich e air fearmonachadh, thug a theagafg oilbheum do na h-Judhaich. Bha na Sagairt, Phairisich, agus na Scriobhuich ga ruagadh, ga gheur-leanmhuinn air gach àm, agus anns gach àite. Dh' fhuiling e buaireadh an Diabhoil, agus an-cainnt pheacach 'na aghaidh fein. Dh' fhuiling e ocras patha,

agus

agus fgios 'na chorp; bròn, cradh agus dor-
uinn pheacach 'na anam. Dh' fhuiling è fearg
athar naomha, 'nuair a bha i air lafadh suas
an aghaidh pheacach. Chaidh gach pian a-
agus cradh a thoill finne a leagail comhladh
air. Chaidh peacadh gach neach a thug ath-
air dha', agus duais gach peacaidh a dhortadh
ann an aon chupan, agus dh'òl è as è. Thainig
è dh' ionnfuidh a mhuintir fein, agus cha do
ghabh a dhaoine fein ris. Bhrath Judas le
pòig e; dh' àicheadh Peadar e; threig iad uil'
è. Ghlac na h-Judhaich è; cheangail, fgiurs,
dhìt agus cheus iad Slànuighear an t-faoghail.

A' chlann nan daoine tuigibh o fo, nadur
a pheacaidh, tuigibh o fo ceartas Dhè; tuigibh
o fo gràdh ar Slànuighear, tuigibh o fo luach-
mhoireachd ar n-anama. 'Nuair a dh' fhàg
Criosd an talamh, ghuidh è air a chairdean
gun bhì fuidh thrioblaid, na fuidh eagal;
chaidh è ghabhail feilbh air fonas dhoibh;
dh' fhàg e sìth aca; chuir an t-athair uaithe
'na ainmfe an Comhfhurtair, an spiorad na-
omh, a theagasg dhoibh na h-uile nithe, agus
a chur an cuimhne dhoibh gach ni a labhair
Iosa riu. Sgaoil Criosd a Shoifgeul chuir e
amach

amach abstoil agus luchd teagaisg le cumhachd agus le miorbhuile a dhearbhadh firinn an t-soisgeil fo. Tha Eaglas agus meadhonna na'n gràs air an fuitheachadh air thalamh. Bhuaidhaich an Soisgeul air gach namhaid a dh'èirich 'na aghaidh: The è air a chraobh-fhaoileadh air feadh an domhain uile. Tha colas an t-soisgeil air teachd gu fabhailt a chum an àil, a chum na duthcha, a chum an àite fo. Tha Dia air an là 'n diu a' dearbhadh do gach aon agaibh, gu bheil ar n-anama prìseil, 'nuair a tha e toirt dhuibh neart agus comas Soisgeul na firinn cìdeachd. 'Se Dia a rinn agus a tha a' deanamh gach ni a dh'ainmich mi; agus rinn an Dia uile-ghlic gach ni dhiu fo air fon anama dhaoine. Feoraicheam anis do gach creutair reusanta, tuigseach, do gach Crìosdaidh, do gach neach a tha ga'm cìdeachd, nach 'eil anam neo-bhasmhor an duine na ni luachmhor.

Anis a mhuintir ionmhuinn.

IV. Ma tha sibh a' creidsin gu bheil na nìthe sin fìor; Gur è sonas ar n-anama an t-aon ni feumail; Gu bheil gràdh aig Dia air

F

anama

anama dhaoine ; Gu bheil Crìosd toileach agus comasach fìor-fhonas a thoirt dhoibhfan a chreideas 'na ainm. Air ghaol Dia, air ghaol Chrìosd, air ghaol ar n-anama neo-bhasinhor, bithibh curamach, freasdalach agus dichìollach mu fhonas fìorrùidh ar n-anama. Dh'fheuch mi dhuibh gu foilleir, gu 'n do dhruid am peacadh fìor-fhonas as an t-faoghal fo, gu bheil gach sòlas a ta ann neo-mhaireannach ; nach biodh tairbh ann ged' a gheibheadh aon duine an faoghal uile, na 'n cailleadh è anam ; Gur è 'n t-anam an duine, gur è maitheanas peacaidh tràid eadar-ghuidhe ar Slanuighear, agus càirdeas Dè amhain fonas ar n-anama.—Thigibh a' dh' ionnsuidh caithir na'n gràs ; Guidhibh air Dia a' spiorad a dhortadh amach oirbh ; ar Sùilean fhosgladh ; ar cridhe athnuathachadh, ar creidimh a mheudachadh, ar gràdh a lasadh suas, agus ar neartachadh an aghaidh ar naimhde Spioradail. Bithibh frìghealtach air meadhonna na 'n Gràs, air là na Sàbaid ; rannsaichibh agus eisdibh focal Dè le curam agus le taingealachd. Bithibh dìleas, treibhdhireach anns gach dleasdanas ; fubhailceach, diaghaidh 'nar caithe-beatha ; eallamh chum math a dheanamh, agus càirdeil do gach neach

neach, gu h-àraid do chairdean Dhe. Siubh-
laibh do rèir creidimh, agus ni h-ann do rèir
feallaidh. Na biodh ro-churam oirbh mu
nithe talmhaidh: ach anns gach ni le h-urnuigh
agus athchuinge maille re breith-buidheachais
biodh ar n-iartais air an deanamh aithnichte
do Dhia. Bithibh làidir 'fan Tighearna, agus
ann an neart a chumhachd fan. Cuiribh um-
aibh uil' armachd Dhe, chum 's gu 'm bi fibh
comafach air feasamh an aghaidh cuilbheartan
an Diabhoil.

A' bheil fibh eagalach nach eisd Crìosd
ruibh; nach d' thainig è a dh' iarruidh agus
a shabhaladh creatoirean co pheacach agus co
chiontach ruibhfe. Ged' a tha ar peacaidh
dearg mar fèarlaid, do-àircamh mar rionn-
agan nan spèur, ma tha fibh toileach an trèig-
fin; ma tha fibh a' creidsin ann an cumhachd
agus ann an toil an t-Slànuihear; gheibh fibh
maitheanas, gheibh fibh fònas, fìor-fhonas, fo-
nas fìorruidh d'ar n-anama neo-bhàsinnhor.
Eisdibh le iongantas teas-ghràdh re gairm
ghràsmhoir ar Slànuihear. Thigibh a m'
ionnfuidhfe, fibhfe uile a ta re faothair, agus
fuidh throm uallach a pheacaidh, agus bheir
mise

mife fois agus fuaimhneas dhuibh. Thigibh a m' ionnfuidhfe, oir gach neach a thig a m' ionnfuidh, cha tilg mi air chor sam bith amach e. Ho! gach neach air am bheil tart, thigibhfe chum nan uisgeachan! agus an ti aig nach 'eil airgiod, thigeadh è agus ceannuchadh è, gun airgiod agus gun luach. C' arson a ta sibh a' caitheamh bhur n-airgid airson an ni fin nach aran? Agus bhur faothair air son an ni fin nach sàfuich sibh? Eisdibh gu durachdach riumfa, agus ithibh an ni fin a ta maith, agus safuicheadh bhur n-anam è-fein ann an maitheas. Aomaibh bhur cluas, agus thigibh a m' ionnfuidhfe; eisdibh, agus bithidh bhur n-anam beo, agus ni mise co-cheangal fìorruidh ruibh, eadhon trocair chinnteach Dhaibhidh. 'S iad fo cuirreanna gràimhor ar Slanuighear, 's dall, 's aimideach, 's cruaidh-chridheach a mhuintir fin, a tha diultadh eifdeachd riu.

A mhuintir ionmhuinn, a chum 's gu 'm faic sibh air mhogh riochdail, eifeachdach leas bhur n-anama, agus gur e fonas fìorruidh an t-aon ni feumail; guidhibh air Dia, an gliocas a ta o neamh, a thoirt dhuibh, a ta air tùs
glan,

glan, an deigh fin sìothchail, ciuin agus fochomhairlich làn do throcair agus do dheadh thoraibh, gun leth-bhreth agus gun cheilg. Agus a thuilleadh air fo, cuiribh r'ar creidimh cruadal, agus re cruadal eòlas; agus re eòlas stuaim; agus re stuaim foighidin; agus re foighidin, diadhachd; agus re diadhachd, gràdh brathaireil; agus re gràdh brathaireil, feirc. Ge b'e nithe ta fìor, ge b'e nithe ta urramach, ge b'e nithe ta ceart, ge b'e nithe ta fìor-ghlan, ge b'e nithe ta ion-ghràidh, ge b'e nithe ta ion-mholta, ma-tha deadh-bheus air bith ann, ma ta moladh air bith ann, fmuaintichibh air na nithibh fin; oir ma bhitheas na nithe fo annaibh, agus pailte, bheir iad oirbh gun bhi leasg, no mi-thorrach ann an eòlas b'ur Tighearna Iosa Crìofd.

SEAR-

SEARMOIN III.

ROM. III. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air teachd
a dbeidh-laimh air gloir Dhe.*

'Siad fo briathran an Abstoil Phoil, agus scribe sè iad, le deachda Spioraid an Dè bheo. 'S brònach an nì a tha e ann an so a' cur an ceill, ach mo thruaighe tha è foilleir agus dò-àicheadh. Co luadh 'fa thuit Adhamh, nochd am peacadh e-fein air thalamh, agus o'n am fin gu ruig an là 'n diugh, tha 'n faoghal gu lèir làn dheth. Tha aghaidh na talmhainn, tha gach faothair a tha finn a' gabhail, a chum nithe feumail na beatha fo fhaotain, tha gach tinneas, trioblaid agus cruaidh-chàs d'am bheil finn buailteach, tha eachdraidh an t-faoghail, tha breitheanais De gu riochdail a' dearbhadh, gu'n do pheacaich gach uile. Ach ge do tha
gach

gach dearbhadh againn gu'r i fo ar ftaid, gidh-
eadh tha moran ann nach 'eil a' mothachadh
an cionta, nach aidich am peacaidhean, agus
leis nach miann an trèigfin. G'ar toirt air ar
n' ais a dh'ionnsuidh Dhe, agus g'ar deanamh
deigheil air flàinte Chrìosd, tha è gu h-àraidh
feumail-gu'm bi fìor-eolas againn air ar ftaid.
Gu's am bheil finn deirbhte, gu'n do chaill
finn le peacadh Adhamh iomhaigh Dhe, gu'n
d'fhàs ar cuirp agus ar n-anama truailidh;
agus gu bheil an ftaid fo gu h-àraidh cunnar-
tach, cha ghuidh finn tròcair, cha'n iarr finn
gràs. Tha focal De a' toirt beachd foilleir d'ar
ftaid, agus g'ar deanamh deigheil air flainte
Chrìosd: 'se mo rùn air an àm, le comhnadh
Dhe, a nochdadh, ciod a tha na Scriobtuir gu
h-àraid a' teagasg mu dheimhin ftaid an duine
thaobh nàduir. Agus tha finn a' foghlum air.

I. Gu'n do chaill e a chumhachd, breith a
thoirt air nithe spioradail 'na thuigse.

Tha 'n t-Abstol Pol gu riochdail a' teagasg
fo. Ann an scriobhadh a chum an dream sin
do bhaile Ephesus, a chaidh iompochadh, tha
e gu h-àraid ag radh, na imichibh a fo fuas,
mar

mar a tha na Cinnich eile ag imeachd, ann an diomhanas an inntinn fèin. Aig am bheil an tuigse air a dorchachadh, air dhoibh bhi 'nan coimhich do bheatha Dhè, thaobh an aineolais a ta annta tre chruas an cridhe. Agus ann an deigh fo, tha e a' cur an cuimhne dhaoibh, gu'n robh iad uair-eigin 'nan dorchadas. 'Na Litir chum Thituis, tha e mar an ceudna ag radh, gu bheil araon inntinn agus coguifean an dream nach 'eil a' creidsin truaillidh. Mu theid a radh, gur è is brìgh amhain do na briathra fo, gun robh an dream mu bheil an t-Abstol a' labhairt gun solus focal De, tha eadhon fo a' daighneachadh ar teagasg; oir tha fo ag aidmheil, gu bheil an duine gun fhocal De ann an dorchadas, agus ann lorg fo nach urrain e le reusan fèin nithe Spioradail a thuigsin. Agus tha e foilleir gur i fo air staid, o na chàidh a radh ris na h-Iudhaich, ged' a' bha fuilean aca, cha 'n fhac iad; ged' a bha aca araon an reusan agus focal Dè, cha 'n fhac iad. C'arson a thachair fo? An ann do bhrìgh nach bu mhiann leo? cha 'n ann amhain ach cha b'urraing iad gun foillseachd Spioraid De. Leughaidh an seathamh caib-eideil do fhaigheadaireachd Isaia, agus chi sibh

sibh gun do chuir iad an aghaidh folus an
 spioraid a bha foillfeachadh mu'n cuairt doibh,
 agus uime sin chaidh a thoirt uatha. Ann an
 lorg fo le 'n Piobail am measg an làmh, agus
 le làn chleachda an reufain, dh' fhan iad ann
 an dorchadas; chuala, ach cha do thuig,
 chunnaic, ach cha d' aithnich iad. Ach tha
 ar Slànuighcar fein a' deanamh an nì fo co
 fhoilleir re folus an latha, 'nuair a tha è a'
 teagasg, gur ann trèid oibreachadh an spioraid
 amhain air ar n' inntin, a tha finn a' faotainn
 fìor-eolas air nithe spioradail. Na nithe fo ars'
 efan, labhair mi ribh, air dhomh bhi 'm
 chomhnuidh maille ribh; ach an Comhfhur-
 tair, an Spiorad naomh, a chuireas an t-Athair
 uaithe a'm' ainmse, teagaifgidh efan dhuibh
 na h-uile nithe, agus cuiridh e'n cuimhne
 dhuibh na h-uile nithe a labhair mise ribh.
 Agus a ris tha è ag radh, 'nuair a thig Spiorad
 na fìrinn, treòraichidh e sibh chum gach uile
 fhìrinn oir gheibh e do m' chuidse, agus
 nochdaidh e dhuibhse è. Tha 'n leithid fo
 do bhriathra gu riochdail a' dearbhadh doille
 inntin dhaoine. Tha cadhon aineolas agus
 mearrachd na'n Abstol mu theagasg Chrìosd,
 gu foilleir a' nochdadh, nach urrain daoine

gun oibreachadh an spioraid, nithe spioradail a thuigfin. Ciod is brìgh do gach athchuinge a tha sinn a' cur suas re Dia ann an ùrnaigh, mur bheil ar tuigse thaobh naduir dorch. An gairmeadh Daibhidh co tric agus co durachdach air Dia a theagasg, mur moth-aicheadh e dorchadas a' comhdachadh anama, 'nuair nach robh spiorad De a foillfeachadh air. O na nithe so uile tha e foilleir, gu bheil ar tuigse thaobh naduir dorch, agus nach urrain sinn le'r reufan fèin, eolas fhaotain air nithe spioradail. Ach tha focal De a' teagasg 'san,

II. Gu bheil an duine ciontach, truailidh. Tha foillfeachadh an lagha a' nochdadh so. Na 'm bitheadh an duine foirfe, bhitheadh an lagh uile an taobh a stigh dheth, agus bhitheadh foillfeachadh an taobh amuigh gu tur neo-fheumail. C' arson a rachadh lagh mòdhanna fhoillfeachadh do ra h-Aingil naomha, a tha cheana gu h-iomlan air an cumadh araon re nadur agus toil De. 'Na staid neochiontach, cha robh feum aig Adhamh gu'm bitheadh lagh air a thoirt dha 'n taobh amuigh; bha 'n lagh le gradh dha
fgriobhte

fgrìobhte air a chridhe, agus cha b'urrain e
 dol air feacharan uaithe, gun dol an aghaidh
 a naduir fein. B'e leagadh an duine, b'i a
 chionta a rinn lagh taisbeanta feumail; a
 chum le'r nadur agus ar giulan a thoirt gu
 riaghailt iomlan, gu'm faiceamaid ar fìor-
 staid, tobar gach truaighe a tha fìnn a' fulang
 air an am, agus gu'm bitheamaid eagalach
 mu thoradh ar seacharain an taobh thall do'n
 uaigh. Tha'n soisgeul a' teagafg an nì ceud-
 na; tha gach fgeul zoibhneach, tha gach geal-
 ladh ann a' cur an ceill ar peacadh agus ar
 cionta; oir gun so cha bhitheadh feum ag-
 ainne air geallana an t-foisgeil. Tha'n nì so
 mar an ceudna gu riochdail air innseadh ann
 an iomadh earrann do fhocal Dè. Mar dhear-
 bhadh neartmhor do-aicheadh air an fhirinn,
 eisdibh ris an nì a tha Pòl ag ràdh, ann am
 briathraibh Dhaibhidh. Cha'n'eil ionracan
 ann, cha 'n 'eil fiu a h-aon. Cha'n 'eil neach
 ann a thuigeas; cha'n 'eil neach ann a ta ag
 iarraidh Dhe. Chlaon iad uile as an t-slighe,
 tha iad uile mi-tharbhach, cha'n eil neach a
 ta deanamh maith, cha'n 'eil fiu a h-aon. Mar
 so tha e foilleir, gu bheil an faoghal uile
 ciontach

ciontach am fianuis Dè. Ach tha na scribe-
tuir a' teagasg 'san,

III. Gu bheil an duine ea-comafach math
a dheanamh. Tha iad a' cur an ceill gu bheil
ni àraidh annain da'n ainm an fheoil, anns
nach 'eil ni math sam bith a' gabhail comh-
nuidh. Tha fo air ainmeach' lagh a pheacaidh;
tha cumhachd lagh air a thoirt dha, do
bhrìgh gu bheil e a' stiuradh uile thograidh
ar crìodhachan; agus tha e air ainmeach' lagh
a pheacaidh, do bhrìgh gu bheil e a' stiuradh
ar tograidh chum an ni sin a ta peacach. Tha
e air innseadh gu bheil an lagh fo 'g oib-
reachadh annain air mhodh co-thrèun, as gu
bheil e toirt air uile bhreathnachadh smu-
aintidh ar crìodhachan a bhi olc an comh-
nuidh. Tha e air innseadh mar an ceudna,
gu bheil a chumhachd co mhòr, is nach ur-
rain ni sam bith ach cumhachd Dhe a bha-
cadh; oir an uair a ta sin a' cur na aghaidh,
tha e air a chur an ceill dhuinn, gur e Dia
a tha 'g oibreachadh annain araon an toil
agus an gnìomh d'a dhèadh-ghean math féin.
Tha cumhachd agus eifeachd a pheacaidh co-
mhor, as gu bheil sinn a' foghlum, an uair
a tha

a tha 'n spiorad a' miannachadh 'na aghaidh, eadhon air an am fin, nach urrain finn na nithe bu mhiann leinn a dheanamh. 'Se fo an fgeul a ta focal De a' toirt air an aomadh fin a ta ann an nadur an duine chum an uilc. C' aite ma feadh am bheil cumhachd an duine chum math a dheanamh? Mhathaich an t-Abstol Pol gu'n robh e - fein gu tur gun chumhachd. A ta mi ars' efan a' faicinn lagh a' m' bhallaibh a' cogadh an aghaidh lagha m'inntinn, agus ga m' thabhairt am bruid do lagh a' pheacaidh a ta ann am bhallaibh. Och is duine truagh mi! co a shaoas mi o chorp a' bhais fo. Mar fo, thug mi dhuibh o fhocal De fgeul air staid an duine thaobh naduir, tha e dall, ciontach, anmhunn. Tha 'n staid fo gun amharus brònach, agus tha gach neach a tha innte fuathach gràineil ann am beachd Dia na naomhachd. 'Se mo ruin anis 'fan

IV. Cunnart na staid a chur an ceill.

Gus am mothaich daoine, araon an staid agus an cunnart a thaobh naduir, cha'n iarr iad faorsa, cha teich iad o'n fheirg a ta re teachd.

teachd. Guidheam ma feadh, bhur n'aire
 'nuair a bheir mi oidhirp bhur cunnart a
 chur an ceill. Ach co 'as urrain fo a chur
 gu ceart an ceill, tha cunnart pheacairean
 do thuigfin agus do labhairt. Tha 'n t-uile-
 chumhachdach air a dhaighneachadh féin
 'nan aghaidh. Tha ghnuis na 'n aghaidh;
 oir mar fo tha Daibhidh ag ràdh, gu bheil
 gnuis De an aghaidh nan daoibh, gu'n cuimh-
 ne fgrìos o'n talamh. Tha chridhe 'nan
 aghaidh, oir is fuath le Dia uile luchd-dean-
 amh na h-èacorach; agus tha e gach la 'n
 corruich re peacairean. Tha a' lamh nan
 aghaidh, mar fo bhagair e gu'm bitheadh a
 lamh an aghaidh clann Israel, mar a bha i
 an aghaidh an aithreacha, mur d' thugadh
 iad eisdeachd dha. Tha a' bhuaghan gu leir
 'nan aghaidh; mar fo tha a cheartas mar
 chloidheamh lasrach air a rusgadh 'nan ag-
 haidh. Tha ceartas De co teann, as gu'm
 feum e diòladh fhaotain gus an fheoirliuing
 dheireannach: tha e glaothaich feirg agus cor-
 ruich, trioblaid agus amhghar air gach aon
 anam a ni olc. Tha naomhachd Dhe làn
 naimhdeis 'nan aghaidh; mar fo tha e air
 innfeadh, gur fuath leis luchd an uile, agus
 gu

gu bheil eadhon gràin aige dhoibh. Agus mar a thuirt muinntir Bhetsfemeis, co a dh' fheudas feasamh ann an lathair an Tighearna Dia naomha fo. Tha cumhachd Dhia mar chanan millteach air a shocrachadh 'nan aghaidh. Tha glòir a chumhachd re bhi air a foillfeachadh ann an sgrios na muinntir fin, aig nach 'eil eolas air, agus nach 'eil a' toirt geill do'n t-soisgeul. Agus co a' dh' fheudas tairneanach a chumhachd fan a thuigfin; no co riamh a chruadhaich e fein 'na aghaidh, agus a thug buaidh air. Tha gliocas De ann an tì am milleadh. Mur pill iad, chuir Dia faobhar air a chloidheamh, lub è a bhogha, dheafuich è a fhaighde, 's rinn e acfuinn, air fad ullamh. Tha firinn Dhe a toirt mionn 'nan aghaidh. Agus mur breugaichear efan, gheibh an dream fin gu cinnteach bàs, a chaitheas am beatha do rèir na feòla. Thuille air fo tha làn chumhachd aig an Abharfoir orra, tha e 'g oibreachadh annta, tha iad 'nan traillean dìblidh dha, tha e gan iomain o pheacadh gu peacadh. Tha 'n cionta fein na luidhe air am muin mar bheinn, 's trom do ghiulan gun amharus an callach fo, leag i gu làr eadhon Slanuighear
an

an t-faoghail. Tha 'n lagh a' dortadh gach aon d'a bhagraidhean agus d'a mhallachdan orra, agus O cia uamhafach tairneanach an lagha! Tha eadhon an foisgeul fein a' toirfe damnadh fiorruidh mar bhinne 'mach 'nan aghaidh, agus 'gan ceangal gu daingean air an anama. An tì ars' Pol, a rinn tair air lagh Maois, bhafaich e gun trocair, cia mòr is measa na sin am peanas air am measar eisean toillteanach a fhaltair fuidh chois mac Dhe. Fa dheoigh, tha fùirneis dioghailteis fhiorruidh air a teafachadh fa chomhair pheacairean. Tha ifrinn agus leir-sgrios a' fosgladh am bcoil, agus a' fgaoileadh an gial gu farfuing as a cheile chum an slugadh a fuas. Agus am feud an cridhe fulang, no an làmh-an a bhi laidir anns an là anns am buin an Tighearna riu. Agus co is urrain giulan le lafair fhiorruidh, no comhnuidh a ghabhail ann an teine caiteach. 'S iad fo na nithe d' am bheil peacairean buailteach. 'sì fo 'n staid chunnartach anns am bheil iad fhad 'fa tha iad 'nan naimhde do Dhia, agus 'nan coig-rich do ghias slainteil Chrìosd. Air dhuinn mar fo staid agus cunnart pheacairean a chur an

an ceill, deanamaid anis foghnadh aithghearr.

Ann an gabhail beachd araon d' ar ftaid, agus d' ar cunnart, 's eigin dhuibh aidmheil, gu bheil iad le cheile eagalach brònach. 'S bochd an ni do dhaoine, aig am bheil anama neo-bhasmhor, a bhi gu tur dall, ciontach agus anfhann. Agus fhad fa tha iad anns an ftaid fo, tha iad a' fàs ni's doille, tha 'n cionta a' meudachadh, tha iad a' call ni's mo d' an treòir. Agus cia truagh an nì a bhi teicheadh gach là ni's fhaide o Dhia, agus a bhi à' dlùthachadh ni's tinne re Ifrinn, agus doruinn shiorruidh. Tha cunnart na ftaid fo mòr do-labhairt. Cia uamhafach an ni a bhi cogadh an aghaidh Tighearna nan fluagh, a bhi gach là a' dufgadh a chorruich le'r giulan. Cia dàna an nì a bhi sìneadh a mach ar lamha 'n aghaidh Dhia, a bhi gar neartachadh fèin an aghaidh an uile chumhachdaich; a bhi ruith 'na chòdhail, eadhon air a mhuineal, air bolga tiugh a fgeithe. An gliocas a bhi re sùgradh ris an dara bàs, na dol le dànadas do 'n locha fin

a ta lofgadh le teine agus pronnafe. Cha'n urrain finn cainnt na coimeas fhaotain, a chur an ceill cuthach oillteil an dream fin, a tha dol air an aghaidh gach là le dånadas 'nam peacaidhean. Gabhaibh beachd ann an trà d' ar ftaid, agus d' ar cunnart, agus guidhibh air Dia bbur dufgadh o chadal a pheacaidh, chum as nach coidil sibh cadal a bhàis.

SEAR-

SEARMOIN IV.

ROM. III. 23.

*Oir pheacaich na b-uile, agus tha iad air teachd
gearr air glòir Dhè.*

B' ALUINN nadur, b'ard inbhe, agus bu
mhòr fonas an duine, 'nuair a chaidh a
dhealbh an tùs. Ach mo thruaighe! 's luadh
a rinn e ceannairc an aghaidh uachdarain, 's
luadh a thainig mughadh brònach air a ftaid,
's luadh a dh' fhas iad mar na brùidean a
tha basachadh. B'e 'm peacadh mathair-
aobhair an truaighe, agus 'se 'm peacadh bri-
feadh lagha Dhe.

Air am eile nochd finn gun do chaill daoine
trid a' pheacaidh fìor-eolas air nithe spior-
adeil, an neo-chiontas agus am fireantachd,
maille

maille re cumhachd math a dheanamh. Nochd finn aris, gu bheil an staid fo cunnartach, bochd agus brònach. 'Se mo run anis a dhearbhadh 'san

III. Gu bheil gách peacair air teachd gearr air glòir Dhe.

'Si glòir Dhe ard-onoir, agus ard-mhaife a naduir, a bhuadhannaibh, agus a thoil. Tha ghloir fo air a taisbeanadh dhuinn 'na oibre, 'na fhreasdal, 'na fhocal, agus gu h-àirid ann an co-oibreachadh a naomhachd, a mhaitheas agus a thròcair. Tha lagh, ceartas agus glòir Dhe ag iarruidh gràdh foirfidh, agus umhlachd iomlan, o gach aon do fhiol Adhaimh. Agus mar a tha 'n cinne-daona gu lèir le 'm peacaidh gin agus gnìomh, an caileigin a' diùltadh glòir mar is cubhaidh, a thoirt do Dhia; tha cuid gu h-àirid a' deanamh fo. Tha fa leith, ana-creidich, cealgairean, an dream a tha fein-earb-fach, cairdean an t-faoghail, feirbhifich na feola, agus tràillea an Abheirfeir a' briseadh gach la lagh Dhe, agns a' diùltadh glòir dha. An

I. Tha

I. Tha ana-creidich ann an deigh-laimh air glòir Dhe.

Tha 'n t-Abstol Pol ag ràdh, gun d' thug Abraham glòir do Dhia, le bhi laidir ann an creidimh; agus uaithe fo tha e foilleir, gu bheil ana creidich a toirt tàmailt agus eason-oir dha. Gach ni a tha e 'na fhocal a' tais-beanadh no 'g ràdh, tha e gu cinnteach fìor; agus do na nithe fo tha fìor-chreidimh gu foilleir dligheach. An dream nach creid fhocal, tha iad gu dàna a' deanamh breugaire do Dhia; 's tàmailt mhòr fo am measg dhaoine, cia uamhunn cunnartach an ni, an tàmailt fo a thoirt do Dhia. “Ma tha finn a' “creidfin fianuis dhaoine, ars' Eoin, 's mu-gha fianuis De;” uime sin tha 'n tuillidh creideas agus earbfa dligheach d' a fhocal.

'Se Dia tobar na firinn, 'se Crìosd an fhirinn fein, 'se 'n Spiorad, spiorad na firinn, a theagaisg agus a sdiùr na fàidhean agus na h-Abstoil. Co chreideas finn, mur creid finn Dia, agus na nithe a tha e cur an ceill, air mhodh co fhoilleir, agus le coilion teach-daire

daire dhuinn? Cia dana aingidh, ana-creidich! Co 'measg dhaoine, tha firinneach, còir, nach biodh fuidh chorruidh, nan diultadh neach àraid fhianuis a chreidfin? Cia mòr ma feadh a tha 'n dream fin, a' teachd an deigh làimh air a ghlòir, a tha diultadh àrd-onoir fhirinn a thoirt do Dhia. 'San

II. Tha cealgairean a' thoirt eas-onoir do Dhia.

Tha Criosd fein ag ràdh, gu bheil cealgairean, cofinhuil re aite-adhlaice nam marbh o fhean, fgiamhach an taobh amuigh, ach gràineil an taobh a stigh. Air sgath deagh ainm, no beartas, no chum an coguisean a ghleidheadh 'nan tosd, tha 'n dream fo gu dìblidh, gealtach, fallsail, a' gabhail orra cleoca na diadhachd, ged^a tha 'n cridheachan truailidh, agus an giùlan aingidh. 'S brath-air an cealgair do 'n bhreugaire agus do 'n chlaodhaire; am measg dhaoine tha e gun mhcas, gun chreideas; am beachd Dhe na naomhachd, tha e gu h-àraidh gràineil.

'Nuair

'Nuair a bha Criosd a bhos air talamh, 's minic a labhair e gu fgaiteach geur, an aghaidh chealgairean, 's tric 'a thuirt e riu, 's an-aoibhinn dhuibh. 'S ann amhain air-fon buidhinn agus cliu, a tha 'n dream fo ag aidmheil creidimh Chrìosd; le 'n giùlan cealgach, tha fìor-dhiadhachd a' fàs mi-chliu-tach, agus tha peacairean ann an lorg fo a' fàs lionmhor, dana. An aite eiridh fuas mar iolairean a chum neamh, gu onoir a thoirt do Dhia, tha cealgairean a burachadh mar mhucan gionach, a chum lòn agus aite-comhnuidh foluichte fhaotain. Cia mòr cionta, cia truailidh nadur an dream so, agus cia fada a tha iad a teachd, gearr air glòir Dhe.

III. Tha daoine fein-earbfach a' toirt eas-onoir do Dhia.

Mar a thuit an duine le uabhar, tha mòr-an d' a fhliochd do ghnàth, a' cur earbfa 'nan gliocas, cumhachd agus maitheas fein, ge do tha iad amaideach, anfhann, aingidh. Tha Pol a' labhairt mu dhream, a bha, do rèir
collais

coslais, eudmhor, diadhaidh ; ach ars' efan, air dhoibh a bhi aineolach air fireantachd Dhe, agus a' toirt oidhirp am fireantachd fein a shocrachadh, cha do gheill iad do fhireantachd Dhe . Tha fein-earbfa gu h-àraid am-aideach, tha fo a' fosgladh a chridhe gach la do bhuaireadh, agus a' leagadh an duine gu minic ann an eabar a' pheacaidh .

Le fein-earbfa, chaill Nebuchadnefar a ghliocas a chumhachd, a bheartas ; agus b' èigin da re uine, mar bhrùid fear itheadh 'fan fhafaich . Le fein-earbfa, bha na Phairisich o shean air an dalladh, agus air an cruadhachadh co-mhòr, is gun do dhiult iad gabhail re Crìosd . Le fein-earbfa, tha daoine mòr 'nam beachd fein, tha iad eadhon air an arduchadh gu mullach beinn lom, chas an t-faoghail fo, 'gan ullachadh gu leagadh brònach fhaghail ann an fìochd domhain, dorchais Ifrinn . Bu mhor earbfa Pheadair 'na neart spioradeil fein, agus 'na chairdeas do Chrìosd, gidheadh an àm buairidh, dh' aicheadh se e gu narach, agus eadhon le mion-naibh . 'Si fein-earbfa duais an Abheirfeir
d' a

d' a chairdean, agus le fo tha iad air am buaireadh, chum an onoir agus a ghlòir fin a ghabhail dhoibh fein, a bhuineas do Chrìofd amhain. 'Sa

IV. Tha càirdean an t-faoghail fo a' toirt cas-onoir do Dhia.

Tha nithe an t-faoghail fo taitneach do'n fheoil, agus uime fin tha mòran a' toirt gràdh dhoibh. 'Nan àite fein 's fhiach iad ar n'aire agus ar speis, ach mo thruaighe! tha cuid a' toirt do 'n t-faoghal an gràdh, am meas an onoir, a bhuineas do Dhia mhàin. Mar a tha 'n inntin fheolmhor na naimhdeas an aghaidh Dhe, tha càirdean an t-faoghail nan naimhde dha. 'Se 'n faoghal fo, màr inneal buaireadh an Abhairfeir, a tha gach là a goideadh criodhachan, agus a lotadh anama dhaoine. Ciod ach an t-faoghal agus gràdh dha a bhuair Achan chum an t-airgiod a ghoid, Judas chum Crìosd a bhrath, agus Demas chum Pol a threigfin? Ciod ach gràdh do 'n t-faoghal, a tha gach là a' buaireadh dhaoine, chum fannt mi-rùn tua-

agus co'-ftridh ? Ciod ach cùram an t-faoghail, agus ciocras na dhèigh, a tha gach là a' bacadh dhaoine o fhlàinte Chrìosd, agus fonas neamh iarruidh ? Agus mar a tha ar Slànuighir a' feoraich, creud an tairbh ata ann do dhuine, ged' a chosnadh e 'n faoghal uile, agus anam fein a chall ? Gach ni a tha ann an cailigin fan t-faoghal, tha aig Dia gu h-ìomlan, agus 's aimeadach, nàfach an ni an onoir fin a thoirt do 'n t-faoghal, a bhuineas do Chruighfhear an t-faoghail amhàin. Tha fa

V. Seirbhifich na feòla a toirt eas-onoir do Dhia.

Si 'n fheoil bodhan-crèadha an anama no an carran thruaillidh agus bhrùideil d'ar natur. O na thuit Adhamh an tus, tha an fheoil mar a tha 'n t-Abstol ag ràdh, do ghnà a mian-nachadh an aghaidh an spioraid, agus an spiorad an aghaidh na feòla. 'Si 'n fheoil an tràill, 'se 'n t-anam am maighistir; agus ta an duine do ghnà ciontach, aingidh, 'nuair a tha an fheoil a riaghladh an anama. Tha 'n
iinntia

inntin fheolmhor, fuidh chlcoc cairdeas a treorachadh gu bàs, mar a tha Pol ag ràdh, ach an inntin spioradail, gu beatha agus sìth. Tha tràillea na feòla nan naimhde do Dhia, tha iad fuidh chorruidh, agus fuidh dhìtheadh a lagha agus buailteach, do fgrios fìorruidh. Se 'm bàs duais a pheacaidh; fiad cràdh gu minic anise, agus truaighe fhìorruidh fa dheoigh duais àraidh feirbhisich na feola. Tha geocairean agus misgeirean luchd-striopachais agus adhaltranais daoine fàntach agus mìrùnach, gu h-àraidh nan tràillea do n fheoil. Nise o na tha 'n fheoil truailidh, dìblidh agus bàsmhor, cia mòr cionta an dream, a tha toirt do'n fheoil, an gràdh, an t-feirbhis, an onoir, a bhuineas do Dhia d'an anamaibh agus do shona neamh amhàin. Tha giulan an dream fo amaideach, dàna ceann-airceach, agus gun fhìor-aithreachas, bithidh an staid truagh gu fìorruidh. 'Sa

VI. Tha tràillea an Abheirfeir a' toirt eas-onoir do Dhia.

Se Dia 'mhàin ar n' uachdaran dligheach
agus

agus's ann chum glòir a thoirt dhafan, a chaidh ar dealbh. Ach ged a bhuineas sinn fein, agus gach ni a th'againn do Dhia; gidheadh tha ar n'àrd-namhaid gu breugach, fallsail do ghnà aig iarruidh ar feirbhis, agus tha mòran gach là a' toirt gràdh agus umhlachd dha. Ged is e Satan athair nam breug, tha 'n dream fo ga chreidsin; ged a tha e' gan fdiuradh chum truaighe, tha iad fan ga leantuin gu toilleach.

Tha Chrìosd ag ràdh nach urrain sinn feirbhis a thoirt do dha mhaighistir, do Dhia agus do Mhammon; uime sin an dream nach 'eil a toirt onoir do Dhia, tha iad nan tràilleaibh d'iblidh do'n Abheirfeir. Se 'n nàmhaid fo le bhuaireadh, a leag Adhamh gu làr, a thug peacadh truaighe agus bàs a fteach do'n t-faoghal, a bhrosnaich daoine's gach àll chum cogadh an aghaidh Dhe, agus na h-Judhaich gu h-àraidh, chum Slànuighear na sìth a sparradh re crann. Cia dàna, uamhan an ni do chreutairean reusanta, iad fein a thoirt thairis cidir chuirp agus anaitha do'n Abheirfeir, a bheir dhoibh mar dhuais truaighe fhiorruidh. Gach neach a tha caitheadh am
beatha

beatha 'fa pheacadh, agus gu h-àraidh 'fha peacaidhean a dh'ainmich finn, tha iad an deigh làimh air glòir Dhe, agus uime sin cha n' urrain iad a chairdeas a mhealtuin fa dheoigh.

Foghnà .

Nuair a chruthaich Dia an faoghal fo, thug e riaghailt agus obair àraidh do gach creut-air agus ni a dhealbh a làmh. Bha iad an tùs uile math, bha iad freagarach agus umhal, agus mar fo bha iad, gu cubhaidh, a toirt glòir da ainm. Tha gach creutair reufanta agus neo-reufanta, ach deamhuin agus daoine mhàin, do ghnà umhal do thoil De, agus a reir an comais, a toirt glòir dha. Si àrd-obair an duine, Dia a ghlòruchadh air talamh, agus 'fann o fo mhàin a tha fhior-thonàs a' fruthadh. Tha peacairean gach là a toirt tamailt do Dhia, ged a tha oibre, a fhreasdal, agus fhocal a gairm orra gu dian onoir a thoirt dha.

Trìd a pheacaidh mo thruaighe ! tha finn dall, ciontach truailidh air ar fgaradh o chair-

chairdeas ar n'athar neamhaidh, ea-comafach a thoil a dheanamh, agus onoir a thoirt dha. Ach 'nuair a bha finne cailte, thainig Crìofd gar tearnadh, thainig è gar teagasg, gar fireanachadh, gar naomhachadh gar dionadh o ar naimhde agus gar neartachadh chum feirbhis agus glòir a thoirt dha. Tha aig Crìofd pailteas do ghràs, airson gach feorsa do pheacairean, agus 's mòr feum an dream fin air a dh'ainmich finn dhuibh. Guidheam orra air ball feirbhis Shatain a threigfin, agus gràs Chrìofd iarruidh le dùrachd, agus a ghabhail gu h-iriosal taingeil. An diult sibh a chòir dar fìor-charaid; an d' thoir sibh dar n'àrd nàmhaid, an ni nach buin da. Air ghaol Dia, agus ar n' anama sinuantaichibh an trà air ar staid agus cunnart. Iarruibh an Tighearna, fhad fa tha e re fhaotain, gairmibh air fhad fa tha e 'm fogusg dhuibh. Ge be ciod air bith ar peacaidhean, no ar giulan, air an àm a chaidh feachad, tha Crìofd fhathasd a giulan leibh, tha e eadhon nise gràdh, "feuch 'nise an tàm taitneach, feuch an diu là na slainte." Ga 'm beannaiche &c.

SEARMOIN V.

LUCAS XVIII. 13.

A Dbia, dean tròcair ormsa 'ta 'm pheacach.

THA sinne a cruinneachadh an ceann a cheile air an là an diu, chum sinn fein ifeachadh an làthair Dhe, chum maitheanas ar peacaidhean iarruidh, agus chum feirbhis a dheanamh dha. O na fe Dia ar n' uachdaran dligheach o na tha e uile-ghlan na natur, o na tha sinne ciontach, neo-ghlan, agus fui' iomadh com-main d'a, tha e reufanta, tha e cubhaidh, tha e ceangailte oirn na nithe fo a dheanamh gu cùramach. Aidichidh gach neach gu h-ull-amh, gu bheil iad peacach, gu bheil feum aca air tròcair, ach tha doigh àraidh air an còir dhuinn fo a dheanamh, ma tha mhiann oirn

oirn maitheanas fhaoitain. Gar fdiùradh ann san t-slighe dhìreach cheart, rinn mi roghainn do na briathra fo, oir tha iad gu riochdail a cur an ceill, staid an duine fin a tha air ìleachadh an làthair Dhe. Chum aimead-eachd, agus cionta uabhair a nochdadh, chum mòr-fheum, agus mòr-thairbh irioslachd inn-tin a dhearbha, tha Crìofd a' làbhairt cofamhlachd mu dheimhin giùlan dias daoine, Phaireasach agus Publicanach ann an teampull Dhe. Chum feadh ar teagasg a thuigfin, leughaidh mi an cofamhlachd fo dhuibh 9—15. 'Nise o na tha Crìofd 'nso gu riochdail a teagasg, gu bheil Dia a cur an aghaidh nan uaibhreach, ach a toirt gràis dhoibh fin ata iriosal, mu tha mhiann òirne gràs De fhaòtain, 's còir dhuinn eiseamplair a Phublicanaich a leantuin. Gar bròsnachadh chum fo a dheanamh thugamaid fainear air

I. Giulan a Phublicanaich an taobh a muigh bith ach feirbhis spioradail e, tha an dream fin a deanamh fanoid air, agus gràineil na bheachd, a tha tarruing dlù air gu cealgach le 'in bilibh, nuair a tha ar
criod.

cridheachan fada uaithe. Tha 'n ni fo foilleir o natur Dhe, o ar co-cheangail ris, agus o fhocal naomha fein. Ach fe 'n ni a's còir dhuinn fhiofrachadh, cionnas as urrain daoine a nochdadh an taobh amuigh, gu bheil iad a' toirt aoradh, agus a' deanamh feirbhis do Dhia, gu h-iriosal, gu mothachail, gu cubhaidh, agus gu taitneach. 'Nise tha d a dhoigh ann, air am feud iad fonn an cridhe, agus rùn an inntin a nochdadh, agus fiad sin le'n giùlan agus le'm briathraibh; agus mu bheachdaicheas sinn air giùlan a phublicanaich, chi sinn gu'n raibh e gun amharus iriosal. Chaidh am Phaireasach suas co àrda sa b'urraing e, sheaf e gu dàna teann air altair Dhe, agus rinn e gu h-uabhaich tàir air an luchd-aoraidh eile. Cha 'n ann mar fo a ghiùlain am Publicanach e fein, an làthair an ti sin, ata uile-chumhachdach, uile-naomha, agus uile-cheart, ach thug e gach dearbhadh a b'urraing e le ghiùlan air irioslachd-inntin, agus air aithreachas. Mhothaich eisean a chionta fein, agus a mihi-thoilteanas chum tarruing dlù air Dia, sheas e fada air ais, an t' eagal gun duisgeadh e cor-

K

ruich

ruich Dhe le dhànadas, agus chum 's nach d' thugadh e oilbheum do'n Phaireasach, a bha nise le di-meas a' toirt fainear a ghiùlan. Bha eisean air isleachadh co mòr, o bheachd ceart d'a chionta, agus d'a chunnart, a 's nach b'aill leis fiù a fhùl a thogail suas gu neamh, ach thog e suas a chridhe ann an togradh naomha gu h-iriosal gu caithir na tràcair. Ann an deigh fo bhuail fe uchd, bha e 'n corruich ris fein airson aimeadachd, nochd e gu'm b'e rùn a chridhe, tobar neo-ghlan a pheacaidhean, a bhualadh air an doigh cheudna. Bha choguis a nise ga chlaoidh, bha e, mar gu'm beadh a' deanamh peanas air fein airson a cheannairc ann an aghaidh athar neamhaidh; agus le uchd a bhuàladh, chuir fe 'n ceill, gu'n raibh e' na bheachd fein a' toilltin, agus an cunnart a pheanas sin a bha lagh Dhe a' bagairt an aghaidh eas-umhlachd. Mar fo nochd am Publicanach le ghiùlan ann an teampul De, gu'n raibh e gu'n amharus iriosal, aithreachail. Thugamaid fainear 'fan

II. Cionnas a nochd e aithreacheas, agus irioslachd-inntin le bhriathraibh.

Ann

Ann an àit' e fein fhìreanachadh, agus a ghiùlan a dhionadh, còmhail ris an Phaireafach, chuir e fuas ath-chuinge dhùrachdach re Dia, bha ùrnuigh gun amharus gaoirid, ach bha e brioghor, thainig i o'n chridhe. Chum a nochdadh gun do ghiùlain fe e fein, mar a's còir do chreatuir ciontach a dheanamh, labhraidh finn cailigin mu gach earran d'a urnuigh, agus air

I. Tha e ag aidmheil gun raibh e peacach.

Dh'aicheadh am Phaireafach gu dàna gun raibh eisean ciontach do pheacadh, thug e gu h-uaibhreach taing do Dhia, do bhri gun raibh e na b' fhearr na daoine eile; le so nochd e gun raibh inntin dall, a choguis na tofd, agus a chridhe aingidh. Ach tha 'm Publicanach air an làimh uile, gu h-ullamh ag aidmheil gu'n raibh e ciontach gun do bhrifd e lagh Dhe, gu'n d'rinn e tàir air uachdaranachd, agus gu'n raibh e buailteach do pheanas. Chuir a choguis fein an ceill da a pheacaidh gin agus gnìomh, mhothuich é gu'n raibh a natur fein truailidh, gu'n raibh
anam

anam prifeil air a lotadh gu geur, a thoil
 crofda do-lùbaidh, agus a chaithe-beatha
 dubhailceach, aingidh. Fhuair e beachd ceart
 do nàomhachd Dhe, do gheur-cheartas a
 lagha, agus d'a chòir gràdh agus umhlachd
 fhaghail o chreatairean. Dh'innis a choguis
 dha, gu'n do dhiùlt eifean gu minic a chòir a
 thoirt do Dhia, chreid e a teifteas, chunnaic e
 cloidheamh ruisgte a cheartais 'nise ann an
 crochadh ofcionn a chinn, lion fo a chridhe
 le eagal, agus anam le bròn, thuit e gu h-iri-
 ofal fios gu làr, dh'aidich e gu treimh-
 dhireach 's peacach mi. Bha a chionta mar
 callach throm air inntin, bha a choguis g'a
 bhioradh agus g'a chlaoidh, agus o na bha e
 deirbhte gur e Dia 'mhàin a b'urrair cobhair
 a dheanamh air, cha raibh e ann comas d'a
 fois a mhealtuin, gus an do dhoirt e 'mach a
 chridhe na làthair. Bha fhios aige gun
 raibh e cubhaibh, agus ceangailte air a chin-
 ne-daonna am peacadh aidmheil do Dhia,
 agus nach b'urrair duil a bhi aca re maith-
 canas fhaotain, gun fo a dheanamh, uime
 sin. o na bha mbiann airson maitheanas ag-
 us cairdeas De fhaotain ofcionn gach ni, dh'
 aid'ich

aid'ich e gu h-iriosal, aithreachail a chionta dha. Agus le fo a dheanamh, thug am Publicanach onoir do Dhia, dh'aid'ich e gu'm b'e uachdaran dligheach, gu'n raibh còir aige air umhlachd, agus gu'n raibh e duilich, brònach, do bhrì gu'n do dhiù't e fo dha, ach cha do stad e ann an fo ach

II. Ghuidh e air Dia tròcair a dheanamh air.

Bha deadh mheas aig an Phaireasach dheth fein, bha e a' cur carbsa 'na throsgadh, 'na urnighean, 'na dheadh oibre fein amhàin, bha e gu h-aimeadach a' faoilfin gu'n raibh e airson nan nithe fo, a toilltin fonas neamh. Mhothuich am Publicanach, air an làimh eile, nach raibh e a' toilltin ni sam bith o làimh Dhe, ach peanas amhàin, agus gu'n raibh e cailte, na 'm buineadh e ris do reir ceartais; uime sin, tha e a' teicheadh o cheartas, a bha g'a dhìteadh, chum tròcair gu bhi air a thearnadh, tha e guidhe air Dia tròcair a dheanamh air. Si tròcair a bhuaidh fin do natur Dhe, a tha g'a bhrosnachadh chum

truas

truas a ghabhail re chreatuirean, 'nuair a tha iad ainniseach agus truagh, chum maitheanas a thoirt dhoibh nan cionta, agus an uireasuibh a dheanamh suas, ged nach 'eil iad a' toilltin a h-aon do na nithe fo. Si thròcair Dhe, a tha g'a dheanamh gu h-àraidh maifeach am beachd dhaoine, fi thròcair bunait dochais a pheacair, 'sann o thròcair amhàin a's urrain dùil a bhi againne re maitheanas, sìth, agus fonas. Tha e còllach gu'n do reufannaich am Publicanach air an doigh fo ris fein. " Maille re daoine eile, tha mi 'nife a'm sheafamh an teampull an De bheo, chum feirbhis, mar a's còir, a dheanamh dhà-fan, a thug dhamh mo bheatha, agus gach ni a tha mi a' mealtuin. Tha Dia mar a tha mi leughadh na fhocal, a làthair anns gach àite, tha fìor-eolas aige air gach ni, tha e gu h-àraidh a' toirt fainear, fonn cridhe, agus giùlan a luchd aoraidh fein, tha iad freagarach dhà-fan airson an giùlan, agus 'fe chàirdeas amhàin a ni iad fonadh araon a-nise agus gu fìorruidh. O 'm anam tha thu-fa comafach air fonas a mhealtuin, tha cio-cras mòr ort na dheigh, ach cha n' urrain nithe

nithe an t-faoghail fo gu bràth do thograidh
 a shàfachadh, uime sin 's còir dhuit iarruidh
 o Dhia 'mhàin. Ach cionnas a dh'iarras mi
 fonas uaithe, an iarr mi e, mar ni a tha mi
 a' toilltin, no 'mhàin mar shaor-ghibht;
 smuainticheam re mionaid air an ni fo, tha
 e cudthromach. Ciod a thuirt mi mu'm
 thoillteanas fein, mo thruaighe, tha mo chog-
 uis, tha mo reufan, tha mo mheodhair, ag-
 us m' fhein-fhiofrachadh gu leir 'g innseadh
 dhamh, nach eil mi a' toilltin ni sam bith
 ach peanàs agus truaighe. Se Dia m' uach-
 daran dligheach, 'feisean a dhealbh, 'fe a chum
 mi fuas, agus a bhuillich orm gach ni a tha
 mi a' mealtuin, tha còir aige, uime sin, air
 mo ghràdh, agus air m' umhlachd, nochd
 e a thoil dhamh, gheall e fonas neamh, 'n
 lorg umhlachd iomlan a thoirt dha, agus
 bhagair e pianntaidh Ifrionn na'n diùltain fo.
 Ach mo thruaighe, cha n' urrain dùil a bhi
 agamsa re fonas air an doigh fo, oir rinn
 mi ceannairc an aghaidh Dhe, agus bhrisd
 mi gu minic agus gu dàna a lagh, nis' o
 na tha a lagh agus a cheartas ga'm dhìteadh,
 mu gheibh mi fonas gu bràth, 's ann o thrò-
 cair

cair amhàin . Uime sin, fhad fa tha Dia a' toirt cothrum agus comas dhamh, 's còir dhamh mi fein ìfleachadh na làthair, agus ath' chuinge dhùrachdach a chur fuas ris, a Dhia, dean tròcair ormfa 'ta 'm pheacach . ” Tha e còlach gur ann air an doigh fo a labhair am Publicanach ris fein, agus a rinn e feirbhis do Dhia . Tha mi nise gu nochdadh fan

III. Gu'n d' eifd Dia re ùrnuigh a Phublicanaich.

Mar dhearbhadh riochdail air an ni fo, tha ar Slanuighear ; fan rann andeigh ar ceann-teagaisg ag ràdh, gur dochadh gu'n deachadh an duine fo fios d'a thigh air fhireanachadh, na 'm fear ud eile . Tha e mar an ceudna toirt deadh reufan airson an ni fo, oir ars' eifean, ge b'e neach a dh' àrdaicheas e fein, ìslichear e ; agus ge b'e a dh' ìslicheas e fein àrdaichear e . Ona bha 'm Phaireafach an taobh amuigh gu cùramach a' coimhead cuid do àitheanta Dhe, agus o na bha e ainmeil amearg a phobuil ann an lorg fo, shaoil e gu h-aimeadach gu'n raibh eifean

eifean gu h-àraidh naomha, agus a' toilltin mòr-fhonas, bha a chridhe air atadh fuas le uabhar agus fein-spèis. Bha an duine fo gu dàna ga chur fein ann an àite Dhe, agus a' toirt eas-onoir dha, uime fin, tha Crìosd 'g innseadh dhuinn nach do ghabh Dia ris fein, no re fheirbhis, ach gun raibh iad le cheile gràineil agus neo-thaitneach 'na bheachd. Ach o na dh'ìslich am publicanach e fein ann an làthair Dhe, o na bha e duilich brònach airson a cheannairc na aghaidh, agus eas-umhlachd dha, agus o na ghuidh e air gu dùrachdach tròcair a dheanamh air, tha Crìosd 'g radh gun d' eisd, gu'n do ghabh Dia gu càirdeil ris. 'Sann o'n Abhairfeir a fhuair an cinne-daona uabhar, 'fann trèid fo a thuit iad o'n ceud ftaid, se fo a tha ga'n cumail fada o Dhia, agus ga'm brònacha chum a chòir a dhiùltadh dha, uime fin, tha uabhar gu h-àraidh gràineil am beachd Dhe, mar ni a tha toirt eas-onoir dha-fan, mar ni aimaideach, aingidh, agus ciùrail do anamaibh dhaoine. Agus o na nochd am Publicanach le ghiùlan agus le ùrnuigh, gu'n raibh e faor do'n uabhar cridhe fo, agus ar ìsleachadh gu làr o

.I. mhoth-

mhothachadh ceart d' a chionta, agus d' a chunnart, bha e anns an ftaid fin anns an còir do chreatair a bhi ann an làthair Dhe, thilg fe è fein gu tùr air a thròcair chaomh, agus bhuin eisean gu gràfmhor ris. Gar bròfnachadh chum na nithe a chaidh a radh, a thoirt dha-thigh chum bhur cridheachan fein, agus mar cho-dhùnadh d'ar ceann-teag-aifg, labhram air

I, Caileigin riu-fan a tha gu 'n mhothu-chadh sam bith air an cionta, agus air an cunnart.

Trìd baisteidh tha sibhse uile air bhur n' ain-meach Criosduighean, agus mar cho-thional Criosduigh, tha sibh anise ann an làthair agus an teampull an De bheo. Ach na faoilbh, gu bheil mi mi-sheirceil, no gur e mo rùn droch fgeul a thogail oirbh, 'nuair a tha mi gu labhairt re cuid 'nar measg a tha gun mhothuchadh sam bith air an cionta, agus air an truaighe. 'S ni eagalach è gu bheil mòran ann s gach co-thional a tha 'fan ftaid bhrònach fo, agus ged a tha è mi-thaitneach dhoibh, gidheadh 's còir dhuinn oidhirp a thoirt an
dus-

dufgadh o chodal a pheacaidh. Tha fein-
 fhiofrachadh gach là a dearbha, gu bheil
 cuid do dhaoine ann, nach urrain eadhon inn-
 feadh ciod e peacadh, agus gu cinnteach cha
 n' urrain mothuchadh ceart a bhi, aig an
 dream ain-eolach fo, air a natur, agus air a
 mhi-thoilteanas. Tha cuid eile aig am bheil
 fios ciod e peacadh, ach mo thruaighe, tha an
 criodhachan air an cruadhachadh, agus an
 inntin air an dalladh leis, air mhogh 's nach
 eil' iad a' mothuchadh an cionta, agus a' faicin
 an cunnart. Iabham 'nife ris an d'a sheor-
 fa dhaoine fo. A' bheil sibh a' creidsin gu
 bheil Dia ann, gur e uachdaran an t-saoghail
 gu'n d' thug e làgh do'n chinne-daonna, gu
 bheil còir aige air an umhlachd, gu'n dean e
 peanas fìorruidh air an dream a bhriseas a
 làgh, agus gu'n d' thoir e fonas, airson an
 oibre fein, dhoibhsin 'mhàin a chòimheadas
 è gu h-iomlan. Mu tha sibh a' creidsin nan
 nithe fo, ciod a tha duil agaibh a dh' eircas
 dhuibhse fa dheoigh, an faoil sibh gun saor
 bhur n' ain-eolas agus bhur neo-mhothuchadh
 sibh, o'n pheanas sin a tha bhur cionta a' toilltin;
 bheil dochas agaibh gu'n toillich fo ceartas
 agus

agus làgh Dhe aig là mòr a bhreitheanais, nuair a bheir Dia do gach neach do reir an gnìomhara. A dhaoine aimaideach na meal-laibh bhur n' anama fein leis an dochas fhaoin fo, mu tha focal Dhe fìor, tha sibhse ciontach do pheacadh, tha sibh air bhur dìteadh le làgh Dhe, a bhrìfd sibh gu minic, cha n' urrain sibh bhur cionta a dhìoladh, agus fonas neamh a chofnadh le'r deadh oibre, mur dean Dia cobhair agus tròcair oirbh, tha sibh caillte gu fìorruidh. O na se fo an aon doigh, air am fuigh sibh maitheanas, sìth, agus fonas, o fìnuaintichibh air bhur staid chunnartach, bhrònach fein, leanuibh gu'n dàil eifìomplair a Phublicanaich, ìslichibh sibh fein an làth-air Dhe, aideachaibh bhur peacaidh dha agus guidhìbh air gu dùrachdach tròcair a dhean-amh oirbh. Ann an Crìofd tha Dia a' nochdadh faibhrean a thròcair, tha e a' buntain gu tròcaireach ris gach neach, a tha gabhail re Crìofd, agus a' cur carbfa annsan 'mhàin airson slàinte, iarruibh, uime sin, tròcair o Dhia air 'sgà na rinn agus na dh' fhuiling ar Slan- uighear, agus mu nì sibh fo gu h-aithreachail treimh-dhireach, nì Dia gu cinnteach tròcair oirbh.

II. Labhram caileigin riu-fan, a tha, cofmhuil ris an Phaireasach, air an atadh fuas le fein-speis, agus aig am bheil duil re fonas Neamh airson an deadh oibre.

Tha cridhe an duine cealgach ofcionn gach ni, ro-aingidh, làn do uabhar agus do fhein-speis. 'Siomadh doigh air am bheil a chridhe a' mealladh an duine mu dheimhin a ftaid, tha e gu cealgach a' folach a chionta o bheachd, no ga lughdachadh gu mòr, tha e gu miodalach a' molladh gach ni math a tha e a' deanamh, agus a' cur an ceill dha o àm gu h-àm gu bheil e na 's fhearr na mòr-an do dhaoine eile. Tha ni eile ann, a tha ro-ullamh chum daoine a mhealladh mu dheimhin an ftaid, agus fe fin deadh ainm a-measg dhaoine. B' iad na nithe fo a dhall sùilean na 'm Phaireasach, a rinn iad co-uai-bhreach, agus co neo-mhothachail air an cionta b' iad fo gu h-àraidh a bhròsnaich an neach fin, mu bheil ar Slanuighear a' labhairt, chum e fein fhireanachadh an làthair Dhe, agus tàir a dheanamh air daoine eile. Nochd mi dhuibh a cheana gun raibh uabhar an ti fo

fo gràineil am beachd Dhe, gu'n raibh a fheirbhis neo-thaitneach dha agus gu'n do dhiùlt e gabhail ris. Mu fe ar rùn-fa eifionplair an ti fo a leantuin, agus teistear ar cridhachan uaibhreach fein a chreidfin mu dheimhin ar ftaid, cha 'n fhaigh sibh gràs o Dhia, cha dean eisean tròcair oirbh. Ach 's ni foilleir e o fhocal De, gu bheil sibh caillte, mur dean eisean tròcair oirbh trid an t-Slànuighear, o nach urrain neach sam bith a fhlàinte fein oibreachadh amach. O fo tuigibh ciod i bhur ftaid, agus cia mor bhur cunnart; o fo bithith air bhur bròsnachadh chum sibh fein ìsleachadh ann an làthair Dhe, guidhibh air bhur cionta a nochdadh dhuibh, bhur n' uabhar a fgrios, agus tròcair a dheanamh oirbh.

III. Labhram focal no dha riu-fan a tha mothachadh an cionta, agus ga'n ìsleachadh fein ann an làthair Dhe.

A bheil sibhse anise, cosmhuil ris a Phublicanach iriofal, bhoichd, a' mothuchadh gur creatairean ciontach truailidh sibh, thugaibh cliu do Dhia, a tha gu gràsinhor a' fosgladh
bhur

bhur sùilean, agus a' nochdadh bhur fìor-fìaid dhuibh. An àit' bhur coguifean a chur nan tofd, 'nuair a tha iad anise a' cur an ceill bhur peacaidhean dhuibh, aidichibh iad gu iriofal do Dhia, agus gabhaibh sòlas agus mìsneach o fhoirbheas a Phublicanaich. Tha Dia ceart co ullamh, ceart co toileach tròcair a dheanamh oirbhse, a's a bha e air-fan; tha e ann an Crìofd, gu faor a tairgse gràs agus tròcair dhuibh. Na bithibh, uime sin, mi earbsach a Dia, a tha pailt ann an gràs, agus faibhir ann an tròcair; cuiribh làn-earbsa ann an umhlachd, ann an iobairt-rèitich, agus ann an eidear-ghuidhe ar Slànuighear, islichibh sibh fein ann an làthair Dhe, agus àrdaichidh eisean sibh. Feithibh air Dia na òrdunan-faidh fein le creidimh agus le dochas; feithibh air bhur Slànuighear, aig a bhord, agus guidhibh air e fein a nochdadh dhuibh an gràdh. Gu'n deonaiche Dia gu'n bi gach h-aon againn air ar neartachadh, chum ath-chuinge a Phublicanaich a chur suas ris, gu h-iriosal aithreachail, agus gu treimh-dhireach, a Dhia, dean tròcair ormfa 'ta 'm pheacach.

SEAR-

SEARMÒIN VI.

I. PEAD. II. 25.

*Oir bha sibh mar chaoraich a' dol air seacharan;
ach philleadh sibh a nis chum Buachaille agus
Easbuig bbur n' anama.*

'SI irioslachd araon neart agus maife an anama; fi fo an fgeudachadh a's fhearr co mhath 'fan fgeudachadh is àluinne. 'Sonadh an duine air am bheil eagal an Tighearna ghnà; ach an ti a chruaidheachas a chridhe tuitidh fe an droch-bheart; oir tha Dia a' cur an ag-haidh nan uaibhreach, agus a' toirt gràis dhoibh-fin ata iriosal. Co luath 'fa thuirt Daibhi, cha d' theid mo ghluafad am feasd, air ball mhothuich e mugha mor na ftaid, agus bha aobhar aige na briathra brònach
agus

fo a labhairt, dh'fholaich thu do ghnùis,
agus bha mi fui' thrioblaid.

'S iomadh meadhon a ghnàthaich Dia anns
gach linn da Eaglais, chum uabhar fhogradh
a cridheachan dhaoine, agus chum an irios-
lachd-inntin fin a ghineamhuin annta, a bhu-
ineas do chreatairean peacach. Be fo a bh' ai-
ge gu foilleir 'na bheachd le orduighean an t-
fean tiomnaidh. Bha iobradh an uain-chaisg,
maille re fheum mar shamhladh air iobairt
Chrìofd, gu h-àraidh a' teagasg dhoibh araon
irioslachd-inntin agus taingealachd. “ Agus
“ tarlaidh, arfa Maois, le àithne Dhe 'nuair
“ a their bhur clann ruibh, ciod is brigh do'n
“ t-feirbhis fo? their sibhse, is i fò caisg an
“ Tighearna, a chaidh thairis air tighean clann
“ Ifraeil, 'nuair a bhuail e na h-Eiphitich, ag-
“ us a shaor e ar tighean-ne.” Air an doigh
cheudna, 'nuair a thug iad an ceud thoradh
mar ofrail do'n Tighearna, feisd eile a bh'aca
gach bliadhna, choifrig iad fo leis na briath-
raith a leanas. Bu Shirianach, a bha ullamh
chum bàs fhaghail, a b' athair dhamh, agus
chaidh e fios do'n Eiphte, agus ghabh e cu-

airt ann an fìn le beagan, agus dh' fhas iad nan rioghachd mòr, cumhachdach agus làn do phobull. Agus bhuin na h-Eiphitich gu h-olc ruinn agus chlaoidh iad fìnn, agus rinn iad tràillea dhinn. Agus 'nuair a ghlaodh fìnn ris an Tighearna Dia ar n' aithreacha, dh' eifid an Tighearna re'r guth, agus dh'amhairc e air ar truaighe, agus air ar faothair, agus air ar foirneart. Agus thug an Tighearna mach fìnn as an Eiphit le làimh threun, agus le gairdean fìnnte mach, agus le mòr-uamhunn, agus le comharaibh, agus le miorbhuilibh. Agus thug e fìnn chum an aite fo, agus thug e dhuinn an talamh fo, eadhon talamh a tha làn do bhainne agus mil. Agus nise feuch thug mi ceud thoradh na talmhuin, a bhuillich thusa, o Thighearna, orm.

Mar fo thog Dia suas a shean phobull, chum feirbhis a thoirt dha le urram, agus chum gairdeachas a dheanamh le crith na làthair. Bha 'n offraile-buidheachais, co mhath re n' iobairtean airson peacaidh a' cur an cuimhne dhoibh, cia diblidh an ceud staid agus cia mòr an tràilleachd o'n do shaor Dia iad

iad. Bha eadhon gach gnìomh aoraidh a' teagafg dhoibh a' radh maille re Daibhi, co mise, o Thighearna Dhia, no ciod e mo thigh, gu 'n do thug thu am fad so mi air m'aghaidh.

Tha orduighean an t-soifgeil san tiomnadh-nuadh a' cur an ceili nan nithe 'ceudna agus eadhon air mhogh na's riachdaile. Tha caisg an t-soifgeil a' cur an cuimhne ar faid o thràilleachd spioradail, air an robh faorfa nan Judhach 'mhàin na fhamhladh lag.

Anns na nithe lionmhor, cràiteach sin a dh' fhuiling Crìosd, chum ar faoradh; chi sinn ni 'mhàin faibhreas do-rannfachaidh a ghràidh, ach mar an ceudna cia mòr mì-thoilteanas a pheacaidh, agus cia uamhunn an truaighe, gus an do thuit sinn le'r feacharan. 'Nuair ma feadh, a tha sinn a' deanamh uail ann an slàinte, mhòr Crìosd, tha so a' cur an cuimhne dhuinn an staid bhrònach, bho chd anns an d' fhuair a thròcair sinn, chum stad a chur air gach smuaint-eadh àrd, agus gar co'-eigneachadh chum cliu na tha sinn a' fealbhachadh, no ris am bheil dùil

dhùil againn a thoirt do fhaor-ghràs De 'mhàin. Gar stiùradh chum fò a dheanamh, rinn mi roghainn do bhriathra ar fteidh-teag-aig: “ Oir bha sibh mar chaoraich a’ dol air “ feacharan; ach philleadh sibh a nis chum “ Buachaille agus Easbuig bhur n’ anama.” Tha na briathra fò a’ cur an ceill da ftaid air am bheil mugha mòr—Ciod a bha sibh aon uair a thaobh naduir, agus ciod a tha sibh a nis trèid gràis. Guidheam oirbh air

I. Beachd a ghabhail d’ ar ceud ftaid, ’nuair a bha sibh, mar chaoraich, a’ dol air feacharan.

Mar dhearbhadh gu bheil an comhad fò gu maith a’ coi’-fhreagradh chum ftaid naduireil dhaoine a chur an ceill, tha e gu minic air a ghnàthachadh ann am focal De. Cha ne mo rùn an cos-las a tha eidir peacairean agus caoirich a tha dol air feacharan, anns gach ni a nochdadh, ach a mhàin ann an cuid do na nithe is riachdaile. Agus air

I. Tha caoraich, a tha treigfin an deadh fheoir

fheoir, agus a tha a' dol air feacharan do'n fhàsaich thirim lom, a' nochdadh dhuinn gu riachdail, comhara bochduin, iom-cheist agus calldach dochais. Nise, mar fo tha gach duine, 'na staid nadureil, 's iad a chuibhrionn diomhanas agus buaireas spioraid; tha e mar dhuine, a tha re aifling agus feuch tha e 'g itheadh, ach tha e mofgladh, agus tha anam folamh. Air dha a dhochas a chall sgach ni a rinn e, tha e dol o àite gu h-àite, ghnà a' feoraich le cùram, co a nochdas dhomhsa maith? Tha ni folamh an taobh astigh dheth nach urrain an faoghal a lionadh; ann an lorg gach ulluchaidh, a tha e deanamh air a son, tha an fheoil ghnà 'g eigheach thoir, thoir; agus cosmhuil ris an teine, no ris an uaigh, cha 'n eil e air àm sam bith 'gradh 's leòir e. Tha na creatuirean uile dha-san mar a bha na plaosgan do'n mhac fìrothail, tha car mionaid a' deanamh cobhair, ach cha 'n eil gu'n amharus ga bheathachadh, tha e 'g itheadh dhiu ach tha acras air fhathasd, agus tha anam fann, tha e bàfachadh dhìth lòn. San

II. Tha an comhad a' cur an ceill staid a
tha

tha làn do chunnart, co mhath 's do bhoich-
duin.

'Slionmhor uaimhde nan caorach, agus cha
'n eil creatuilean ann aig am bheil na's lu-
gha do ghliocas ga 'm mealladh, no do neart
chum seafann nan aghaidh. 'Sann o chù-
ram a bhuachaile a tha 'n tearuinteachd a'
fruthadh; agus mu tha iad ga fhàgail, tha
'n naimhde air ball g' àn glacadh. Cia riach-
dail, mò thruaighe, a tha 'n comhad ann an
fo a' cur an ceill staid pheacairean. Tha 'n
naimhde spioradeil araon lionmhor agus
cumhachdach; tha ceilg na nathair, agus
neart an leomhain gu fann a' cur an ceill
an ceilg agus an neart-fa. Ach 'ged is iad
fo an ceilg agus an neart, gidheadh tha an-
dànadas agus féin-earbfa pheacairean co
mhòr, as gu bheil iad a' dol o àm gu h-àm
gu'n eagal chum an àiteacha'-comhnuidh,
agus eadhon a' ruidh chum na liontaidh a
chaidh a leagail chum an fgrios. San

III. Ged a tha creatairean eile co mhath
re caoraich, ullamh chum dol air feacharan,
gidheadh, feudaidh sinn gu fìrinneach a radh
mùn

mu'n deimhin, nach eil creatuirean sam bith ann, aig am bheil na 's lugha do thùr, ann an amas air an t-flighe o'n deachadh iad air feacharan . Chi finn ann an so cia lag aimeadach an duine thaobh naduir, agus cia ea-comasach e, an fonas agus a ghlòir-fin, a chaill e a chosnadh . Leis na briathra a ghnàthaich e, tha e còslach, gum b'e rùn an Abstoil, gun d' thugamaid gu h-àraidh fainear an ni so . Cha 'n eil e' gràdh, phill sibh, ach philleadh sibh, se fin chaidh ar n' iompachadh, chaidh a thoirt oirbh pilltin . An ni a thuirt ar Slànuighear re dheisciobuil, feudaidd e radh re creidmhidh anns gach linn da Eaglais, cha sibhse a thagh mise, ach 's mise a thagh sibhse . Is e Dia a tha 'g oibreachadh annain aron an toil agus an gnìomh, da ghean-math fein . Le gràs 'ta finn air ar tearnadh, agus so ni h-ann uainn fein, is e tiodhlacadh Dhe e . Tha Crìosd fein a' teagasg an ni so air mhogh ro-riachdail, 'nuair a tha e 'gradh, cha n' urrain neach air bith teachd am' ionnfuidhs, mur tearruing an t-athair a chuir uaithe mise e . Anns na nithe so uile tha 'n comhad gu maith a coi- threagradh . Ach ann fa

IV. Tha aon ni ann anns nach eil è a' coifhreagradh.

'Nuair a tha caoradh a' dol air feacharan, tha a maighistir a' gabhail truas ria' an àit' a bhi fui' chorruidh na h-aghaidh. Tha e beachdachadh orra, ni h-ann mar chreatoir ciontach, ach aimeadach; agus uime sin tha è ga h-iarruidh le cùram, agus 'nuair a tha è ga faotain, an àite peanas a dheanamh orra, tha è ga h-altrum gu caomh, agus g'a toirt dh achaidh le aoibhneas. Ach mo thruaighe! ann an dol air feacharan o Dhia, tha finne ciontach do gach lochd, is urrain ar deanamh fuathach, gràineil 'na bheachd. Shruth a cheannairc fo, ni h-ann o anmhuinneachd, ach o làn-toil an duine, 'fi fo ar cionta, eadhon ceannairc uaibhreach, cheann-laídir, ceannairc a tha air a dùthadh leis a mhi-thaingeachd is mò-ceannairc gu'n aobhar an aghaidh athair ar spioraid, agus fear cumaidh ar cuirp an aghaidh an Dia sin, anns am bheil ar bith, ùghdair càirdeil na 'n tiodhlaca prìseil sin, a tha finne gu h-aingidh a gnàthachadh, mar airm chogaidh na aghaidh.

Si fo cionta pheacairean neo-atharraichte .
 Ach cia sonadh an dream muì 'm feudar a
 radh, mar sin gu'n amharus bha sibhse, ach
 tha sibh air ar n' ionnlad, air ar naomhach-
 adh, agus air ar fireanachadh an ainm an
 Tighearna Iofa, agus le spiorad ar Dia-ne .
 Tha so a' cur an cuimhne dhamh 'fan

II. A nochdadh ciod ar staid trìd gràis
 philleadh sibh chum buachaill agus Easbuig
 bhur n' anama .

Tha sibh air bhur pilleadh chum an ti fin,
 a thainig o neamh gu talamh, a dh'arruidh
 agus a thearnadh an nì fin a bha cailte .
 Chum an ti fin, a bha ann an corruich ruibh
 airson bhur seacharain, gidheadh a dh' of-
 rail iobairt air bhur son, agus a dh' iol bhur
 cionta le fhùil phrìfeil fein . Chaidh Criofd
 a leonadh airson bhur n' eas-aontais, a bhruthadh
 airson bhur cionta, chum tre chreach-
 da gu'm bitheadh sibhse air bhur slànuch-
 adh . 'Se so am buachaille math a leag fios
 anam airson nan caorach ; neach, a rinneadh
 na pheacadh, ged nach b' aithne dha pea-
 N cadh

cadh chum gu'm bitheamaid-ne air ar dean-
amh 'nar fireantachd Dhe ann-san; neach a
dh' fhuiling am firean airson nan neo-fhìr-
ean chum gu'n d' thugadh e finne dh' ionn-
fuidh Dhe,; le dochas daingean agus le dà-
nadas cloinne, gu'm fuigh finn trècair agus
gràs chum cobhair ann an àm ar feuma.

Tha sibh air bhur pilleadh a dh'ionnfu-
idh an ti sin, a ghiùlain ni 'mhàin bhur trio-
blaide, ach a thug buaidh air bhur naimh-
de, mar cheann a phobuill. Na phearfa fein
chuir e a's an armachd uachdranachda agus
cumhachda; agus tha a shoirbheas mar
gheall, gu'm fuigh sibhse buaidh iomlan orra
fa dheoigh. Feudaidh iad ionnfuidh a thoirt
oirbh, ach cha n' urrain iad bhur ciùradh,
oir le fuil an uain gheibh sibh buaidh. Ann
an ùine ghrad bruthaidh Dia na sìth Satan
fui' ur cofaibh, agus cuiridh se oran nuadh
'n'ur beul, 'nise ta slàinte agus neart, agus
rioghachd ar De-ne, agus cumhachd Chrìosd
air teachd oir thilgeadh fios fear-cafaid ar
bràithre, a bha gan cafaid ann an làthair
ar De-ne a là agus a dh' oidhche.

Tha sibh air bhur pilleadh chum an ti fin, a ghabhas ann an deigh fo cùram àraidh dhibh, agus a dhionas sibh mar dhream a cheannaich e le fhuil fein. Air a bhuachaille fo Israeil, air an Easbuig, air an fhear-coimhead fo anama, cha n' aom codal no fuain air àm sam bith! 'S minic a dh' oibrich e faorsa dhuibh ann àm bhur feum, 'nuair a bha sibh gu mi-thaingeil a' deanamh tàir air, agus ga dhiùltadh. 'S tric roimhe fo a dhion e sibh, mu'm b' aithne dhuibh a chairdeas, mùn d' iarr sibh a choghnà; ach anis tha fhùil do ghnath oirbh, tha chluas do ghnàth fosgailte d'ar glaodh, tha ghairdeana fionnuidh do ghnàth muncuairt duibh; agus uime sin feudaiddh sibh gu dàna a radh; 's e 'n Tighearna mo sholus agus mo fhlàinte, co a chuireas eagal orm? 'Se 'n Tighearna neart mo bheatha, co a chuireas faitcheas fu'm? Feuch, 'se Dia mo fhlàinte; ni mi earbsa, agus cha bhi mi fui' eagal; 'se 'n Tighearna Jehohba mo neart agus m' òran, agus tha e air fàs dhamh na fhlàinte.

Tha sibh air bhur pilleadh chum an ti fin
a tha

a tha ni mhàin uile-chumhachdach ga'r dìonadh o chunnart, ach mar an ceudna iomlan an truacantas chum co-fhulang maille ruibh 'nar teinn, agus chum sòlas a thoirt dhuibh 'nar triobloidibh. Tha efan macanta agus tròcaireach, foighidneach agus iriosal, tha e a' tional nan uan le làimh, agus ga'n iomchar na uchd, agus treoirichidh se gu mìn iadfan anns am bheil uain. Tha e gabhail truas re 'n anmhuinneachd, tha e toirt maitheanas dhoibh 'nan seachrainibh; tha e ga'n caomhnadh 'nuair a tha iad fann, agus a' feitheamh orra, 'nuair a tha iad fuidh èacail; agus ni, nach urrain leigh sam bith eile a dheanamh, tha e toirt neart 'nuair a tha iad fann, agus flàinte, 'nuair a tha iad fui' èacail; tha e ni mhàin a' toirt dhoibh lon ach mar an ceudna rùn a ghabhail; tha e g'a bheannachadh, agus a' toirt eifeachd dha chum am beathachadh.

Ciod tuille a their finn? Tha am buachaille agus an t-Easbuig anama fo do ghnàth a' gabhail cùram dhiu eadhon gu bàs. Agus cha 'n eil e ga'n treigfin air an àm uamhunn fo, ach tha e a' dol a steach maille riu do'n ghleann

ghleann domhuin, dorchadh, tha e le luirg ga'n cumail suas, agus mar sin tha e toirt sòlas dhoibh le bata a neart, as gu bheil iad ag imeachd trìd a ghlinn gu duineil, gun eagail uile sam bith a bhith orra, do bhrì gu bheil efan maille riu. 'S lionmhor aireamh an dream sin do na naoimh a fhuair mòr-onoir air an doigh fo. Neartaich Crìosd eadhon cuid a bha trìd eagail a bhàis re am beatha uile fuidh dhaorfa, chum buaidh a thoirt air Rìgh nam fiamh, 'n àm mionaide deireannaich agus chum a radh maille re Pol, o bhàis c' àit am bheil do ghath! o uaigh, c' àit am bheil do bhuaigh? No mu tha sgàile an anmoich co thiugh, is nach urrain iad an làmh sin fhaicinn, a tha gàn cumail suas, gidheadh meudaichidh an sgàile fo an iongantas, an taingealachd, agus an aoibhneas, 'nuair aig ceann eile a ghlinne a sgapas an deadh bhuaichaille air falbh e, agus a sheafas e nan làthair na uile ghlòir; 'nuair a chuireas e gu cairdeil fàilte orra, agus a bheir se iad suas chum achaidhean tarbhach a Chanaan neamhaidh; ann an sin mar a tha e air a radh ann an leabhar Taisbean Eoin, cha bhi ocras orra tuille, no tart ni 's mò, cha mhò a luidh-

luidheas a ghrian orra, no teas air bith. Oir beathaichidh 'n t-uan ata 'm meadhon na rìgh-chaithreach iad, agus treòraichidh fe iad gu tobraichibh do uisge na beatha. Mar fo nochd mi bhur staid thaobh naduir, agus trìd gràis. Mar fhoghnadh òn iomlan, fe mo rùn anis a nochdadh, cionnas is còir dhuibh feitheamh air Crìofd. Agus air

I. 'S còir feitheamh air le mòr irioslachd.

Se fo an sgeudachadh is fhearr a tha coifhreagradh re'r staid, co dhiu a tha finn a' gabhail beachd dhinn fein, mar dhream a thuit, no tha air ar togail; mar pheacairean no mar naoimh. An d' fhuair finn maith-eanas; aon uair bha finn air ar dìteadh. Am bheil finn air ar naomhachadh? Aon uair bha finn neo-ghlan. An d' fhuaradh finn? aon uair bha finn cailte. Am bheil finn beo? Uine bheag roimhe fo bha finn marbh; agus tha finn fhathasd beo le gràs De; 'sefàn a dh' ath-bheothaich finn, agus ni h-e finn fein; 's eisean a tha cuir dealachadh oirn, agus cha 'n eil ni againn ach na fhuair finn uaithe. Cha deachaidh uabhar
ma

ma feadh, gu cinnteach a dheanamh airson an duine. San

II. 'S còir feitheamh air Crìosd le taingealachd agus teas-ghràdh.

'S còir dhuinn cliu a thoirt do 'n athair, nach do chaomhain a mhac fein, ach a thug thairis è mòr iobairt air ar foin-ne. 'S còir cliù a thoirt do Chrìosd, nach do chaomhain e fein, ach air dha cruth feirbhifich a ghabhail air, ftrìochd e do ocras agus tart, do fhaire agus fgios, do dhi meas agus cràdh, agus eadhon do 'n bhàs, agus do 'n uaigh, chum tre thoilteanas a bhàis, gu 'm bitheadh-ne beo gu fìorruidh. 'S còir cliu a thoirt do spiorad nan uile ghràs, a tha gar dlù-cheangal re Crìosd, a tha a' cuir re'r n' anama an t-flàinte a choisin efan, a tha 'g ath-nuadhachadh ar naduir truailidh, agus ga'r deanamh iomchuidh fa chomhair oighreachd nan naomh san t-solus. Cia math a tha an laoidh mhollaidh sin a' co-fhreagradh re cuimhneachadh bàis Chrìosd; a sheinn armailte neamh 'nuair a thug iad sgeul air a bhreith, glòir do Dhia 's na h-àrdaibh air
tal-

talamh sìth, deadh-gheann do chlann nan daoine.

III. 'S còir feitheamh air Crìosd le bròn airson ar peacaidh, agus le rùn naomha gun oilbheum ni 's mò a thoirt dha.

Am bheil Crìosd air a nochdadh aig a bhòrd, air a chèusadh fa chomhair ar dòighean? Agus an urrainn finn amharc airson a bheatha finn, gu'n bhròn a dheanamh airson na peacaidhean fin, a bha mar mhathair-aobla air fhulangais? 'S còir do gach fear-communnach treimh-dhireach a radh, ciod an gnothuch tuille a th' agam-fa re iodholaibh? An ni nach aithne dhomh e, a Thighearna, teagaisg thusa dhomh, agus mar a rinn mi peacadh, cha dean mi fo ni 's mò. Ann fa

IV. 'S còir do mhothuchadh d'ar 'n an-mhuinneachd fein, agus d'ar feum air coghnadh Chrìosd, a bhi ghnàth maille ris an ùnso.

Eadhon 'nuair a tha finn air ar pilltinn chum Easbuig ar n' anama, mu tha Crìosd
g'ar

g'ar treigfin, tha finn air ball a' tuisleachadh, agus a' tuiteam. Tha an làmh, a thug finn air ar n'ais, 'nuair a bha finn a' dol air feacharan, do ghnàth feumail g'ar cumail fuas, agus g'ar treòrachadh air ar n' aghaidh san t-fli-ghe, gus an ruig finn talamh a gheallaidh. As m' eugmhais, ars' a Crìofd re fhior-dheisciobuil, cha n' urradh sibh ni sam bith a dheanamh. An ni a tha daoine a' toiseach le fein-earbfa, tha fo gu minic a' crìochnachadh le mailladh. Thuirte Peadar le uaill re mhaighisthir, ged a threigeas iad uile thu, cha treig, mise, gidheadh threig eilean ni 'mhàin e, ach le mionnan agus mallachadh dh' aicheadh fe gu'm b' aithne dha riamh e. An neach a tha cuir earbfa na chridhe fein 's amadan e. Feuch, ars' am faigh, an t-anam a tha air a thogail fuas, cha 'n eil e treimh-dhireach. Cia feumail ma feadh a chomhairle, an ti a tha faoilfin gu bheil e a' seasamh, thugadh e fainear nach tuit fe. Maille re fo fa

V. 'S còir làn-earbfa a chur ann an cumhachd agus ann am firinn Crìofd.

Ged a thuirte Pol nach b' urrain e eadhon deadh smuain a smuainteachadh a's eug-

mhais coghnàdh Dhe; gidheadh thuirteach neach ceudna gu h-ullamh, trìd Crìosd a tha ga'm neartachadh, 's urrain mi gach nì a dheanamh. Am buachaille math fin a fhuair finn 'nuair a bha finn air feacharan, 's urrain e ar treòrachadh ann an flighe na fireantachd; agus nì e fo air fgate ainme fein. 'S iad fo a gheallannadh càirdeil do gach neach a tha air a philleadh na ionnfuidh, 's leòir mo ghràs-fa dhuit. Na biodh eagail ort, oir tha mise maille riut; na bi fuidh gheilt, oir 's mise do Dhia, neartaichidh mise thu, agus bheir mi dhuit coghnàdh, agus cumaidh mi fuas thu le deas làimh m' fhìreantachd.

'S iad fo na h-aigneidh is còir dhuinn alt-rum, agus 'fe fo an rùn anama, leis an còir dhuinn feitheamh air Dia ar Slanuighear. Leis na n-aigneidh, agus leis an rùn fo, ma feadh, cuairticheamaid altair naomha, a guidhe gu'm bi an fheisd fo, le bheannachadh, air a dheanamh eifeachdach chum ar creidimh a neartachadh, chum ar gràdh a lasadh fuas, agus chum ar dochas a bheothachadh. Guidheamaid, leis an làn a gheibh finn, gu

'm

'm bi finn air ar neartachadh chum dol air ar n' aghaidh 'n ar flighe trìd fàfach an t-faoghail fo, gus an ruig finn talamh na sìth; far am faic finn, aghaidh re h-aghaidh buachaill agus Easbuig ar n' anama, agus far mu'n cuairt do Rìgh-chaithir Dhe agus an uain, an feinn finn gu fìorruidh maille ris na Naoimh, dha-fan a ghràdhaich finn, agus a dh' ionn-laid finn o ar peacaibh na fhuil fein, agus a rinn rìghridh dhinn agus fagarta do Dhia, agus do Athair fan; dha-fan gu roibh glòir agus cumhachd gu faoghal nan faoghal. Amen.

SEAR-

SEARMOIN VII.

SALM CXXX. 3.

*A Tbighearna, nan combaraichteadaib leatsa
lochdaidib, co O Tbighearna, a sheafadb ann
ad' fbianuis.*

'S iad ceartas agus tròcair na h-ìomlaine sin do nadur Dhè, ris am bheil gnothuch againe gu h-àraidh mar pheacairean. 'S eigin, uime sin, do bheachd foilleir do na h-ìomlainidh fo, a bhi mar bhùn-staidh aig fìor-dhiadhachd. Tha e foilleir gu bheil beachd, araon do cheartas agus do thròcair feumail, chum am peacair a thoirt gu aithreachas. 'S eigin dha a chionta agus a thruaighe fhaicinn, maille ris an t-slighe air am fuigh e gu cinn-teach, agus amhàin faorfa òn staid fo. Tha am beachd ceudna feumail do 'n fhìor-chrìosduidh, fhad fa tha e na staid neo-ìomlan

lan air an àm . Tha am beachd fo feumail do'n fhein-aicheadh, a bhuineas dha, tha do'n islicheadh, agus do'n aithreachas is còir a bhi aige mar ghnàth-obair .

Ach 's eigin ann an so a thoirt fainear, ged a tha mòran a' labhairt mu na h-ionnlaine fo, gidheadh gu bheil an aireamh gann, a tha gu ceart ga'n tuigfin . Tha aig daoine an dara cuid, eolas neo-iomlan, no cinnteadh an-mhunn do cheartas De, agus an lorg fin tha iad a' deanamh tair air a thròcair . No air an làimh eile, tha iad ullamh gu beachd an-dàna ghabhail da thròcair choitchionn, agus ann an lorg fin gu tàir a dheanamh air a' gheur-cheartas . Tha ni 'mhàin an dream fin a' deanamh so, a tha gu tùr fuidh chumhachd a pheacaidh . Tha eadhon clann De fein ullamh, an dara cuid am beachd d'a mhòrachd, agus d'a naomhachd a chall, bu chòir am bròsnachadh chum feibhis a thoirt dha le urram agus eagal diadhaidh, no le leigeil air dearmad aire thoirt d'a thròcair tha iad ullamh gu tuiteam ann an eagal diblidh leis am bheil iad a' toirt eas-onoir do Dhia, agus a' ciùradh an sìth fein ,

Tha

Tha Daibhidh 'nar fteidh-teagaisg a' toirt beachd foilleir araon do cheartas, agus do thròcair Dhe. Tha cuid a' faoilfin gu'n do sgriobh e 'n t-falm fo, 'nuair a thuit e am peacadh mòr; agus cuid eile gu'n d'rinn e fo, 'nuair a thugadh mòr-chunnart a pheacaidhean d'a chuimhne. Gun aire thoirt dà thròcair, fe mo rùn beachd a thoirt dhuibh dà cheartas. Agus chum fo a dheanamh, le coghnadh Dhe, bheir mi oidhirp air

I. An ni a tha e 'g radh mu fo a mhìn-eachadh.

II. A dhaighneachadh o fhocal De, agus o fhiofrachadh dhaoine.

III. Foghnadh iomchuidh a dheanamh.

I. Tha mi gus an ni fin a mhìneachadh, a tha e 'g radh mu cheartas De.

Ma chomharaicheas thufa, O Thighearna, peacadh cò is urrain seasamh. Tha na briathra fa a' cur an ceill, gu'n roibh aige mothachadh domhain da pheacadh, agus dearbhinnte

chinnte nach b' urrain fe e fein fhiréanach-
adh ann an làthair Dia na naomhachd . Tha
Dia uile fhiofrach, tha e làthair anns gach
àite, 's aithne dha ar sinuaintidh agus ar
flighe, agus uime fin, 's eigin làn-eolas a bhi
aige air ar peacaidhean gu leir . Cha be rùn
Dhaibhidh, leis na briathra a chur an ceill,
gu bheil peacaidhean fàin bith ann, do nach
'eil Dia a' toirt aire; oir tha fo ea comafach .
Ach a reir coslais tha e 'g ainmeach lochdaidh
a chomharachadh, do reir cleachduighean
chùirtean talmhaidh, far am bheil am breith-
eamh 'g àithne gach nì chur fios, ann an
aghaidh a chiontaich, a tha feumail chum
breith a thoirt . Anns a' bheachd fo, be a
bhrìgh nan comharaicheadh Dia mar fin an
lochdaidh, s gu'n deanadh e peanas orra air-
fon gach h-aon da 'n roibh iad ciontach, gu
'm bitheadh e gu tùr ea-comafach a leithid
fo do dh' fheuchain a sheafamh .

Cha ruig mi leas innseadh, nach 'eil a
cheist fheòraich, co a sheafas, a' ciallachadh
gu bheil teagamh fàin bith fa chùis, no gu
bheil neach re fhaotain as urrain an d'fheu-
chain fo a sheafamh; ach ann an àite fin, tha
'g aich-

'g aicheadh fò air mhogh ro neartmhor. A-ris, cha n' fheud finn a fhaoilfinn, gu 'm be rùn Dhaibhidh, leis a cheist a chur gu coit-chionn, co a sheafas, a chùis-chafaid a thionndadh uaithe fein, agus a pheacaidhean a dheanamh na bu lugha, le dream eile a dheanamh ceart co chiontach ris fein. Tha mòran 'fan t-faoghal a deanamh fò, a tha a' faoilfinn ma tha mòran ciontach do pheacadh àraidh gu bheil an aireamh a' deanamh cionta neach sam bith na 's lugha. Ach tha fìor spiorad an aithreachais a' toirt beachd eile dhuinn, tha fò a' fuidheachadh ar sùilean air ar lochda fein, tha plàighean àraidh ar cridh-achan, gu 'n aire a thoirt do pheacaidhean dhaoine eile ach amhàin mar dhearbhadh air truailleachd ar naduir. Se fò, ma feadh, do reir coillais fìor sheadh na 'm briathra, nan deanadh tusa, O Thighearna, peanas airson gach lochd, cha b' urrain an duine is naomha air thalamh seasamh ann ad' làthair. Bheir finn anis oidhirp 'fan

II. An fhirinn fò a dhearbhadh o fhocal De, agus o fhioslachadh dhaoine.

Agus

Agus feudaiddh finn ann an so a thoirt fainear, gu bheil so do ghnàth air a theagasg am focal De, agus do ghnàth air aidmheil leis an dream a bha iriosal aithreachail. Mar so tha Daibhidh, 'g radh na tionnsgain am breith-eanas led' fheirbhifeach, oir an ad' làthair cha d' theid neach ata beo fhìreanachadh. Air an doigh cheudna tha Job ag radh, tha fhios agam gur ann mar so gu fìrinneach ata, oir cionnus a bhios duine ceart am fianuis De? Ma ni e strìth ris, cha 'n urradh e freagradh a thoirt da airson aon am mìle; tha e glic an cridhe, 's treun an neart, co riamh a chruadhaich e fein na aghaidh 's a thug buaidh air? Bheir beachd foilleir do mhòrachd Dhe, do naomhachd a naduir, do leud, gloinne, agus nadur spioradeil a lagha an fhirinn so dh' achaidh chum ar cridheachan, agus dearbhaidh ì cia truailidh na creatuir-ean finn. Bheir so oirn eughach maille re Job, feuch, ata mi truailidh, creud a fhreagras mi? Cuiridh mi mo làmh air mo bheul. Agus a-ris, chuala mi sgeul ort le èisdeachd na cluaise, ach a nis ata mo shuil gad fhaicinn. Uime sin, 'ta mi gabhail gràin dhiom fein, agus a' deanamh aithreachais

ann an dus agus an luaith . Their gach fìor-
 aithreachan maille re Daibhidh co is urrain a
 fheacharain a thuigfin ? glan thufa mi o loch-
 da diomhair . Bithidh eadhon 'na bheachd
 a chumail suas gach là, na theisthas air faigh-
 idin Dhe, nach 'eil 'ga fgrìos a reir a thoiltea-
 nas . Maille re Solamh their e, is ann do
 thròcair an Tighearna, nach 'eil finn air ar
 milleadh, do bhri nach fàillnich a thruacant-
 ais ; tha iad gach madain nuadh dhuinn, 's
 mòr, o Dhe, t-fhirinn . Ach chum a dhear-
 bhadh air mhogh na 's riachdaile, nach ur-
 rain sibh feasamh, guidheam ar n'aire do na
 trì nithe a leanas . Agus fìofraichibh air

I. Cia lionmhor dleasdanas a leig sibh
 air dearmad, a bu chòir dhuibh a chur an
 gnìomh .

'Nar n' agairt ann an leigeil air dleasdanais
 air dearmad, 's eigin toiseach le mà thaingea-
 lachd, agus an di-chuimhn' air Dia . Cia
 truaillidh sam bith a choguis, no cia mòr 'ata
 i air a dalladh le leith-bbreith, gidheadh 's
 eigin aidmheil, gu bheil gach neach an com-
 ain ùghdair a bhith fear-coimhid a bheatha

agus

agus tobar a thiodhlacaibh? Ach an do mhothuich sibhse fo? Ann an àite fin nach robh sibh neo-chuimhneachail air a charraig a ghin sibh, agus air an Dia a dhealbh sibh? 'Se fo toiseach a pheacaidh, agus tobar farfuing gach peacadh eile. Bu tròm an agairt a thug Daniel an aghaidh Rìgh mòr, agus cha d' thug thu glòir do'n Dia fin, aig am bheil t-anail 'na làimh, agus do'm buin do fhligidh gu leir. Se fo an dearbhadh is riachdaile air truailleachd ar naduir, gu bheil daoine ni 's mo a di-chuimhneachadh Dhe, mar is mo a tha e toirt dhoibh do nithe maith na beatha fo; agus gu bheil an taingealachd na 's lugha, mar is mugha maitheas De dhoibh.

Ach tha ni 'mhàin an dream fin, aig am bheil an coguisean gu tùr nan cadal, a' leigeil an dleasdanas air dearmad, ach mar an ceudna a mhuintir aig am bheil tuille eolais. Cia lionmhor dleasdanas a leig sibhse air dearmad? An do mhothuich, agus an do chuir sibh an ceill taingealachd air fòn tiodhlacaidh do-aireamh Dhe, araon talmhaidh agus spioradeil dhuibh fein, agus d' ar teaghlachan? Cia mòr am mughadh eidir ar taingealachd

agus

agus ar commainean? Ciod am feum a rinu fibh do thiodhlacaibh Dhe 'na fheirbhis? Ciod am math a fhuair fibh o thoirbhear-tas a fhreasdail, o bhuillean a fhreasdail o òrduighean àoraidh o fhirinn an t-foisgeil o chothrum foghlum fhaotain, agus aoradh a thoirt, o dheadh eifiomplairidh o chomhairle chairdeil? Ciod a rinn fibh chum leas dhaoine eile? Cia tric a thug fibh lon do'n fheumach sòlas do'n bhrònach, eollas do'n ain-eolach, comhairle do' n neo-churamach, agus a rinn fibh peanas air an dream a bha aingidh? Tha mi an dùil nach do leig fibhfe air dearmad feum a dheanamh d'ar n'aim-fir agus d'ar talanna; gidheadh tha aobhar irioslicheadh aig an dream is fhearr do bhrì gun do chuir iad an dleasdanas air mhogh co neo-iomlan an gnìomh.

Mo thruaighe! a bhràithre 's mòr mear-rachd an dream fin a tha a' faoilfin, nach 'eil mòr-chron am peacaidhean dearmaid. Cia mòr mealladh na 'm peacairean fin, a tha a' faoilfin, nach 'eil e ceangailte orra feir-bhis a thoirt do Dhia, agus a tha ga'n toill-eachadh fein leis an leithsgeul bhochd so,
nach

nach 'eil iad a deanamh cron do neach sam bith ach dhoibh fein. Eifdeadh an dream fo le crith re 'm breith bhrònach air an là mhòr, tilgibh an feirbhifeach mi-tharbhach fin do dhorchadas iomallach: ann an fin bithidh gul agus giosgan fhiacall. Tha 'n dleasdanas fo gun amharus reusanta, thugaibh do'n Tighearna a ghlòir, a bhuineas d'a ainm. Agus 'si fo fuim dleasdanas an t-foisgeil, cha leibh fein idir fibh, ach cheannachadh le luach fibh, uime fin thugaibh glòir do Dhia le'r cuirp, agus le'r spioraid a's le Dia.

II. Thugaibh fainear cia tric a bhris fibh lagh Dhe, an lagh a chaidh a sgriobhabh air bhur cridheachan, agus a tha air a thaisbeanadh 'na fhocal.

Mu's aithne dhuibh farfuingeachd, agus nadur spioradeil an lagha fo, 's eigin dhuibh bhi deirbhte gu'n do bhris fibh e gu minic 'nar smuaintidh, 'nar briathraibh, agus 'nar giùlan. Air

I. Cia lionmhòr peacaidh bhur smuaintidh

tidh ! Tha 'm peacadh fuidhichte 'fa chridhe ; 's ann an so a tha a righ-chaithir agus a Thighearnas . Tha gach ni aingidh, nar giùlan a' fruthadh o aingidheachd a chridhe . Agus gach neach aig am bheil eolas air focal De, cha faoil gu bheil peacaidhean an cridhachan beag . Thugaibh fainear au sgèul a tha air a thoirt mu chionta an t-fean t-faoghail Gen. VI. 5. Agus chunnaic Dia gun robh aingidheachd an duine air an talamh mòr, agus gu'n robh breathnachadh smuaintidh a chridhe mhàin olc an comhnuidh . Thugaibh fainear an ni a tha 'n duine glic ag radh, gleidh do chridhe leis an uile dhich-iol, oir as tha tobraichean na beatha . Thugaibh fainear an ni a tha 'm faigh ag radh an ainm Dhia, 'ta mise an Tighearna a' rannfachadh a chridhe, ta mi dearbha nan airnean, eadhon chum a thoirt do gach neach reir a fhlighe, agus a reir toradh a ghnìomhara .

Cia lionmhor smuaintidh a ghabh, agus a dh' altrum sibh 'n ar cridheachan, eas-onorach do Dhia, neo-thaingeil airson a thiodhlacaidh, agus neo-fhoighidneach fui' bhuille

a fhreasdail? Cia lionmhor smuaintidh far-
 madach, mi-rùnach a thaobh bhur bràith-
 re? Cia lionmhor smuaintidh macnuifeach,
 agus tograidh mi laghail? Cia lionmhor smu-
 aintidh fanntach faoghalta agus glòir mhian-
 nach? Guidheam oirbh a thoirt fainear pach
 peacaidhean fo da 'm bheil finn gu h-ainmic,
 no le buaireadh àraidh ciontach, ach an àite
 sin tha finn gach là agus uair ciontach do
 mhòran diu. Mu tha peacaidhean aon là,
 ma feadh co lionmhor, cia mòr cionta ar
 beatha gu h-iomlan? Cia math an reusan
 a th' againn a radh maille ris an fhaigh cia
 fhad a ghabhas smuaintidh diomhain comh-
 nuidh an taobh a-stigh dhinn? San

II. Thugaibh fainear peacaidh ar bhria-
 thra.

Cha nè mo rùn ann an fo mòran a radh,
 mu bhreugan, toibheum agus cùl-chaineadh;
 ged pach 'eil mòran a' toirt fainear, gu bheil
 iad fein ciontach do na peacaidhean fo, gid-
 headh tha iad ullamh ni 's leòir gu radh, gu
 bheil iad coitchionn anns an t-faoghal. Nì
 mo a labhras mi mu bhriathra falach, ged

tha iad tuill' is bi-chea amearg dhaoine. Ach a thuill' orra fin, tha peacaidhean eile na teanga co lionmhor, is nach urrain an Crìosduigh is faicilliche a bhi gu tùr faor dhiu. Bha eadhon an duine macanta Maois air a bhuaireadh chum labhairt gu h-obann le bhilibh. Tha an t-Abstol Seumas air mhogh riachdail a' cur an ceill araon cia cummante, agus cia ciurail peacaidhean na teangaidh III. 2—8. Agus chum nach faoil neach air bith, gu bheil cionta na 'm peacaidhean fo beag, eifdibh re briathra Chrìosd. Matha XII. 36, 37.

III. Thugaibh fainear peacaidhean bhur giùlan.

'S iad fo gach gnìomh aingidh leis am bheil finn gu h-àraidh a' toirt oilbheum do Dhia; gach gnìomh mì-mheafarra, leis am bheil finn gar ciùradh fein, agus gach gnìomh ea-corach, carrach, foirneartach, leis am bheil finn a ciùradh ar bràithre. Thugamaid fainear na peacaidhean fin gus am bheil finn air ar buaireadh le'r n' obair àraidh, no le'r n' aois agus rùn inntin, no
le'r

e 'r ftaid, no leis a chommun fin, ris am bheil dàimh againn. Tha cuid ea-trom, agus cuid eile gruamach; tha 'n oige an luidhe re 'aimeadachd; foirfeachd aois re glòirmhiann agus fean aois re fannt. Tha na nithe fo ni 'mhàin peacach, ach mar an ceudna gar fàgail sgaoilte do iomadh peacadh eile. A nis mu bheir finn fainear na nithe fo le cùram. 'S eigin aidmheil a reir focal De, gu bheil ar peacaidhean ni 's mo ann an aireamh no fuilteine ar cinn, no eadhon gainneamh na tràighe. Fa dheoigh mu bheir finn fainear ar peacaidhean a reir ar dàimh agus ftaid 's an t-saoghal, mar fheara-poìda, agus mar mhnàthan, mar pharanta agus mar chloinn, mar mhaighstirean agus mar sheirbhifich, mar uachdarain agus mar iochdarain, mar mhinistirean agus mar phobul, chi finn gu 'm bi an aireamh comhòr, a's gur eigin dhuinn a radh maille re Daibhidh, "Ma chomharaicheas tufa aingid-eachd, a Thighearna; a Thighearna, co a sheafas."

III. Thugaibh fainear peacaidh ar nithe naomha.

Q

'Seigin

'Seigin do'n fhear-aoraidh a's gleinne air talamh maitheanas iarruidh am peacaidhean a nithe naomha. Gun aire a thoirt do chealgoireachd, agus do eud fàlfail ann an aoradh, cia fad a tha finn a' teachd an deigh làimh, eadhon 'nuair a tha finn a' toirt aoir-rip ar dleasdanas a chur an gnìomh le caileigin do threimh-dhireas. O cia neo-chùramach, cia fuar finn ann an aoradh Dhe! Cia lionmhor sinuaintidh luaineach, diomhain agus faoghalta, a tha 'nar cridheachan, 'nuair a tha ar cuirp an tigh Dhe! Mu bheir finn fainear glòir agus mòrachd Dhe, a tha cur aimeadachd, eadhon, a leith a naomh; an urrain finn a radh gu'n d' rinn finn riamh ùrnaigh leis an urram spioraid bu chòir! Mu bheir finn fainear irioslachd do labhairt De ann an gabhail fuim d'a chreutairean, agus faibhreas do rannfachaidh a ghràis do pheacairean, an urrain finn a radh, gu'n do mhothuich ar cridheachan riamh a ghràdh mar bu chòir.

Cia h-ainmic a dh'eisid finn leis an aire, leis an urram, agus leis a ghràdh fin bu chòir re foisgeul na sìth! Cia h-ainmic a chuir finn ann an gnìomh ar dleasdanas d'ar bràithre

thre, o ghràdh do Dhia, agus o sheirc do dhaoine! Cia tric a bha finn cothromach o eagal di'-meas! Cia tric a phàigh finn ar n' ainmheach o eagal ar creideas a chall. Cia tric a bha finn feirceil, fial o dheigh air cliu! Cia tric cairdeil o eagal droch ainm! Cia tric macanta o eagal gun duiisgeadh ar n' uabhar agus ar n' ardan corruich dhaoine! Ma rann-faicheas finn ar giùlan mar is cubhaidh, 's eigin dhuinn gu leir aidmheil, gu bheil ar fireantachd a'm fianais De mar luideaga falach. Uime finn, n' àite duais iarruidh airson ar n' oibre, 's eigin maitheanas annta; n' àite beachdachadh air ar toilteanas fein, 's eigin air tròcair Dhe 'mhàin, mar bhun-steidh ar dochais. Mar fo thug mi aoirrip briathra Dhaibhidh araon a mhìneachadh, agus a dhai-ghneachadh. Tha mi anis a' dol air m' aghaidh 'fan

III. Chum foghnàdh a dheanamh. Agus air

I. Cia mòr mealtair eachd a pheacaidh?

Cia iongantach doille inntin pheacairean?
Cia fo-dheanamh an ni aire a thoirt do na
pea-

peacaidhean a dh' ainmich sinn ! Peacaidhean dearmaid, agus deanadais ; peacaidhean an sinuainte, an briathra, an gnìomhara, an aghaidh Dhe, an aghaidh dhaoine, agus 'nar n' aghaidh fein . Gidheadh mo thruaighe ! cia lionmhor iad a tha ain-eolach do na peacaidhean da 'm bheil iad ciontach, agus a tha uime sin a' codal gu ciùin ! Smuaintichibh, a bhràithre, an tràth air ar ftaid . Se eolas air ar cunnart an ceud cheum chum faorfa . Nach 'eil lagh Dhe sgrìobhte air oibre gu leir ? Nach 'eil e sgrìobhte air ar coguisean ? Nach 'eil è air a chur an cuimhne dhuibh gu minic le giùlan a fhreasdail ? 'An d' thigeadh coi'-lion breitheanas o Dhia, mar bitheadh mòran do lochdaibh air talamh ? Tha gach olc nadurail a' cur an ceill peacadh an duine . Tha droch aimfir, tha faoghal aingidh, tha corp breòite, uile a' nochdadh dhuinn ar ftaid pheacach . Agus gidheadh, cia dall am peacair do 'n t-fealladh, cia boghar do 'n rabhadh, cia neo-chùramach mùn d' fheuchainn ata re teachd ! Mosglaibh, tha mi guidhe, fhad 'fa tha sìth re fhaotain, agus beachdaichibh air bhur cunnart, fhad 'fa tha cothrum agaibh teicheadh uaithe . 'San

II. Mar

II. Mar urrain an dream a's naomha feafamh am fianuis De, mar urrain feoil fàm bith a bhi air fhireanachadh 'na làthair, cia eagalach staid na 'n daoine finn, a tha ciontach do pheacaidhean mòra, air an antromachadh air iomadh doigh, agus air an cur gu minic an gnìomh ! Tha 'n dream fo air uairibh a' treigfin feirbhis De, an t-eagal gun duisg an coguisean 'nan aghaidh ; ach ma tha a h-aon diu a làthair guidheam car tamuil an aire. An robh a h-aon agaibh ciontach do friopachas, adhaltranas, murta, mionnan, misg' breugan, gaduidheachd ; sinuaintichibh le crith air na chuala sibh ! Eisdibh air sgàth ar n' anama, eisdibh air sgà fìorruidheachd, eisdibh air sgà Crìosd. O gu'n d' thugadh spiorad De an fhirinn dhachaidh chum bhur cridheachan, agus gu'n deanadh se i, beo agus cumhachdach, agus ni's gèire no claidheamh da fhaoibhair. 'S fura fda dhuibh anis na peacaidhean finn a cheiltin air an deanadh daoine peanas, agus cadhon uail a' dheanamh as na peacaidhean fin, a's eigin do dhaoine a ghiùlan ; ach eisdibh agus cuimhnichibh an da earran a leanas do fhocal De. Ata na n-uile nithe lomnochd agus fos.

fosgailte do fhùilibh an ti ris am bheil againe gnothuch. Agus a-ris, is ni eagalach e tuiteam an làmhaibh an De bheo. 'San

III. Ma fe rùn Criosduigh sam bith a choguis a ghleidheadh maoth agus firinneach; ma fe a rùn mothuchadh domhain a bhi aige d' a chionta; ma fe a rùn an dorus a dhruideadh an aghaidh uabhair, no fhogradh ma tha e air teachd asteach; ma fe a rùn imeachd gu h-iriosal agus faicilleach, 's còir ar beatha a chaitheamh mar ann am fianuis De, 's còir finn fein a shuidheachadh gu minic mar ann an làthair a chaithir-bhreitheanais. Is fura fda an ni finn fein fhireanachadh am fianuis dhaoine, nach urrain ach beag iarraidh, agus o 'm feud finn mòran a cheiltin. Ach 's cuidthromaiche agus 's dorra gu mòr amharc suas chum an Dia finn, a tha na shuidhe air righ-chaithir a naomhachd. Tha efan a rannfachadh nan airnean, agus a chridhe; tha 'n t-olc gràineil 'na bheachd. Mar fo 'nuair a dh' agair a chàirdean Job dhion fe e fein gu dùineil, chum e ionracas gu daingean, agus cha do leig e uaithe e; ach co luath fa labhair Dia am meud a chumhachd

achd air ball dh' aidich e a ghràinealachd,
 agus chuir e a làmh air a bhilibh. Air an
 doigh cheudna, an neach leis am miann a
 bhi faicilleach an aghaidh ceilg a chridhe
 miodal a chairdean, agus buaireadh an t-fao-
 ghal, caitheadh e a bheatha do ghnàth, mar
 ann am fianuis an De bheo.

SEAR-

SEARMOIN VII.

EABHR. IV. 16.

*Thigcamaid uime sin le danachd gu rìgh-chait-
thir nan gras, chum gu faigh sinn trocair,
agus gu'n amais sinn air gras chum cobb-
air ann an am feuma.*

'S iomadh cuireadh càirdeil, agus earrail-
dhian, a tha Dia 'na fhreasdal, agus gu h-
àraidh 'na fhocal a' toirt dhuinn teachd gun
dàil 'na ionnsuidh fein. Cuireadh is cairdeile,
agus comhairle is fhearr, cha d' fhuair sinn
riamh, agus cha 'n fhuigh gu brath air tal-
amh no am briathraibh fteidh mo theagaisg.
Am bheil cuireadh chum biadh a ghabhail,
a' toirt sòlas do 'n duine ocrach; am bheil
chum deoch fhaotain do'n neach a tha pait-
each; am bheil chum fois a mhealtuin, do 'n
dream

dream a tha fgèth ; am bheil chum flàinte a shealbhachadh dhoibh-fin a tha tinn ; 's mughha gu mòr an sòlas is còir dha a thoirt dhuinne, gu bheil finn a' faotain cuirreadh teachd an ionnfuidh Dhe, chum 's gu 'm fuigh finn tròcair agus gràs uaithe . Tròcair fhaotain, 'se fo ar faorfa o dhiteadh, ar dìonadh o sgrios ; gràs fhaotain, 'se fo ar naomhachadh air talamh, agus ar n' ulluchadh fa chomhair neamh . Teachd chum Dhe, 'se fo ar dleasdanas ar fochair ar fonas ; teachd chum tròcair agus gràs fhaotain, 'si fo ar n' obair àraidh air talamh . Air gach àm, 's còir dhuinn an cuirreadh fo a ghabhail, an obair fo a dheanamh, an dleasdanas fo a chuir an gnìomh, tròcair agus gràs De iarruidh le dùrachd . 'S còir dhuinn fo a dheanamh gu h-àraidh air an àm, ma se ar rùn comh-dhàil fhòlafach a chumail re Crìosd aig a bhord . Buidheachas gu'n robh do Dhia, gu bheil an cuirreadh fo againn, glacamaid i gu toileach taingeil . Gar stiùradh fan obair fo, le coghnadh Dhe, fìofraicheamaid air

I. Cìod is còir dhuinn a dheanamh .

R.

Gach

Gach dleasdanas, a tha Dia 'g aithne da phobull, tha e gu foilleir a' cur an ceill. Tha 'r dleasdanas àraidh air an àm, air fhoillfeachadh gu riachdail 'nar fteidh teagasg. Agus air

1. Tha e air àithne dhuinn teachd.

Tha fo a' cur an cuimhne dhuinn, gu bheil finn do thaobh naduir, agus trid a pheacaidh air feacharan o Dhia, agus o fhior-fhonas. Chum sonas fhaotain, 's eigin dhuinn pilltin o 'n pheacadh, agus teachd air ar n'ais a dh'ionnfuidh Dhe. 'Nuair a tha ar cuirp an aon àite, tha iad air an fgaradh o àite eile; agus chum an toirt a dh'ionnfuidh an àite, o 'm bheil iad air an fgaradh, tha e feumeil dhuinn gluafachd, no imeachd air mhogh àraidh. Ceart mar fo, 'nuair a tha cumhachda agus aigneidh ar n' anama fuidhichte air cuspairean peacach talmhaidh, gan fgaradh o 'n pheacadh ga 'n toirt chum Dhe, 's eigin d'ar n' anama gluafachd o 'n aon, chum an aon eile. Tha eolas spioradail a' toirt Dhia, agus a ghràis 'nar beachd, tha creidimh slàinteil a' gabhail greim do'n t-sealladh fo,

fo, tha fìor-ghràdh gar toirt a dh'ionnfuidh Chrìosd, agus a' dlu-cheangal ar n' anama ris. Tha Dia a' toirt dhuinn a ghràis agus a spioraid, chum na gràfa fo oibreachadh annain, agus ar toirt d'a ionnfuidh fein. Le coghnadh Dhe, duisgibh ar n' anama, le eolas creidimh agus gràdh, dluthuichibh ris, agus thigibh d'a ionnfuidh. Tha e air àithne dhuinn 'fan

2. Teachd gu rìgh-chaithir nan gràs.

Mar is còir dhuinn, feitheamh air Dia, agus teachd d'a ionnfuidh, 's còir gu h-àraidh far am bheil e ga nochdadh fein gu cairdeil dhuinn. Tha Dia le làthaireachd a' lionadh gach àite, cha n' urrain eadhon neamh nan neamh a chumail. Tha e ga h-àraidh an neamh na fhuidhe air a rìgh-chaithir, mar athair, mar uachdaran, agus mar bhreitheamh an domhain gu leir. 'Nuair a pheacaich sinn an aghaidh Dhe, agus a bha sinn gun fhear-saoraidh a dhioladh ar cionta, nan d' thigeamaid gu rìgh-chaithir ceartais De, cha b' urrain dùil a bhi againn re ni sam bith, ach dìteadh agus peanas. Ach buidheachas da ainm fheas ar slànuighear fuas air ar fòn,
phàigh

phàig e ar n' ainmheach, dhiol e ar cionta, choifin e flàinte iomlan da phobull. An lorg dha-fan a shlàinte a chriochnachadh, shuidh an t-athair air cathair nan gràs chum buntain gu cairdeil re dheifciobuil. Tha àite-tàmh air ainmeach cathair, chum a mhoralachd a chur an ceill; tha rìgh-cathair, chum a nochdadh gu bheil e a' toirt a thiodhlac-aibh gu fial agus pailt, agus rìgh-chathair nan gràs, do bhrìgh gu bheil e gan toirt gu faor. O na tha mòr-fheum againne air tiodhlac-aibh Dhe, o nach urrain sinn an toilltin, no an cofnadh, 'sann gu rìgh-cathair nan gràs is còir dhuinn teachd, ma se bhur run foirbheas fhaotain. Thigibh ma seadh a dh'ionnfuidh Dhe, thigibh gu rìgh-chathair nan gràs, cuiribh ar n' uireasuibh an ceill, agus bithibh taingeil gu bheil an comas agaibh. Fiofraicheamid anis 'fan

II. Cionnas is còir dhuinn teachd.

Tha e air àithne dhuinn 'nar fteidh-teagaisg, teachd le dànachd gu rìgh-chathair nan gràs. Tha da sheorsa do dhànachd ann, dànachd dhiadhaidh, agus dànachd pheacach.

Tha

Tha dànachd pheacairean air a dheanamh 'fhuas do uabhar, do fhein-speis, do fhein-earbfa, cruas-cridhe, do ain-eolas air Dia, agus do aimeadachd. Tha 'n dànachd so gràineil am beachd Dhe, chia d' thoir e finn gu bràth d'a ionnfuidh, cha n' fhuigh finn leatha tiodhlacaibh spioradail uaithe. Tha dànachd dhiadhaidh a-ris air a dheanamh fhuas do eolas air tròcair agus maitheas Dhe, do chreidimh ann an iobairt iomlan Chrìosd do dhearbhbheachd da chairdeas, agus do làn-earbfa ann an Dia, gu' n d' thoir e tròcair agus gràs dhuinn. Tha an dànachd so a' fogradh as ar n' inntin eagal tràillidh, dì-misnich agus agairt coguis; tha e ga lionadh le urram agus eagal cloinne Dhe, tha e gar fliùradh chum eughach ris, Abba Athair. Tha 'n dànachd so ghnàth aig an dream fin, a tha deirbhte gu bheil Dia tròcaireach, grafmhor; no a bhlaiss gu bheil Chrìosd cairdeil math. B' ann leis an dànachd so a chleachd Jacob o fhean ris an ain-eal, agus a fhuair e beannachadh uaithe. B' ann leis an dànachd so, a bha a Bhaintreach 'fan t-foisgeul dian sheasmhach, agus foighidneach na h-athchuinge re Chrìosd, agus leis

leis an d' fhuair i fa dheoigh foirbheas. B' ann leis an dànachd fo, a ghlaodh Pol na theinn tri uairean re Dia, agus a fhuair e gràs agus neart uaithe. Si 'n dànachd dhiadhaidh fo a bheir misneach d'ar n' inntin, dùrachd d'ar cridheachan, an iarraidh Dhe, agus a thogas fuas ar n' anama, le tograidh dian, agus le lan-earbfa chum caithir nan gràs. Ma fe ar rùn onoir a thoirt do Dhia, agus foirbheas fhaotain ann an obair ar n' anama, 's còir dhuinn an dànachd fo altrum le cùram. Ach fiosraicheamid anis 'fan

III. C' arfon is còir dhuinn teachd gu caithir nan gràs.

Is math an ni dlùthachadh re Dia, 's math teachd gu caithir nan gràs; ach ma fe ar rùn foirbheas fhaotain, 's còir fios a bhi againn air ar gnothuch araidh. Tha ar gnothuch chum caithir nan gràs air a chur an ceill 'nar steidh-teagaifg, 's còir dhuinn teachd chum 's gu 'm faigh finn tròcair agus gun ruig finn air gràs, agus gu'n dean finn fo chum cobhair ann an àm ar feime.
leith.

Guidheam bhur 'n aire do na nithe fo fa leith. Agus air

1. 'S còir dhuinn teachd chum 's gu'm faigh finn tròcair.

Do chreatair ciontach aingidh, air a dhìt-eadh gu cothromach, air a chlaoidh le eag-al, air agairt gu geur le choguis, agus buailteach do fgrìos, 's mòr feum agus luach tròcair. 'S ann le tròcair Dhe, a tha finn air ar deanamh rèidh ris trìd an t-flanuigh-ear, a tha ar peacaidhean air an duthadh as, a tha e gabhail ruinn mar a chairdean, agus a builleachadh nithe feumail oirn. Tha feum againn ar tròcair Dhe, ni 'mhàin gar fireanachadh air tùs, ach mar an ceudna chum na peacaidhean fin a dhuthadh as o àm gu h-àm, da'm bheil finn gach là ciontach, agus chum mothuchadh air maitheanas a thoirt dhuinn. Gun tròcair Dhe, tha ar ftaid cunnartach, brònach, bochd anis, agus bithidh i truagh gu fìorruidh. 'S ann ann àm ar feime 'mhàin a mhothuicheas finn luach na tròcair fo. 'Nuair a chunnaic Belshasar an lamh-scriobhaidh air a bhalla, mar chomh-

chomhara gu' n robh fgrios a dlùthachadh ris ; 'nuair a bhuail a choguis gu goirt Judas, agus a chunnaic e a chunnart, bheireadh iad le cheile mìle faoghal airson tròcair Dhe. 'Nuair a bha Balac rìgh Mhoab, air a chlaoidh le eagal, o mhothuchadh air a chionta, thairg e gu toileach airson tròcair Dhe, mìle do mhilte reidhe, no deich mìle do aimhnichean olaidh no eadhon a cheud-ghin mhic. Cosmhuil riufan tha sinne ciontach, tha mòr fheum againne air tròcair; as eugmhais fo tha sinn caillte. Buidheachas do Dhia, gu bheil e na fhuidhe air caithir nan gràs, gu bheil slighe nuadh agus bheo, air a' coifreagadh na ionnsuidh, agus gu bheil comas againne teachd, chum 's gu 'm fuigh sinn tròcair. Thigcamaid ma feadh le aigneidh a phobuill, le creidimh, le aithreachas, agus le earbfa, chum 's gu 'm fuigh sinn an ni sin a tha co fheumail dhuinn, eadhon tròcair Dhe a dhuthadh amach ar peacaidhean, agus a thoirt teistias dhuinn air a chairdeas. Ach 's còir dhuinn teachd fan

2. Chum 's gu 'n ruig sinn air a ghràs.

'Se gràs, càirdeas De trìd an t-flànuighear, agus 'se fo a tha foillfeachadh ar n' inntin a' naomhachadh ar cridheachan, a' neartachadh ar n' anama, g'ar deanamh tarbhach ann an deadh oibre, agus g'ar n' ulluchadh fa chomhair neamh. Tha 'm faigh Ifaiah a' teagafg gu bheil ar n' aingidheachd gar fgaradh o Dhia, agus o ghràs, agus gu bheil ar peacaidhean a' folach a ghnuis uainn. Trìd Chrìosd mar ar flighe le coghnadh agus ftiuradh an spioraid, 's eigin dhuinn teachd air ar nais o fhlighe a pheacaidh a chuid a chuid an ionnfuidh Dhe, gus an ruig finn air a ghràs. Tha Dia le thròcair gar dufgadh o chodal a pheacaidh, agus gar deanamh rèidh ris fein; tha e nochdadh, agus a tairgse a ghràis, chum togradh ar n' anama a tharruing amach na dheigh, agus gu misneach a thoirt dhuinn feitheamh air Dia na òrduighean chum greim fhaotain dheth. Tha gràs De feumail, ni 'mhàin g'ar foillfeachadh, g'ar n' iompuchadh, g'ar naomhachadh, agus g'ar neartachadh air tùs; ach mar an ceudna an deigh laimh chum folus, fòlas agus neart a thoirt dhuinn, anns gach dleasdanas, trioblaid agus buaireadh. Mar fo ged a fhuair

Peadar air tùs gràs, gidheadh 'nuair a dh'iarr Satan a chriaradh mar chruithneachd, rinn Crioft ùrnuigh air a shon, agus thug e gràs a's ùr dha. Agus ged a fhuair Pol gràs gu pailt, gidheadh 'nuair a bhuair teachdaire Shètain e, bha feum aige air tuille do ghràs Dhe fhaotain, ghuidh e fo le dùrachd, agus fhuair e araon gràs agus neart. Air gach àm tha mòr-fheum againne air gràs De, g' ar stiuradh, g' ar neartachadh agus g' ar dionadh. 'S còir dhuinn ma feadh, gu h-ullamh earbsach agus taingeil, dol gu caithir nan gràs, trèid an t-flànuighear, chum 's gu 'n ruig sinn air a ghràs fo, a tha co luachmhor, agus co fheumail dhuinn. Ach 's còir dhuinn ni 'mhàin dol chum caithir nan gràs trècair agus gràs iarraidh, ach 's còir dol gu h-àraidh 'fan

3. Chum cobhair ann an àm ar feime.

'Nuair a tha sinn a' toirt oilbheum do Dhia, no gar truailleadh fein le peacadh àraidh; 'nuair a tha ar dleasdanas tuille 's duilich, ar naimhde tuille 's laidir, agus ar

triob-

trioblaide tuille 's tròm air ar fòn, 'se fo-àm
 ar feime, 's còir dhuinn le dùrachd cobh-
 air iarruidh. 'Nuair a tha finn a' tuiteam
 am peacadh fàm bith, fe maitheanas a cho-
 bhair a tha feumail dhuinn, agus chum na
 criche fo 's còir dhuinn tròcair iarraidh.
 'Nuair a tha finn truailidh làg no brònach,
 'se gràs De a chobhair a tha coi-fhreagradh
 re 'r ftaid, agus is còir dhuinn fo a ghuidhe
 gu dian. Chum cobhair gu ceart a dhean-
 amh oirn an àm ar feime, tha cuibhrionn
 àraidh do ghràs De feumail, 'nuair a tha
 dleasdanas chruaidh againn re chur an gni-
 omh, a tha gar n' ulluchadh chum feitheamh
 air Crìofd, aig a bhòrd, tha ann an àm
 buaireadh, ann an là trioblaid agus aig uair
 a bhàis. Air na h-amanaibh fo, 's còir
 dhuinn an gràs fin iarruidh, a tha feumail
 dhuinn, agus a' coi'-fhreagradh re 'r ftaid.
 Air an àm fo, 's còir dhuinn gràs iarruidh,
 chum ar nadur a ghlanadh, ar n' aithreachas
 a dheanamh na 's doimhne ar creidimh a
 neartachadh ar gràdh a lassadh suas ar n'
 ulluchadh chum co-dhàil a chumail re Crìofd
 agus ar deanamh an deigh làimh umhal,
 tairis dha. 'S iad fo ar dleasdanas àraidh,
 teachd

teachd le dànachd chum caithir nan gràs,
chum 's gum fuigh finn tròcair agus gràs,
agus gum fuigh finn fo chum cobhair ann
an àm ar feime. G' ar bròsnachadh chum
na nithe fo a dheanamh, fiosaicheamid 'fa

IV. Ciod a mhisneach a tha Dia a' toirt
dhuinn teachd mar fo d'a ionnfuidh.

Cha 'n 'eil Dia a' gairm neach sam bith
chum cogaidh air a chostas fein. O na tha
phobull ain-eolach annita fein, tha e ga 'n
teagasg, agus o na tha iad anmhunn, tha e
ga 'n neartachadh; tha e cuideachd a' cur an
ceill nan nithe fin a tha coi-fhreagairt chum
misneach a thoirt dhoibh, chum an stiuradh
agus am bròsnachadh na fhlighe. 'S na ran-
naibh roimh ar steidh teagasg, tha 'n t-Abstol
againmeach nithe 's còir misneach a thoirt
dhuinn ann an teachd a dh' ionnfuidh Dhe.
Agus air

I. Tha àrd-shagairt mòr againn.

'Nuair a tha 'n t-Abstol ag innseadh, gu
bheil Dia na fhuidhe air righ-chaithir nan
gràs

gràs, is còir da fo fa leith misneach a thoirt dhuinn teachd d'a ionnfuidh. Ach chum an tuille misnich a thoirt dhuinn, tha e mar an ceudna air innfeadh, gu bheil àrd-shagart mòr againn, eadhon Iosa mac Dhe. O na tha finn truailidh, cha n' urrain finn teachd dhinn fein chum Dhe; agus o na tha finn ciontach, cha n' urrain finn teachd gun charaid, a dh' ofraileas iobairt a dh' iolas ar cionta, agus a ni finn rèidh re Dia. Chum cionta a phobuill a dhioladh, agus an rèite a dheanamh fuas re Dia, bha na h-àird-shagairt o shean ag ofrail na 'n iobairtean a bha efan ag àithne. Chum ar ciontaidh-ne a thoirt air falbh, agus ar deanamh 'nar cairdean do Dhia, tha àrd-shagart mar tha Iosa, slànuigh ear an t-saoghail, tha mac an De bheo. Dh' ofrail Crìosd e fein mar iobairt, bha an iobairt iomlan, bha làn-thaitneach do Dhia, dhiol i ar cionta, choisfin e leatha tròcair agus gràs. Anis o na tha Dia na fhuidhe air cairthir nan gràs, agus o na tha àrd-shagart mòr againn, a tha toirt fainear ar leas, agus a' guidhe air ar son, feudaidh pobull Chrìosd, a bhi deirbhte, gu'm fuigh iad tròcair agus gràs

gràs, agus gach tiodhlacadh eile a tha feumail dhoibh. Anns an

2. Chaidh ar n' àrd-shagart a steach do na neamhaidh.

Tha 'n t-Abstol Pol a' teagasg dhuinn, gu 'n d' fhuiling Crìofd; ni 'mhain airson ar n' eas-aontais ach gu 'n d' eirich e fuas a-ris airson ar fireanachaidh. Ann an lorg obair a chrìochnachadh, dh' eirich e o na mairbh, chaidh e do neamh, shuidh e aig deis làimh an athar, fhuair e feilbh air glòir. Chaidh e do na neamhaidh chum àite-comhnuidh ullachadh do phobull, chum na tiodhlacaibh a choifin e a bhuilleachadh orra, agus chum an spiorad a chuir anuas. Tha dol Chrìofd do na neamhaidh gu riachdail a' dearbhadh gu'n robh an t-athair làn-thoilichte leis, gu 'n do choifin e flàinte iomlan d'a phobull; agus tha bhi an neamh a' dearbha, gu bheil e ghnàth a' toirt faineart ar leas, agus ullamh gu flàinte a thoirt dhuinn. Tha 'n t-Abstol Pol a' co-dhunadh, gu bheil Crìofd comasach ar tearnadh chum na cuid is fhaide, do bhrìgh gu bheil e beo gu fìorruidh gu eidir ghuidhe a dhean-

dheanamh air ar fon . Ciod tuille is urrainn fìnn iarruidh, gu mìsneach a thoirt dhuinn dol chum caithir nan gràs? Tha againn Athair cairdeil caomh, air a dheanamh rèidh ruinn ann an Crìosd ; tha againn slànuihear a dhiol ar cionta, a choisin dhuinn slainte, a chaidh do na neamhaidh, a tha toirt fainear ar leas, agus a ghnàth a' deanamh eidir-ghuidh e air ar fon . Tha againn ann an fò gach nì is urrainn fìnn iarraidh, chum a dhearbhadh gu'm fuigh pobull Chrìosd, tròcair, gràs, agus gach tiodhlacadh eile a tha feumail dhoibh . Ach a-ris 'fàn

3. Tha co'-fhulangas aig Crìosd re 'r n' anmhuinneachd .

'Se 'n caraid fìn, da 'n aithne ar staid, as mugha ghnà a ghabhas truas ruinn, agus is ullamh a bheir coghnadh dhuinn . Mar dhearbhadh ma feadh gu bheil Crìosd do ghnàth ullamh gu cobhair a dheanamh oirn, tha fìnn a leughadh, gu'n do ghabh fe air ar nadur, gu 'n robh e 'nar staid, gu'n d' fhuiling e buaireadh, agus gu'n robh e anns na h-uile nithe cosinhuil re bhraithre . 'S aithne dha fàn gu
math

math ar nadur, ar ftaid, ar n' anmhuinneachd, ar n' uireafuibh; gach namhaid a tha toirt ionnfuidh oirn, gach buaireadh da 'm bheil finn buailteach, gach dleasdanas a th' againn re chur an gnìomh, agus gach trioblaid a tha teachd 'nar caradh. Agus mar is aithne dha ar ftaid, tha aige, mar ar caraid, co'-fhulangas ruinn do ghnàth, agus tha fo ga' bhròsnachadh, chum cobhair a dheanamh oirn, chum tiodhlacaidh feumail a thoirt dhuinn. Tha eolas air ar ftaid, tha cho'-fhulangas ruinn a' deanamh a chridhe farfuing, blàth, a chùram mòr, agus a làmh do ghnàth finnte ga'r stiuradh, ga'r dìonadh, agus ga'r beannachadh! 'Solafach gu'n amharus ftaid deisciobuil Chrìosd, tha 'n t-athair na fhuidhe air caithir nan gràs, ullamh chum gabhail riu; tha Iosa, an àrd-fhagart, a dhiol an cionta, air dol a steach do na neamhaidh oir an son, chum an leas a thoirt fainear, agus tha co'-fhulangas aige re 'n anmhuinneachd. Ma thig iad, ma feadh an diugh le dànachd dhiadhaidh gu rìgh-caithir na 'n gràs, gheibh iad gu cinnteach tròcair agus gràs, neart agus sòlas, agus gach nì eile a tha feumail dhoibh.

Air dhuinn mar fo briathra ar fteidh-teag-aig a mhìneachadh, agus a nochdadh ciod a mhisneach a tha Crìosd a' toirt dhuinn teachd a dh'ionnfuidh Dhe. Guidheam air peacairean aire a thoirt do na nithe fo. Tha anama reufanta, neo-bhàsmhor agaibhfe, tha iad air an lotadh gu tròm leis a pheacadh, tha mòr-fheum aca air tròcair agus gràs. Ach mo thruaighe, ged a tha sibh ciontach truailidh, tha sibh a' leigeil air dearmad o àm gu h-àm, teachd chum caithir nan gràs, a dh'iarraidh tròcair agus gràs o Dhia. An e ar rùn bàfachadh 'nar peacaidhean, agus truaighe fhiorruidh fhulang? Mur e ar rùn gun tachair fo, na cailleadh là nan gràs, na cuiribh dàil ann an obair bhur n' anama. Le bhi tuille is annoch, chaidh an doras a dhùnadh an aghaidh na 'm maighdeanna aimeadach; le dàil a chur chaill Felix fonas fìorruidh. Air ghaol Dia, agus bhur n' anama fein, ruigibh caithir nan gràs air ball, agus 'nuair a gheibh sibh tròcair agus gràs, gabhaidh Crìosd ruibh aig a bhòrd, agus nochdaidh e a chairdeas dhuibh.

Do fhìor-dheifciobuill Chrìosd, òg agus
T fean

fean, làg agus laidir ann an creidimh, 's còir do bhriathra ar fteidh-teagaisg mòr-mhifneach, agus sòlas cridhe a thoirt. An e bhur rùn fa an diu dlùthachadh re Dia, feitheamh air Chrìosd, tròcair agus gràs, neart agus sòlas iarruidh le dùrachd? Feuch tha bhur n' ath-air neamhaidh na fhuidhe air caithir nan gràs, ullamh gu thiodhlacaibh a thoirt dhuibh. Feuch, ata Iosa bhur n' àrd-shagart mòr, a dhiol bhur cionta, anis anns na neamhaidh, a' toirt fainear bhur leas, a' deanamh, eidir-ghuidhe air bhur fon, agus a' co'-fhulang maille ruibh anns gach trioblaid agus teinn. Ge be ciod bhur ftaid, 's urrain efan a deanamh sòlasach; ge be ciod bhur n' uireafuibh, 's urrain efan an deanamh fuas; ge be ciod a tha a dhith oirbh, tha efan toileach am builleachadh oirbh. Thigibh ma feadh, le dànachd dhachaidh, thigibh chum rìgh-chaithir nan gràs, agus bòrd Chrìosd, le urram agus eagal cloinne Dhe, le taingealachd agus làn-earbsa, agus gheibh sibh tròcair agus gràs, neart agus sòlas. Thigibh le aigneidh cloinne Dhe, cuairtichibh altair Chrìosd, le creidimh, le bròn agus le gràdh. Feuch ata na h-uile
nithe

nithe ullamh, thigibh le cridheachan, fosgailte, le làn-earbfa, agus nochdaidh Dia dhuibh a chairdeas, buillichidh fe a thiodh-lacaibh gu pailt oirbh. Gun deonaiche Dia fo do gach h-aon againn, agus dha-tan gun robh a ghlòir.

SEAR.

SEARMOIN VIII.

ROMH. xiv. 8.

*Oir ma's beo dhuinn, is ann do'n Tighearn a
tha sinn beo: agus ma's bàs duinn, is ann
do'n Tighearn a tha sinn a' bàsachadh: uime
sin ma's beatha no bàs dhuinn, is leis an
Tighearn sinn.*

ANNS an rann an lorg ar fteidh teagaisg, tha
an t-Abstol a' cur an ceill, co e an Tighearna,
mù bheil e a' labhairt anns na briathraibh
fo. Chum na criche fo, ars' efan, fhuair
Crìosd bàs, agus dh' eirich è, agus dh' ath-
bheothaich eadh è, chum gum bitheadh è 'na
Thighearna air na beothaibh, agus air na
marbhaibh. 'S efan an rìgh a fhuaidh Dia
air a fhliabh naomha Sion, agus a dh' ordu-
ich è chum a bhi na cheann as gach uile
nithe

nithe d'a Eaglais. Oir mar a tha an t-Ab-
stol fo fein a' sgrìobhadh chum na 'm Philip-
pianach, mu ìleachadh agus mu umhlachd
gu bàs, eadhon bàs na croiche, air an aobhar
fin, ars' efan, dh' àrdaich Dia e gu 'ro-àrd,
agus thug fe dha ainm ofcìonn gach uile
ainm, chum do ainm Iosa, gu'n lùbadh gach
uile ghlùn do nithibh ata air talamh, agus do
nithibh, ata fui 'n talamh ; agus gu'n aidich-
eadh gach teanga gur e Iosa Crìosd an Tigh-
earna, chum glòir Dhe an Athar. Tha finn
uile a' cur an ceill gu bheil finn a' creidsin
na firinn fo, tha eadhon ar n' ainm a' ciall-
achadh gu bheil finn ag aidmheil Chrìosd mar
ar maighistir. Ach 'fe 'n ni fin a mhàin,
mu bheil an t-Abstol a' labhairt 'nar fteidh-
teagaisg a dhearbhas fo gu foilleir, cinnteach;
ann an finn tha neach da 'm b' aithne gu
math, ciod is brìgh do Crìosduigheachd, mar
fo a' labhairt ann an ainm gach uile fhior-
chreidmhich ; Oir ma 's beo dhuinn, is ann
do'n Tighearna a tha finn beo ; agus ma's bàs
duinn, is ann do'n Tighearn a tha finn a'
bàfachadh : uime fin ma 's beatha no bàs
dhuinn, is leis an Tighearn finn. Ann an
labhairt o na briathraibh fo, 'se mo rùn.
le

le coghnadh Dhe fhiofrachadh air

I. Ciod e a bhi beo do'n Tighearna. 'San

II. So a ghnàthachadh mar thomhas no riaghailt, g' ar cuideachadh chum breith a' thoirt air ar ftaid spioradail fein.

Agus fìofraicheamid air

I. Ciod e bhi beo do'n Tighearna.

Tha na nithe a leanas gu foilleir fillte an fo. Air

1. Gu bhéil finn a' deanamh fèum da thoil, mar riaghailt ftiuraidh ar giùlain.

Thaic Dia ruinn talanna àraidh, agus tha e'g àithne dhuinn am fèum is fhearr is urrainn finn a dheanamh dhiu, cham na criche fin gus an deachadh am builleachadh oirn. Is finn a fheirbhifich, agus tha obair againn r'a dheanamh, do'n èigin dhuinn cunntas a thoirt dha-san fa dheoigh. Cha 'n 'eil e air fhagail g' ar toil fein, ciod an t-ferbhis a chuireas finn an gnìomh, ach 's eigin dhuinn
feitheamh

feitheamh air sin chum feoladh fhaotain, ag radh maille re Pol, 'nuair a thuit e gu làr, a Thighearna, ciod is aill leat mi a dheanamh. Agus cha leòir e, gu bheil finn a' deanamh nan nithe sin a tha Dia 'g àithne, m' ar 'eil finn ga'n deanamh do bhrì gu bheil e ga'n àithne. Tha aitheanta Dhe a' coi-fhreagradh a chum leas dhaoine fa leith, co mhath 's gach commun a chur air aghaidh, as gu bheil an dream sin a tha eas-umhal am mòran, air an fgàth fein a' toirt umhlachd an cuid do nithibh. Ach cha ne fo bhi beo do'n Tighearna, 's iadfan amhàin a tha beo dha a tha beachdachadh air ùghdaras, a tha deanamh gach ni a tha e 'g àithne, mar ghnìomh umhlachd toileach, cridheil, mar earran do'n t-feirbhis a tha dligheach dha. 'San

2. 'Se bhi beo do'n Tighearna aodhirip, a thoirt do ghnà cfan a thoilleachadh anns gach ni.

Cha ruig mi leas innfeadh dhuibh, gu bheil finn gu luath a' toirt speis do iomadh ni a tha ciùrail d'ar n' anamaibh, agus

a tha air an dìteadh le làgh Dhe. Tha fo a' deanamh iomadh earran d'ar dleasdanas, co mhi-thaitneach do'n fheoil, is gu bheil e air a choimeas le 'r flànuighear, ri làmh dheas a spionadh afainn. Cha gheilleadh neach sam bith da fo, agus gu h-àraidh cha deanadh e fein e, mar bitheadh è gu h-àraidh feumail chum a chuid eile d'a chorp a thearnadh. Tha nithe triobloideach, neo-thaitneach eile ann an lorg cuid eile d'ar dleasdanas a chur an gnìomh. Mar fo feudaidd iad di-meas, fuath agus geur-leanmhuinn an t-faoghail aingidh fo a tharruing oirn. Anis mu dh' eifdeas finn re 'r nadus truaillidh fein, no re comhairle an t-faoghail aingidh bithidh finn air ar stiùradh, chum ar dleasdanas a leigeil air dearmad, no eadhon chum na nithe fin, a tha calg dhireach non aghaidh a dheanamh. Cha 'n urrain ni sam bith, ach gnàth-rùn an Tighearna a thoillcachadh, na dleasdanas fin a dheanamh taitneach, leis am bheil finn gar n' aicheadh fein. Ach ma tha an rùn fo air a fhuidheachadh gu domhain fo chridhe ni e na ceumanaibh as gairbhe d'ar dleasdanas reidh. Le dùrachd agus eadhon gu toileach, toisichidh finn re 'r
n'

n' obair ; cha diùlt finn feirbhis sam bith cia ciùrail, cia cruaidh i, mu tha è deirbhte, gu'm fuigh finn le fo gean-math ar maighistir. Mar fo bha na ceud Chrìosduighean beo do'n Tighearna. Bha e na ni ro bheag na 'm beachd fo gu'n d' thugadh daoine breith orra, be fo an dichìoll, co dhíu a bha iad a làth-air no air choigrich, gu'n gabhadh am maighistir riu. Mar fo labhair, mar fo ghiùlain 's iad iad fein, ni h-ann mar dhream a bha toilleachadh dhaoine, ach Dia a tha rannfachadh cridheachan a chreatairean, agus a bheir do gach neach fa dheoigh do reir an gnìomh-ara. 'San

3. 'Se bhi beo do'n Tighearna, a ghloir a bhi againn 'nar beachd anns gach ni ata finn a' deanamh.

Labhair Pòl mar fhìor-Chrìosduigh, agus le ùghdaras, a bhuineadh do Abstol 'nuair a sgriobh e mar fo chum luchd-aiteachaidh Philippi. Phil. I. 12—21. Mu tha finn beo do 'n Tighearna, cha n' iarr finn nithe mora air ar son fein. Se fo a bhitheas againn gu h-àraidh mar chùram gu'm bi an Tighearna air

àrdachadh ann's na h-uile nithe leinn, le'r giùlan ann ar beatha na le'r bas. Ge be ciod an staid shaoghalta a tha a ghliocas a taghadh dhuinn, bithidh finn toillichte leis an staid, fin, agus bheir finn aoirrip onoir a thoirt dhafan, le dleasdanas na staid fin a chur an gnìomh le cùram. Ged 'a tha an oifig as diblidh na theaghlach againn, ni finn gu tòileach obair na h-oifig fo, gun fharmad a ghabhail riu-fan a tha air an suidheachadh an staid is airde; an àite farmad a ghabhail, ni finn gàirdeachas, 'nuair a bheir finn fainear an dùrachd agns an foirbheas. Ma tha an Tighearna a' faotain deadh sheirbhis ma mòran d'a obair deanta, tha fo g'ar toilleachadh, ge be ciod na lamha, leis am bheil an obair air a deanamh. An ni a bhuineas d' ar staid fein, ni finn gu toileach, agus guidhidh finn air Dia tomhas mòr da ghràs a thoirt do 'n dream, aig am bheil obair is mugha agus is onoraiche r'a dheanamh.

4. Se bhi beo do'n Tighearna, finn fein a thoirt thairis gu tur dha, agus a bheannachadh, air gach àm, ann an là trioblaid, co
mhath

mhath is foirbheis, 'nuair a tha e toirt uainn, co mhath fa builleachadh oirn.

Bu mhath a dh' fhoghlum an t- Abstol an ni fo, mar a tha e fein a' cur an ceill Phil. IV. 12. Tha sinn a' deanamh ceann-airc an aghaidh an Tighearna, ma tha sinn re monmhor, ged a tha 'r staid trioblod-each cruaidh. Ciod a th' againn, nach d' fhuair sinn uaithe? Agus nach feud esan gu cothromach an ni as miann leis a dheanamh le chuid fein. An deigh do Dhaibhidh beachdachadh air na neamhadh, obair meura Dhe, air a Ghealaich, agus air na reulta, a dh' òrduich e, tha e mar so a' labhairt; creud e an duine, gu bheil thu cuimhneachail air? no mac an duine gu'm fiosaicheadh leat e? Oir dhealbh thu e beagan ni 's ìle no na h-Aingil, agus chrùn thu e le glòir agus onoir. Tha e ann an so a' molladh maitheas Dhe; an toirt do'n duine na cheud chruthachadh, inbhe co àrd' ameafg oibre moradh agus lionmhor. Tha caileigin do atharrachadh am briathraibh Dhaibhidh san Salm. XLIV. 3. far am bheil e a' labhairt mu chairdeas De do 'n duine

duine 'na staid thruaillidh. A Thighear-
 na ars' efan, ciod e an duine, gu bheil thu
 gabhail eolais air? no mac an duine, gu
 bheil thu ga thoirt fainear? Tha 'n duine
 cosmhuil re diomhanas; tha a laithe mar
 sgàile a tha dol thairis. Ach tha mi deir-
 bhte gu'n aidich sibh, gu bheil Job a' labh-
 airt eadhon air mhogh is riachdaile na so
 'nuair a tha e 'g radh, Job VII. 17. 18.—
 creud e an duine, gu 'n àrduicheadh tu e?
 no mac an duine gu 'n fuidhicheadh tu do
 chridhe air? agus gu 'n d' thigeadh tu gach
 madain ga fhaicin, agus gach mionaid ga
 dhearbhadh? Tha Daibhidh an labhairt mu
 mhaitheas De, g' ainmeach fo an duine a
 chuimhneachadh, agus colas a ghabhail air.
 Ach ann an labhairt mu chronnachadh ag-
 us trioblaid, tha Job 'g ainmeach eadhon
 fo Dia a dh' àrdachadh an duine, agus a
 chridhe a fhuidheachadh air. Bha e na ao-
 bhar iongantais aige, gu'n d' thugadh Dia
 aire co mhòr do chreatuir peacach; gu'n ifl-
 icheadh se e fein co mòr is chum fàs na
 leigh dha; gun rachadh e eadhon ga fhai-
 cin gach madain chum leughas spioradail a
 thoirt dha, gu'n claidheadh se eadhon a
 chorp

chorp chum leas anama. Gabhaidh gach fìor-chreidmheach am beachd do gach nì a tha teachd na charaibh am freasdal De, ged a tha iad triobloideach goirt. Air dha bhì deirbhte' gur aithne do Dhia nì's fhearr no dhasan cìod a tha math air a shon pogaidh fe an t-flat, agus cuiridh fe failte air gach trioblaid; agus ged a tha an cupan fearbh neo-thaitneach da nadur, ged a tha an fean duine a miannachadh gu'n d' theid e feachad air, gidheadh teagaisgidh gràs De e chum aontachadh, agus chum a radh re Athair maille re Crìosd; nì h-i mo thoill-fe ach do thoill-fe gu'n robh deanta. Aon uair eile

5. 'Se bhì beo do'n Tighearna, fìnn fein a thoirt thairis air mhogh co iomlan dha, is nach 'eil fìnn 'nar beachd fein idir beo, ach fhad fa tha fìnn a' toirt feirbhis dha-san, agus a' nochdadh a chliu.

Se fo reir mo bheachd, fìor-fheadh briathraibh an Abstoil. Cha b' fhiu nì sam bith na bheachd, a bhì air ainmeach beatha, nach robh a' coi'-fhreagradh chum na crìche gus an robh beatha air a builleachadh. Thomh-

ais

ais e aìmfir, ni h-ann le laithibh, le mìofaibh, no le bliadhnaibh, ach leis an t-feirbhis a rinn e o àm gu h-àm da mhaighistir caomh, agus leis an umhlachd a thug se dha. Gach ear-ran d'a ùine nach robh mar fo air an caith-eadh, cha robh mar bheatha idir 'na bheachd, mheas e fo mar ni diomhain, cosmhuil ris na h-uairibh a tha finn a' caitheadh ann an cod-al, ni is e iomhaigh a bhàis. Is fhearr leis an fhior-chrìosduigh aon là ann an cuirtibh Dhe, no mìle ann an àite sam bith eile; agus maille re Daibhidh is fhearr leis a bhi na dhorfair an tigh an Tighearna, no comhnu-idh a ghabhail am pailliunibh na h-aingidh-eachd. Mar fo nochd mi cìod a bhi beo do'n Tighearna. Cha leig ar n' ùine dhomh labh-aìrt mu'n dara ni a chuir mi romham.

Deanamaid foghnàdh aith-ghearra o na chaidh a radh.

Nochd mi dhuibh cìod a bhi beo do'n Tighearna, agus tha e ceangailte oirn ai-iomadh doigh ar beatha mar fo a chaitheadh. Tha eadhon còir agus ceartas ag iarraidh fo Mar a tha an t-Abstol a' teagasg, cha lein
fei

fein idir finn, ach cheannachadh finn le lu-
 ach uime finn, 's còir dhuinn glòir a thoirt
 do Dhia 'nar cuirp agus 'nar spioraid is le
 Dia. Mar chreatuirean a fhuair am bith o
 Dhia, 's còir dhuinn a ghràdhachadh le 'r n'
 uile chridhe agus feirbhis, fhad 's as urrain
 finn a thoirt dha. Ach le ghràs slàinteil thug
 e finn fuidh cheangal nuadh, fuidh cheangal
 is neartmhoire agus is cairdeile chum feir-
 bhis a thoirt dha. 'Nuair a sgrios finn finn
 fein, agus a bha finn buailteach do thoradh
 namhunn a chorruch, gu'n sùil a ghabhadh
 truas ruinn, gu'n làmh a dheanadh cobhair
 oirn, ann an sin ghabh efan truas ruinn,
 agus dh' oibrich a ghairdean treun, slàinte
 dhuinn. Thug efan an àithne chairdeil fo,
 faor iad o dhòl fios do'n t-flochd oir fhuair
 mise eiric air an fon. Agus ann an coi'-lion-
 adh na h-amfir, ar Tighearna Iosa Crìosd, an
 t-Uan sin, a chaidh a mharbhadh ann an rùn
 De, roimh leagadh bunadh an t-faoghail,
 nochd efan e fein 'nar nadur, agus le prìs
 luachmhor fhola, shaor e finn o làmh ceart-
 ais, agus choisinn e slàinte iomlan agus fhior-
 ruiddh dhuinn. Cionnas ma feadh is urrain
 finn a bhi leasg 'na sheirbhis, no umhlachd a
 dhiùlt-

dhiùltadh do h-aon da àitheanta. 'San air
 sgàth a thoilteanais a tha finn idir beo, agus
 am meas finn e na ni cruaidh, a bhi air ar
 stiuradh leisfin 'nar beatha. Gu cinnteach cha
 'n 'eil ni is cothromaich na so, gu'm bith-
 eadh còir aige-san oirn a shaor finn le fhuil,
 agus gun d' thugadh an dream fin a tha air
 an faoradh iad fein gu tur thairis do sheir-
 bhis an slànuighear. Thugamid-ne fainear
 an ceangal so, na diùltaimaid a chòir do
 Chrìosd, ach ann am briathraibh an Abstol
 abraidh agus deanadh gach h-aon againn.
 Ma 's beo dhuinn &c.

SEAR-

SEARMOIN VIII.

NAHUM, I. 7.

*'Ta 'n Tighearna matb' na dhaighneachadb
treun an la triobluid agus teinn, agus 's aith-
ne dha 'n dream, a tha cuir earbs' ann.*

Se 'm fàigh Nahum, le òrdugh an De bheo,
a labhair na briathra fo, chum misneach ag-
us sòlas a thoirt do chloinn Israeil, 'nuair a
bha muintir Ninebheh, àrd-chaitheir riogh-
achd Affiria o shean, a' cogadh gu naimhdeil
'na 'n aghaidh, agus a' buntuin riu gu fear-
gach, buirbeil cealgach agus aingidh. Bha
staid Israeil air an àm fo cunnartach, bha 'n
naimhde cumhachdach lionmhor, ach bha
Dia nan uile air an taobh, agus 'na àm iom-
chuidh thug e faorfa agus buaidh gu cairdeil

dhoibh. Fhuair an naimhde car tamuil comas, an ìleachadh gu mòr, an claidh gu goirt mar pheanas airson am peacaidhean, ga 'n deanamh iriosal agus aithreachail, ga 'm bròsnachadh chum cairdeas De iarruidh, agus earbfa a chuir ann, ann an latha an teinn. Ann an lorg do Dhia a phobull ìleachadh le trioblaid chuir e Nahum da 'n ionnfuidh chum am misneach a thogail 'suas, le sgeul a thoirt air cumhachd Dhe, a b' urrain a 'm mionaid an naimhde a sgrios, agus iadfan a thearnadh, na 'm pilleadh iad d' a ionnfuidh. Mar dhearbhadh gu 'n robh Dia comasach air fo, agus tuille a dheanamh, chum a naimhde a chur fuidh cheanfai, tha 'm fàigh an toiseach a chaibideil fo, a' toirt sgeul uamhasach air a chumhachd, agus air a ghlòir. “ 'Ta Dia, ars' efan mòr ann an cumhachd, 'ta a fhlighe 'fan iom-ghaoith, agus 'fan ftoirm, 's iad na neulaidh dus a chofan; tha e cronnachadh na fairge agus tha i fàs tirim air ball, tha efan a' tiormachadh na'n aibhnichean gu leir. Ann an làthair Dhe, 'ta na beanntaidh mòr a' crith gu dluth, 'ta na fleibhte air ball a leaghadh, tha 'n talamh air a losgadh suas, 'ta eadhon an faoghal agus a luchd-àit-
eachadh

eachadh gu leir. Co 's urrainfeasamh an aghaidh laffan fheirge, co 's urrain a dhearg chorruich a ghiùlan? " 'S e fò fgeul an fhàigh, agus tha e gu riachdeil a' cur an ceill, gu bheil neamh agus talamh, aingil agus daoine, muir agus tir, agus an faoghal nadurail gu leir gu tur fuidh ughdaras an De bheo. Anis o na tha Dia uile-chumhachdach, a' riaghladh an t-faoghail, 's urrain e naimhde a phobuill a chur fuidh cheanfal, a leagadh gu làr, a fgrios gu tur, 's urrain e iadfan a dhionadh o chunnart, a fhaoradh o thrioblaid, agus àrdachadh chum glòir, le ghairdean treun. Agus an ni a's urrain e, tha 'm fàigh a' gealltuin ann an fteidh mo theagaisg, gun dean Dia gu cairdeil thaobh a phobuill anns gach àll; tha 'n Tighearna math, na dhaighneachadh treun an là trioblaid agus teinn, agus 's àithne dha 'n dream, a tha cuir earbs' ann.

I. Gu bheil an Tighearna math.

'Se 'n Ti sin, a dhealbh neamh agus talamh, aingil agus daoine, gach ni aig am bheil bith, gach creutair anns am bheil an deo

deò, mu bheil am fàigh an fo a' labhairt, agus tha e 'g radh gu bheil e math. Tha creutairean Dhe gu leir gach là a' blasadh a mhaithreas, 's iad an cinne-daonna gu h-àraidh cuspairean a chairdeis, agus a chaomh-thròcair. Mu bheir finn fainear ar nadur ar ftaid, ar dionadh, ar fochairan agus ar dochas, 's eigin dhuinn aidmheil le cliu gu bheil Dia math, agus a' buntain gu cairdeil ruinn.

Thaobh ar naduir, bha finn uile aon uair, gu'n bhith, gu'n bheatha, gu'n chuirp, gu'n anama, gu'n reufan, gu'n tuigse, gu'n treòir. Air an àm fo, ghairm Dia finn chum bith, agus an àit' ar dealbh mar chlochan an t-fleibh, mar bhruidean na machrach, mar iasg na fairge, no mar eunlaith' an aidhir, thug è dhuinn cuirp iongantach agus fgiamhach, thug anama reufanta neo-bhàsmhur. Tha ar nadur ann an luach ann an glòir, gu mòr of-cionn gach creatuir talmhaidh, tha aig ar cuirp ar ball, tha aig ar n' anama gach cumhachd, a tha feumail 'nar ftaid, agus 'nuair a tha finn a' gabhail beachd, d' ar lùth agus treòir, d' ar reufan, tuigse, agus anama prì-eil, agus 's còir dhuinn le taing agus cliu aid-

aidmheil, gu bheil an Dia a thug iad dhuinn gun amharus math.

Aris a thaobh ar staid air talamh, tha Dia an fò cuideachd a' nochdadh a mhaitheis. Anns an t-saoghal fò, far am bheil ar n' àite comhnuidh, tha gach nì ulluichte, fò-fhaotain, a tha feumail, sòlasach agus taitneach. Air òrdugh Dhe, tha mùir agus tìr a' tairgse dhuinn am pailteis; le beagan do fhaothair tha sinn a' faotain biadh agus deoch, eadach agus àite-comhnuidh. Tha Ghrian gu cairdeil a' toirt sòlus dhuinn 'fan là, tha Ghealach agus na reultan 'fan oidhche, chum ar cuirp a ghleidheadh neartmhor slàn, tha oidhche agus là, tha samhradh agus geamhradh, tha fuachd agus teas a' ruidh an tòir a cheile. Tha ar co-chreatairean, tha ar càirdean g' ar cuairteachadh air gach taobh, gar stiùradh, gar dìonadh, agus gar cuideachadh, anns gach cunnart cruaidh-chas agus teinn. Ciod tail' a's urrain sinn iarraidh? nach 'eil ar staid gu riachdail a dearbhadh gu bheil an Tighearna math.

Ach

Ach aris thaobh ar dionadh, nochd Dia a mhaithreas gu càirdeil do gach aon againn. B' anmhunn ain-eolach finn gu leir, 'nuair a thainig finn a dh' ionnfuidh an t-faoghail fo, 'fìomadh tinneas agus trioblaid da'n robh finn buailteach, 's iomadh namhaid a bha 'g ar cuarteachadh, a' bagairt ar sgrios, agus snàthain caol ar beatha gu tur a ghearradh. Le teine no uisge, le leagadh no leonadh, le pailteas do lòn no le gorta, le codal no faire, le tinneas no eacail, dh' fheudadh gach aon againn a bhi air ar tasgaidh 'fan ùir, ùine fhada roimhe fo. Ach ged a bha finn an àm ar n' oige, anmhunn uireasach, ged a bha rè ar beatha buailteach do iomadh ni a dh' fheudadh ar sgrios, gidheadh ghlac Dia finn, gu cairdeil air làimh, dhion e finn o gach cunnart, shaor e finn o gach trioblaid, agus mar dhearbhadh gu bheil e math, tròcaireach, caomh, tha finn uile fhathast ann an ti nam beo.

Aon uair eile fuidhn cheann fo, tha ar fochairean agus ar dochas gu foilleir a' dearbhadh gu bheil Dia math. Ged a tha finn ceannairceach, peacach, aingidh, chuir Dia

mhac g'ar tearnadh, le umhlachd agus le bhàs, choifin e dhuinn flainte, choifin maith-eanas agus gràs, neart agus sòlas, cairdeas De, sìth coguis, maille re fonas fìorruidh neamh. Tha 'n t-flàinte fo a choifin e air a tairgfe gu saor dhuinne, chuala finn uile fuaim aoibhneach an t-foisgeil, tha meadhonna nan gràs, a measg ar làmh, tha dorus na tròcair fosgailte dhuinn, tha spiorad na sìth g'ar n' aomadh g'ar brosnachadh chum gabhail re Crìofd. 'S iad fo ar fochairean mar Chrìofduidhean, tha iad solasach agus luachmhor, agus 'se cuspair ar dochais an oighreachd ghlòirmhor, an fonas fìorruidh a choifin Crìofd gu daor dhuinn. Anis o na tha sinne dìblidh, truaillidh agus peacach, tha 'n Dia sin gu cinnteach math, a tha toirt dhuinn araon na fochairean agus an dochas fo. Mar fo anns gach beachd ata finn a' gabhail da ghiùlan d'ar taobh, chith sibh gu bheil an Tighearna math. Ach maille re fo, tha am fàigh ag innseadh dhuinn 'fan

II. Gu bheil e na dhaighneacha treun an là trioblaid agus teinn.

Tha

Tha 'n cinne-daona gu leir, tha eadhon pobul De air talamh, air an cuartachadh le iomadh nàmhaid, an luidhe re iomadh trioblaid, agus buailteach do iomadh teinn. O na fi fo ar ftaid, tha feum againn air caraaid cumhachdach gràdhach, tha air fgiath-dhidnidh, tha air daighneachadh treun. Tha daighneachadh a' coi'-fhreagradh chum ar dionadh o ionnsuidh ar naimhde, agus chum ar neartachadh gu buaidh fhaotain orra, agus mar fo tha Dia a' buntain re phobull araon a thaobh an naimhde spioradeil agus talmhaidh.

I. Tha e-dionadh a phobuill an là trioblaid agus teinn.

O' nàm an d'rinn an duine le pheacadh ceannairc an aghaidh Dhe, tha e fein agus a bhràithre gu minic a droch-chordadh. Tha uabhar agus sannt, tha corruich agus mirùn gu minic a' buaireadh fliochd an duine, chum cogadh an aghaidh a cheile, araon mar dheòine, agus mar rioghachda. Anis 'nuair a tha 'n naimhde a' bagairt cron a dheanamh do'n dream fin a bhuineas do Dhia, a tha
toirt

foirt gràdh agus umhlachd dha, tha efan
mar an daighneach treun gan dìon, tha o
gach ionnsuidh agus cunnart a tha air
muir agus tir, 'fan là no 'fan oidhche, nan
codal no nam faireach. Mar fo dhionadh
Maois, 'nuair a dh' orduich rìgh na h-Ei-
phit a sgrios; dhionadh Joseph 'nuair a
chuir a bhraithre rompa a mharbhadh; dhi-
onadh Daibhidh o chorruidh Rìgh Saul;
dhionadh Daniel o sgornach nan leomhan garg,
dhionadh Jonah agus Pol o bhi air am bà-
thadh fa chuan, agus air an sgrios le ftoirm.
Maille re fo, tha Dia a' dìon a' chair-
dean, mar phobull agus mar rioghachd.
Mar fo dhion e clann Israel fuidh Mhaois,
o bhi air am bathadh fa mhuir ruaich, ag-
us o bhi air an sgrios le armailt mhòr rìgh
na h-Eiphit; agus dhion e iad air an àm
o bhi air an slugadh suas se muintir Affi-
ria. An ni ma feadh a rinn Dia, thaobh
a chairdean, agus a phobuill o shean, 's ur-
rain e agus tha e toileach a dheanamh d'ar
taobh-ne, eadhon ar dìon, mar dhaoine a-
gus mar rioghachd, an àm cunnairt agus
teinn, araon o mhirùn agus o chorruidh
ar naimhde. 'S tric a dhion Dia roimhe

ar rioghachd, agus tha e toileach fhathast
fo a dheanamh ma philleas finn da ionn-
fuidh, agus ma bheir finn umhlachd dha.
Ach aris anns an

2. Tha Dia mar dhaighneachadh treun,
a' cuideachadh a phobuill an àm cunnairt,
agus a' toirt buaidh dhoibh.

Tha iomadh dearbhadh againn air an
fhirinn fo ann am focal naomha Dhe; 's tric
a chuidich Dia le phobull agus a thug e
buaidh dhoibh, araon mar dhaoine agus mar
rioghachd. Mar fo tha Maois ag radh, be
Dia m' aithreachadh mo chuideachadh, ag-
us mo choghnadh, tha Samuel ag radh, gus
an t-àm fo, chuidich Dia leam; agus tha
Daibhidh ag radh 's tusa a thug coghnadh
Dhomh na fàg, agus na treig mi, a Dhia,
mo shlàinte. 'Le coghnadh Dhe, fhuair Mor-
decai buaidh air uabhar Haman, Daibhidh
air mi-rùn Rìgh Shaul, Peadar agus Pol air
naimhdeas nan Judhach, agus dioghaltas
nan Geintileach. Le coghnadh an De bheo
fhuair Maois agus clann Israel buaidh air
armailt mhòr rìgh na h-Eiphit, fhuair Jo-

shua

fhua buaidh air luchd àiteachaidh Chanaain, fhuaire Dhaibhidh buaidh air na naimhde lionmhor treun a bha mun cuairt da. Le coghnadh Dhe, 's tric a fhuaire an rioghachd againne buaidh, agus a thog i a ceann gu h-ard ann an glòir ofcìonn a naimhde guineach gu leir. Mar fo chi sibh gu bheil Dia ni 'mhàin math da phobull ach mar an ceudna gan dìon, ga'n cuid-eachadh, agus a' toirt buaidh dhoibh ann an àm cunnairt agus teinn. Chum maitheas Dhe, ma feadh a bhlafadh, agus a choghnadh fhaotain arzon dhuinn fein agus d'ar rioghachd, fiosaichimid fan

III. Cìod a's còir dhuinn a dheanamh.

Tha fo air innseadh ann an fteidh mo theagaisg, 's còir earbfa a chuir ann an Dia, 's còir 'na ghràs, agus na fhreasdail airson gach ni ata feumail agus math dhuinn. Tha earbfa gar dlù-cheangal re Dia mar ar caraid, agus g'ar ftiùradh chum ar curam a thilgeadh air agus dochas a chur ann, anns gach staid agus teinn. Ann an àm cunnairt agus trioblaid, tha earbfa ann an Dia gu h-àraidh

h-àraidh feumail, chum ar cinn a chumail
fuas ofcionn nan uifgeachan, agus ar dean-
amh, glic foighidneach agus cruadalach. O
na tha Dia ma feadh pailt ann an tròcair, is
uile-chumhachdach, agus uile-ghràdhach. 'S
còir air

1. Earbfa chuir 'na ghràs trid an t-Slà-
nuighear.

Màr chreatairean ciontach, peacach, tha
mòr fheum againn gu leir air gràs De, chum
ar peacaidhean a dhubhadh a's, chum ar na-
dur a naomhachadh, chum ar neartachadh
an aghaidh buaireidh, agus ar n' ullachadh
fa chomhair neamh. An gràs fo, a tha co-
fheumail, choisinn Crìosd gu cairdeil dhuinn,
agus tha e tairgfe gu faor 'fan t-foisgeul. 'S
còir ma feadh onoir a thoirt do Dhia, 's còir
d'ar slànuighear, le earbfa chur na ghràs, 's
còir iarruidh gu minic dùrachdach, le ùrn-
uigh an creidimh, le beo-dhochas. S còir
anns.

2. Earbfa chur am freasdal De.

O na

O na tha Dia uile-leirfinneach, uile-ghlic agus uile chumhachdach, tha neamh agus tal-amb, aingil agus daoine, tha muir agus tir, gu tur fuidh ùghdaras, agus o na tha e uile mhath, tha fhreasdal caomh thar oibre uile. Le fhreasdal caomh, le ghairdean treun, tha efan a' dion a phobuill o chunnart, ga'n faoradh o thrioblaid, ga'n tearnadh o sgrios, air muir agus tir, 'fan là agus 'fan oidhche, ann an cogadh na sìth, an tinneas no teinn. Anis o tha Dia a làthair anns sgach àite, agus a ghnàth g'ar cuartachadh le fhreasdal caomh, 's còir dhuinn onoir a thoirt da ainm le làn-earbfa chuir ann, gar dion agus g'ar teafairgin anns gach inbhe agus staid. 'Si 'n earbfa fo ann an gràs agus am freasdal De, a ni fìnn misneachail, duineil treun ann an àm trioblaid, air là cath, agus eadhon aig uair a bhàis. G'ar brosnachadh chum an earbfa fo a chur ann an Dia, thugamaid anis fainear 'fa

III. Cionnas a tha Dia a' bunuinn riufan, a tha cur earbfa ann.

Tha 'm fàigh ag ainmeach fo ann an
steidh

fteidh ar teagaisg, 's aithne dha ars' efan an dream a tha cur earbfa ann. Tha aithne na eolas De, air daoine na pobull sam bith a' cur an ceill, gu bheil e gan toirt fainear a' gabhail cùram dhiu, ga'm beannachadh le làthaireachd, agus le ghràs, ga 'n stiùradh, ga 'n dionadh, agus ga 'n cuideachadh. Cia fola-fach ma feadh an ni aithne a bhith aig an Dia bheo oirn. 'Nuair a tha efan a' gabhail cùram dhinn, gar beannachadh le laithaireachd, gar stiùradh le ghliocas, gar dion le fhreasdal, gar cuideachadh le choghnadh, co na ciod a's urrain cron a dheanamh dhuinn. 'Nuair a tha uachdaran an t-saoghail air ar taobh, gar n'aithneachadh mar a chairdean gar stiùradh agus gar beannachadh, gheibh finn dion o gach cunnart, gheibh saorsa o gach trioblaid gheibh buaidh air gach namhaid; air muir no air tir bithidh finn tearuinte, am beatha no bàs bithidh finn fonadh. 'Nuair a tha sùil chairdeil Dhe oirn, agus a ghairdean treun mu 'n cuairt dhuinn, mar charaig 'san fhairge nach urrain gaoth na tonnan na ftoirm a charrachadh no a bhriseadh, cha n' urrain ni no neach sam bith sinne a chiuradh no a sgrios. Cia pri-
feil

feil ma feadh fochair na dream, a tha cur earbs' ann an Dia, anns gach inbhe agus staid, anns gach trioblaid agus teinn, tha efan gan aithneachadh mar an caraaid, agus a' gabhail cùram dhiu. Air dhuinn mar so a dhearbhadh, gu bheil Dia math, gu bheil e na dhaighneach treun an àm trioblaid, gur còir dhuinn earbs' a chur 'na fhreafdal agus na ghràs, agus gu'n aithnich e mar a chairdean, an dream a tha cur earbs' ann, deanamaid nis' foghnadh o'n iomlan.

Mar uachdaran agus mar bhreitheamh a chinne-daonna, tha gràdh agus umhlachd dligheach do Dhia o gach òg agus sean, bochd agus beartach, uasal agus iosal. 'S ann amhàin le coghadh Dhe, 'fann amhàin le bhi earbsach as agus umhal dha, a's urrain dùil a bhi againn re soirbheas, anns gach obair agus dreachd, agus ni ris an cuir sinn ar làmh. Tha sibhse air an àm air bhur gairm chum feirbhis bhur Rìgh, chum bhur rioghachd, bhur luchd-ducha, agus bhur càirdean a dhion, chum buaidh, onoir agus sìth a chosnadh dhoibh. Tha
bhur

bhur dreachd, tha bhur feirbhis onorach,
laghail, agus dligheach, tha gu h-àraidh feumail
air an àm fò. Tha pobull a bha 'aon uair
'nan iochdairein agus nan cairdean dhuinn,
gu mì-thaingeil a' cogadh 'nar n' aghaidh
agus a' tòirt aorrip ar nuachdaranachd a
thilgeadh dhiu. Maille re fò tha ar sean
naimhde guineach; cealgach aingidh, a' bagairt
ionfuidh a thoirt oirn, agus coghnadh a
thoirt d' ar naimhde eile. Anns an t-àid fò,
tha feum aig ar rioghachd air faighidheara
cruadalach, duineil treun, cosmhuil ris na
h-aithreacha o'n d' thainig sinn, a choisin
roimhe fò gu minic buaidh. An e ar rùn-fa,
mar dhéadh fhaighidheara, buaidh a chosnadh
d' ar rioghachd' onoir d' ar cluthaich,
cliu dhuinn fein, cuiribh earbs' ann an Dia,
iarruibh a choghnadh bithibh umhal dha.
Na faoilibh gu'm fuigh sibh buaidh
ambàin, le'r neart, le'r n' innleachd, le'r
cruadal fein, oir se Dia a bheir buaidh,
agus ma's miann leibh gu'm bith e air bhur
taobh mar dhaighneach treun, bithibh nar
feirbhifich dhileas dha. Na faoilibh gu
bheil e ceadaichte dhuibh anis a' bhi mi-
dhiadhaidh, ainm Dhe, a thoirt an diomh-

anas, a shabaide a mhi-naomhachadh, àith-eanta a bhrifeadh, agus a bhi' nar giùlan b'reugach, cealgach, misgeach, neo-ghlan, agus tuafaideach. 'Nuair a tha armailt a' di'-chuimhneachadh Dhe, agus ciontach do na peacaidh fo, tha iad a' toiltin peanas o làimh, agus tha efan gu minic a' toirt comas d' an naimhde buaidh fhaotain orra. Ma fe bhur rùn nach tachair fo dhuibh-se, bithibh diadhaidh; bha na faighd-fheara a b' fhearr o fhean diadhaidh, bha Maois agus Joshua, bha Jonatan agus Daibhidh, bha Solamh agus Cornelius, agus thug Dia mar a chairdean buaidh dhoibh. Mas miann leibhse a bhi' nar gaigich threun, thugaibh gràdh agus umhlachd do Dhia nan uile, bheir a chairdeas misneach d'ar cridhe, faoraidh eagal o gach eagal eile sibh. Le fhocal a leughadh agus eifdeachd, le fhàbaid a naomhachadh, le ùrnuigh gu moch agus anmoch iarruibh a chairdeas le dùrachd, agus bitheadh ar giùlan measarra cothromach agus diadhaidh. Ma bhitheas bhur giùlan air an doigh fo, feudaiddh dùil a bhi agaibh gum bi Dia maille ruibh, agus gun d'thoir e dìon, foirbheas agus buaidh dhuibh, air muir no air tìr, an cruaidh chas

no teinn, an cogadh na fith a'm bàs no beatha.
 Agus gun deonaiche Dia, gu'm fuigh fibh
 uile dearbha riachdail gu bheil an Tighearna
 gun amharus math, na dhaighneach treun an
 àm trioblaid agus teinn, agus gur aithne dha
 a'n dream a tha cuirearbsa ann ; agus dà ainm-
 fe gu'n robh a ghloir gu futhain fìorruidh.
 Amen.

SEARMOIN VIII.

GAL. IV. 5, 6.

*Ach 'nuair a thainig coi'-lionadh na h-aimsir chuir
Dia a mbac fein uaithe, a gbineadb o mhnai,
a rinneadb fuidh 'n lagh, chum gun saoradh e
iadfan a bha fuidh 'n lagh, ionnas gu'm faigheam-
maid-ne uchd-mbacachd na cloinne.*

MAR ghaoth nàim beann no mar gheuga
maoth tha mac an duine luaineach fo-lubaidh
gus am bheil e air a stiuradh le gliocas, agus
air a chumail 'fuas le coghnadh Dhe. Ma tha
e air fhagail car tamail d'a inntin dhoilleir,
d'a smuaintidh neo-sheasmhach, agus d'a
chridhe, cealgach fein, le innleachd a naimhde,
tha e gu grad a' ruidh o bharràil gu barrail,
o aon chreidimh gu creidimh eile, agus o
ghiulan

ghiulan naomha gu giulan truaillidh peacach. Thachair fo gu foilleir do'n dream, fin a dh' iompuich Pol a chum creidimh Chrìosd aidmheil an duthaich Ghalatia. Co lùath fa dh' fhàg efan iad, thàinig Iudhaich Chrìosduigh na'm measg, a bha ro-eudmhor mu lagh Mhaois, agus le buaireadh an abhairfeir thug iad aoirrip a dheisciobuil atharrachadh na'm beachd, agus a dheanamh neo-sheasmhach 'nan creidimh. Chuir iad an ceill dhoibh gu h-àraidh, gu'm faigheadh iad maitheanas peacaidh, agus sonas neamh mar dhuais an oibre fein, agus nì h-ann gu faor trid gràis Chrìosd. Fhuair an t-Abstol sgeul air na nìthe fo, mhothuich e air bàll cunnart a chàirdean, agus mar athair caomh scribebh e an litir fo, chum an dream a bha ain-eolach a theagasg, chum iadfan a chaidh am mearrachd iompuchadh, agus iadfan a bha luaineach a dhaighneachadh, na'n creidimh. 'Sa chaibideil roimhe fo, tha e gu h-àraidh a' teagasg, nach urrain daoine gu bràth a bhi àir am fìreanachadh, 'fe fin maitheanas peacaidh, agus sonas neamh fhaotain, trid an oibre fein. Tha e toirt deadh reufan air son fo, tha lagh Dhe 'g iarraidh umhlachd iomlan, cha n'urrain daoine fo a thoirt

thoirt feachad, uime fin cha n'urraim iad a bhi air am fìreanachadh leis, ach tha e 'mhain mar mhaighistir scoil a' treòrachadh dh' a ionnfuidh Chrìosd. Trìd na h-umhlachd a thug efan feachad, agus na h-iobairt iomlan a dh' ofrail e choifin e maitheanas agus fonas d'a phobul, agus rinne iad' nancloinndo Dhia. Ach tha an t-Abstol a' teagaisg an toiseach a chaibideil fo, mar a tha clann rè ùine fuidh mhaighistir fgoil, gus am bheil iad a' teachd gu aois agus ciall, ceart mar fo bha a phobull re uine fuidh dhaorfa an lagha, gus an robh iad air an ulluchadh fa chomhair teachd an t-flànuighear. Air do Phol na nithe fo a theagaisg agus a dhearbhadh gu foilleir tha e le aoibhneas ag innseadh ann an fteidh mo theagaisg, ciod a rinn an t-athair agus am mac, chum an cinne daonna a fhaoradh, agus fochairan clann De a thoirt dhoibh, Ach, &c. Chum misneach a thoirt dhuibh an obair bha n'anama agus g'ar n'ulluchadh fa chomhair feirbhis àraidh an là an diu fe, mo rùn le coghnadh Dhe, na briathra sòlasach fo a mhìneachadh dhuibh. Agus chum na crìche fo fìofraichaimid air

I. C'uin a thaisbein Dia faibhreas a ghràis d'a phobull.

Bu naomha, taitneach staid an duine, nuair a thainig e air tùs a làmh a Dhe ; gidheadh mo thruaighe pheacaich e gu luath 'na aghaidh, ach 'n àit a fgrios thug Dia gealladh prifeil dha. Ghin Adhamh fliochd ceannairceach, peacach, cosmhuil ris fein, an ùine ghrad dh' fhàs an aireamh mòr, bha am peacaidhean dearg mar sgarlaid, agus do aireamh mar runnagan nan speur. Chum mi' thoilteanas a pheacaidh a chur an ceill, fgrios Dia le tuil an tàlamh fo gu leir ach aon teaghlach amhàin. O Noah thainig fliochd a dh' fhàs gu grad aingidh, a thug iad fein thairis do iodhol aoraidh, agus do pheacaidhean eile, ann an aireamh agus ann an cionta do-innfeadh. Cha do chlaoidh an giulan fo foighi din De gu tur, ach chum faibhreas a ghràis a nochdadh, ghairm Dia Abram, sgar fe e fein agus a theaghlach o luchd-iodhol-aoraidh, thug iomadh gealla prifeil dhoibh. A chuid, a chuid, dh' fhàs fiol Abram lionmhor mar ghainneamh na tràighe, agus an lorg daorfa rè uine fhulang thug Dia gu cairdeil fuaigladh dhoibh

dhoibh, threòraich e iad chum an fhàfaich. Air sliabh Shinai, thaisbein e a thoil gu foilleir, thug e dhoibh lagh nàmh modhanna, thug lagh nàmh iobairtean, ga'n stiuradh 'na fhlighe, ga'n ullachadh fa chomhair teachd an t-slànuighear. Le luchd-teagaisg, le sheirbhiseach, le fhàidhean, gheall Dia gu minic air am àraidh fear-saoraidh a chur a dh' ionfuidh a phobuil. Mar sheirbhiseach fuidh' Uachdaran, mar chlann fuidh mhaighstir scoile, bha a phobull re ùine fuidh 'n lagh, gus am bitheadh iad iomchuidh fa chomhair saorsa. Mar sholus na Greine, bha geallanna Dhe a' fàs na b'iomlaine, agus na bu shoilleireadh, gus an d'thainig an t-àm orduichte, mar àrd mheadhon-la, làn do fhòlas do chlann na'n daoine. Be fo coi'-lionadh na h-aimfir, mu bheil an t-Abstol a' labhairt, agus air an àmh fo thachair ni, a's còir dhuinne ghnàth chuimhneachadh le cridheachan dian-laipte, araon le aoibhneas agus le gràdh. Fiofraicheamid ma feadh 'fan

II. Ciod a rinn Dia air an àmh fo.

Tha oibre Dhe uile iongantach, tha iad uile làn do thròcair, cha n' urrain Aingil no daoine

daoine gu bràth an làn-thuigfin, no cliu mar a's cubhaidh air an fòn a thoirt da ainm. Chum ar n' urram, ar ghràdh, agus ar n' aoibhneas a mheudachadh 'f còir beachd a ghabhail do obair nan gràs, do reir an fgeil a tha fìnn a' faotain air. Tha fgeul an Abstoil an fteidh mo theagaifg gu h' àraidh brioghmhor 'sfhiach e gu math ar n'aire.

I. Chuir Dia a mhac uaithe.

'Siongantach an nì, gu'n cuireadh Dia a mhac fein uaithe, air ghnòthuch s'am bith; 's iongantach mar an ceudna, gu'm fàgadh am mac gu toileach uchd an Athar agus a ghlòir a bh' aige maille ris. Bha cumhachd agus gliocas iomlan, bha neamh agus talamh, aingil agus daoine, agus gach creatuir eile aig Dia mar fheirbhifich, chum obair sam bith, bu mhiann leis a chur an gnìomh. Bha staid a chinne-daoine co bhoichd, co bhrònach, co chunnartach, a's gam feudadh iad a bhi toilichte taingeil, na'm fuigheadh iad faorfa ge be ciod an instrumaid, a bha e a' gnàthachadh. Ach o na bha an obair, a bh'aige na bheachd, iongantach, mòr agus do-dheanamh, o na bha
 * ofcionn

ofcìonn cumhachd Aingil, innleachd dhaoine,
 agus gach creatair eile, anns am bheil an deo,
 rinn e roghain air neach, a bha coi'-fhreagradh
 r'ar flàintuigh-ne, chuir e uaithe a mhac
 fein. Chuir e uaithe a mhac, a ghin e o
 fhiorroigheachd, abha coi'-ionnan ris ann an
 cumhachd agusann an glòir, a bha ionmhuin na
 bheachd, d'an d'thug e gràdh iomlan, agus anns
 an robh a làn toil. Chuir fe a mhac o neamh gu
 talamh, o ghlòir gu di'-meas, o chumhachd
 gu anmhuinneachd, o shaibhreas gu bochduin,
 o làn fionas gu mòr-thruaighe. Chuir fe air
 a ghnothuch a b'-fhearr, air an turus bu
 chairdeile, gidheadh 'fan staid a b' isle,
 an neach bu ghlòirmhoire, a chunnaic neamh
 no talamh riamh. B' iongantach gradh àn-
 Athar a chuir uaithe a mhac fein, air son
 creatuircan co diblidh, co cheannairceach agus
 co truailidh. Bu mhòr, do-thuigfin gradh a
 mhic a dh'ìllich e fein gu toileach, chum
 faorfa o thruaighe, agus làn-fionas a chofnadh
 dhoibh. Ach cha do chuir Dia 'mhàin a
 mhac uaithe ach anns an

2. Ghinneadh e o mhnai.

A a

Bu

Bu mhòr a dh' ìslich Criosd e fein bu mhòr an sgàil a chuir air a ghlòir, 'nuair a dh' fhàg è uchd an Athar agus a nochd fe e fein air talamh, ach thug e dearbhadh 'na bu mhogha air a ghràdh, 'nuair a ghabh fe air natur an duine. Feuch an ti, a dhealbh Neamh agus talamh, aingil agus daoine, ghinneadh è o mhnai ; feuch an ti a bha ann o fhiorruigh-each dh' fhàs e na leanabh ; ged a bha e uile chumhachdach, dh' fhàs e anmhunn, ged a bha feilbh aige air gach ni, dh' fhàs e uireasach agus bochd. An àite e fein a nochdadh, mar phrionsa, mar Rìgh no mar Impire mòr, le mòr urram agus gloir, thainig neul tiugh air a Ghrein, rugadh e o pharantaidh bochd, ann an àite diblidh, ann an stapul truagh, agus nochd fe e fein re a bheatha, ann an riochd seirbhifich. Thainig efan a nuas gu toileach o'n staid a's gloirmhor chum na staid a's diblidh, chum daoine a thogail suas o'n staid a's isle, chum na staid a's airde. Tha an t-Abstol Pol ag ràdh, gum b' fheumail da ann fna h uile nithibh bhi àir a dheanamh cofmhuil r'a bhràithribh chum gum bith-eadh e na àrd-shàgart tròcaireach agus dileas ann an nithibh do thaobh Dhe

chum

chum rèite a dheanamh air son peacaidh a phobuill. A' nis o na bha e feumail do Chrìosd, ar natur a ghabhail air, chum flàinte a chosnadh dhuinn, do reir ceud ghealladh Dhe d'ar fìnnfir, ghinneadh e gu toileach o mhnaoi. Ach maille re fo' fan

3. Rinneadh e fù 'n lagh.

Se lagh Dhe taifbeanadh a thoil, agus tha e ceangailte air a chreatuirean, an dara cuid umhlachd a thoirt dha, no am peanas sin fhulang, a tha e a'bagairt. Mar riaghailt fìuraidh d'an giùlan, agus ga'n ullachadh fa chomhair teachd an t-flànuighear, dh'fhoillsich Dia da fheorfa do lagh do chloinn Israeil, lagh na'm modhanna, agus lagh na'n iobairtean. Bha e ceangailte air a chinne'-daonna gu leir umhlachd a thoirt do lagh na'm modhanna, bha umhlachd do lagh nan iobairtean dligheach o chloinn Israeil amhàin. Bha lagh nam modhanna na riaghailt fìuraidh fheasmhach, bha e reufanta, dligheach feumail anns gach àll; bha lagh nan iobairtean mar eallach thrìoblaideach do-ghiùlan, bha è mar mhaighistir fgoilè 'g ullachadh fa chomhair,

chomhair, agus a' treorachadh a' dh' ionnfuidh Chrìosd. Chum lagh na'n iobairtean a chuir air cùl, agus a phobull a fhaoradh o thrailleadh ; chum umhlachd iomlan a thoirt do lagh na modhanna, agus am peanas sin fhulang, a bha e a' bagairt agus a thoill peacairean, rinneadh mac Dhe gu toileach fui'n lagh. An ti sin a thaisbean lagh do'n chinne-daonna rinneadh e fein fui'n lagh fo, chum umhlachd iomlan a thoirt na'n àite ; an ti a bhagair fan lagh fo peanas a dheanamh air peacairean, dh' fhuiling e fein gu cairdeil am peanas fo air an son. Bha umhlachd iomlan do lagh na'm modhanna feumail, chum an lagh a dheanamh onorach chum glòir Dhe a nochdadh, agus mar eisimplair d'a phobull ; bha fulangais agus bàs Chrìosd feumail, chum firinn, ceartas agus naomhachd Dhe a thaisbeanadh gu foilleir. Rinneadh Chrìosd fui'n lagh, chum ainmheacha phobuill do'n lagh gu tur a phàigh, le bhàs choisinn e dhoibh, faorsa o pheanas agus maitheanas peacaidh, agus le umhlachd iomlan choisinn e cairdeas De agus sonas neamh. Feuch anis cia mòr a tha sin ann an comain Chrìosd, a dh' fhàg glòir athair, a ghineadh o mhnaoi, a rinneadh fui'n lagh, chum à phobull

phobull a dhion agus a thearnadh, 'nuair a bha ceartas De a' gairm gu dian, a rufgadh a chloidheamh, chum am buille deireannach a thoirt, agus an sgrios gu fiorrudh. 'Sfuar neo-mbothachail an cridhe, nach 'eil air a laffadh le gràdh, nuair a tha finn a gabhail beachd do'n dearbhadh iongantach fo air gràdh Chrìosd. Ach chum beachd na's foilleire a thoirt dhuibh do fhaibhreas a ghràis, agus d'ar comainean lionmhor dha fìofraichimid 'fan

III. C'arson a dh'islich Crìosd mar fo e fein.

'Nuair a tha duine glic cumhachdach a' deanamh ullachadh mòr, tha finn do ghnàth a' co-dhùnadh, gu bheil obair mhòr aige ra' dheanamh. 'Nuair a rinn Dia a chumbachd agus a ghliocas ma feadh ullachadh 'co mhòr, 'nuair a dh' islich a mhac air mhogh co iongantach e fein, bha obair ghloirmhor gu cinnteach aige r'a dheanamh. Am briathraibh aith-ghearra, brioghmhor, tha an t-Abstol a' cur an ceill na h-oibre chairdeil fo, agus dh' islich Crìosd e fein air

1. Chum a phobull a shaoradh o'n lagh.

'Nuair a thoifich Crìosd re obair chairdeil, bha clann Ìsraël fuidh dh'aorfa lagh na'n iobairtean, agus fuidh dh'iteadh lagh na'm modhanna. Bha e feumail ma feadh chum an fonaìs, faorfa fhaotain uatha le cheile. Chaidh lagh nan iobairtean òrduchadh, gan stiùradh adh'ionfuidh Chrìosd, bha an iobairtean na'n samhladh air, agus 'nuair a dh'òfrail e san iobairt iomlan, chaidh a chur air cùl, mar ni neo-fheumail, agus mar fo choisinn è d'a phobull faorfa iomlan uaithe. Mar riaghailt-stiuraidh caithe'-beatha, cha d'thainig Crìosd a fgrios lagh na'm modhanna, ach g'a choi'-lionadh, gidheadh mar chumhnanta beatha, choisinn e faorfa uaithe, air dha fein an umhlachd iomlan sin a thoirt feachad a bha an lagh 'g iarruidh. Agus o na bha an lagh a'diteadh chum truaighe, agus ag òrduchadh peanas sìorruidh a dheanamh air an dream, a bha gu ceannairceach, aingidh' ga bhriseadh, shaor e mar an ceudna a phobull, o'n dìteadh agus o'n pheanas fo le fhulangas agus le bhàs. Mar fo tha an t-Abstol fo fein a'labhairt, shaor Crìosd sinne o mhallachadh

an lagha, air dha bhi air a dheanamh na mballachadh air ar fòn; oir ata e sgriobhta, 's malluichte gach h-aon a chrochar air crann. Air a chrann-cheafaidh mhalluichte, le fheoil a reubadh, le fhuil a dhòrtadh phàigh Crioft ainmheach pheacairean, agus choisinn e dhoibh gu cairdeil faorfa o fgrios. Dh' fhuiling esan fearg Athar chum 's gu'm mealladh iadfan a chairdeas, dh' fhuiling cràdh agus bròn, chum 's gum fuigheadh iad sòlas, dh' fhuiling è doruinn, chum 's gu'm fuigheadh iad sonas, dh' fhuiling di-meas chum 's gum fuigheadh iad glòir, dh' fhuiling bàs chum 's gu'm fuigheadh iad a bheatha mhairtheanach. Cia luachmhor ma feadh faorfa a chreidmhich, o na phàigh mac Dhe co daor air a shon. Ann an cosnadh fo bha fhulangais co mhòr, bha naimhdeas na'n Judhach co aingidh, bha teicheadh a chairdean co nàrach bha neo-mhothuchadh dhaoine co iongantach, a's gu'n d'fholuich a Ghrian car tamuil le oillt agus nàir' a ghnùis. Ann an smuainteachadh, air an t-faorfa fo a choisinn Crioft, abradh gach aon againn le cridhe iriosal, taingeil, dian-làiste le gràdh, Glòir gu fìorruidh gu'n robh do ghaisgeach treun na'm buadh, a choisin
mar

mar fo faorfa dhuinn. Ach dh' iflich Chrìofd e fein 'fan

2. Chum 's gum fuigheamaid uchd-mhacachd na cloinne. Trid a phcacadh, bha daoine air an sgaradh o chàirdeas, air an dìteadh le lagh, agus air an tilgeadh a mach a teaghlach Dhe. G'an toirt air an ais na ionfuidh; thaisbein Crìofd lagh na'n iobairtean, ghleidh e iad re uine, mar thràillean agus mar sheirbhiseich fui 'n lagh fo, ach ann an coi'-lìonadh na h-aimfir, thug e dhoibh faorfa uaithe, thug cuideachd faorfa o mhallachadh lagh na'm ìomhanna. Mar fo choifrig e flighe, dh' fhosgail dorus chum cairdeas Athar, agus thug e air an ais iad da theaghlach. Mar fo an dream a bha roimhe, na'n cloinn do'n Abhairfeir, na'n cloinn na h'eas-umhlachd, na'n oighreachan air truaighe, air sgàth Chrìofd, tha iad air an gabhail a steach ann an aireamh, agus a' meal-tuin fochairean cloinne De. Air

1. Tha iad na'n cuspairean air a ghràdh àraidh.

'Nuair

'Nuair a bha daoine o shean, ag uchd-mhac-achdadh, no gabhail a' fteach da'n teaghlach clann an càirdean, no an luchd-eolais, bha iad do ghnath a'toirt gràdh dhoibh mar an clann fein. Air an doigh fo, ged a bha pobull Chrìosd aon uair na'n cloinn do'n Abhairfear, gidheadh, nuair a tha iad tridfin, air an gabhail a' fteach do theaghlach Dhe, tha efan a'toirt gràdh dhoibh mar a' chlann àraid fein. Chà'n'eil gràdh a's dian-laipte, a's feasmhaiche no gràdh pharanta caomh da'n cloinn iomchuidh fein, agus 'fe an gràdh fo an iomlaineachd a tha Dia a'toirt da phobull. Tha efan a' toirt caileigin do ghràdh, agus a' deanamh math do'n chinne-daonna gu leir, ach 's iad deisciobuil Chrìosd cuspairean a' ghràidh àraid mar Athar, 's iadfan a' bhuineas da theaghlach, 's iadfan a' faotain a' bheannachaidh, agus a' mealtuin a' chairdeis, anns gach inbhe agus staid.

2. Tha iad air an dìon le'n Athair.

'Tha pobull Chrìosd air talamh air an coimeas re caoirich, Uain, colamain, agus clann òg, ceatuirean a' tha ainmeil air son an

ain-eolais, an anmhuinneachd meud an cunnairt, agus lionmhoireachd an naimhde. Ach ged a tha iad anmhunn annta fein, air an cuartachadh le iomadh namhaid, agus ann an luidhe re iomadh buaireadh, gidheadh tha Dia, mar an Athair, a' gabhail cùram dhiubh agus do ghnàth ga'n dìon le fhreasdal caomh, le ghairdein treun, le Spiorad agus le ghràs. Mar Uachdaran an domhain, tha neamh agus talamh, tha aingil agus daoine, tha muir agus tìr, gach creatuir agus nì a tha ga'n aiteachadh, gu tur fuidh ughdaras an De bheo ; agus gun a chomas cha n'urrain iad' cron sam bith a dheanamh do chuirp no do anama a phobuill. Ann an cunnart ma feadh no am buaireadh, ann an trioblaid no ann an tinneas, ann an bochduin no ann an teinn air muir no air tìr, am beatha no bàs bithidh pobull Chrìosd tearuinte o fgrìos, o na tha Dia fein do ghnàth ga'n dìon, agus a' toirt air gach nì coi'-oibreachadh chum an leas.

3. Tha iad air am beathachadh le'n athair.

Nuair a tha daoine ag uchdmhachdadh cloinne, tha iad a' toirt lòn feumail agus foghlum
ceart

ceart dhoibh ; agus ceart mar fo tha Dia gu cairdeil a' beathachadh a chloinne araon an cuirp agus an anama. Bha 'm Manna agus an t-uisge, a fhuair clann Israeil, gu miorbhuilcach san fhàsaich, nan samhla air an lòn a choisinn Crìosd da phobull. Chum fò a chof-nadh air a chrann-cheusaidh, chaidh fheoil a reubadh agus fhuil a dhortadh ; agus air an aobhar fo tha e air ainmeach aran agus uisge na beatha. Air an là an diu theid comharan a chuirp agus fhola a fhrithealadh oirbhse, agus gach neach a dh'itheas dhiu ann an creidimh, gheibh iad lòn àraidh clann De, gheibh neart agus sòlas spioradail da'n anamaibh.

4. Tha iad nàn oighreachan air rioghachd an Athar.

'S onorach dàimh, 'sòlasach staid, agus 's glòirmhor dochas pobull Chrìosd, tha iad nan cloinn do Dhia, tha na'n oighreachan air, agus na'n comh-oighreachan maille re Crìosd. Air talamh, tha iad a' faotain amhàin roimh bhlas air cairdeas an athar, ann an neamh meallaidh iad a chairdeas gu h-iomlan, gheibh iad uaithe
fonas

fonas fìorruidh. Bha clann uchd mhacdaichte o shean amhàin re tamul a 'mealtuin oighreachd an aithreacha, le bàs agus call an càirdean; ach meallaidh clann De araon làthaireachd an athar agus an oighreachd gu fìorruidh. Tha an oighreachd a' gheibh iad uaithe, air a coimeas na fhocal ris gach nì air talamh, a tha luachmhor sòlasach, glòirmhor agus mair-reanach. Tha i coi'-fhreagradh re glòir an Dia, a tha ga toirt feachad, ris a phrìs a phàigh Crìofd air a fon, agus re ghràdh do'n dream fin air am bheil e ga builleachadh. Nuair a tha finn, le sùilean a chreidimh, a' gabhail beachd do'n oighreachd fo, maille re Peadar 's còir dhuinn gu taingeil a radh. Gu ma beannuichtè gun robh Dia, agus athair ar Tighearna Iofa Crìofd, neach a reir a mhòr thròcair a dh'ath-ghin finne gu beo-dhochas, tre ais eiridh Crìofd o na marbhaibh, air oighreachd neo-thruaillidh, agus neo-shalach, agus nach searg as, ata air a coimhead 'fna neamhaibh dhuinne ata air ar coimhead le cumhachd Dhe trid creidimh chum flàinte. Mar fo'chi sibh, ciod a'choisin Crìofd le ìslicheadh agus le bhàs da phobull, choisin saorfa o thràillealachd agus o pheanas an lagha, choisin uchd-mhacachd

mhacachd na cloinne maille ris gach tiodhlaca a tha fruthadh o'n dàimh fo. Cia sòlafach ma feadh staid a chairdean, cia cubhaidh dhoibh gàirdeachas a dheanamh ann.

Deanamaid a nis foghnadh on iomlan. Agus air

1. Ann an sgàthan fhocail, chunnaic fibh Crìofd air an àm, air a cheufadh gu buir-beil, aingidh ; agus an ùine ghrad 'fe ar rùn, beachd a ghabhail deth, air sliabh. Chalbhari, na ordugh naomha fein. Nuair a chuala fibh sgeul air ìsleachadh, an robh fibh a'cuimhneachadh le aithreachas agus bron, gun robh làmh agaibh na fhulangais, agus na bhàs. Mo thruaighe, b' iad ar peacaidh-ne, maille re cionta an t-faoghail, a thug e o neamh gu talamh, a thug e gu staid iofail bho chd, a rinn a bheatha trioblaideach, tuirfeach, a thug guin do chorruidh a naimhde, a rinn anam ro-bhrònach, a fharr e ris a chrann, a reub fheoil a dhòirt fhuil, a dh' fholuich uaithe gnuis Athar, agus a thug an Deo as. 'Nuair a bha efan a fulang bàis, chuir an faoghal naturail chuir creatuirean nea-mhothuchail an ceill am
bròn

bròn, agus choimh-fhuiling maille ris, ged a bha iad faor d'a bhàs. Mar fo dh' fholuich a Ghrian a ghnùis, reubadh brat-roinn an teampuill, chriothnuich an talamh, fgoilteadh na creagan; dh' fhosgladh na h uaighean dh' eirich na mairbh. A' bheil sibhse na's neo-mhothuch-aile na Ghrian na's cruaidh-chridhaich no na creagan, ann an codal na's truime no na mairbh; mar 'eil 's coir dhuibh a nis bròn a dheanamh airson bàs Chrìofd. 'S coir a bhi brònach do bhrìgh gu'n d'fhuiling ar caraid Neamhaidh, 's coir a bhi aithreachail, agus brònach do bhrìgh gun do mheudaich ar peacaidh a chràdh, do bhrìgh gu'n d' fhuiling e air ar sonfa. Le fuath cridhe do'r peacaidhean, le bròn air an fon le rùn an treigfin, le aithreachas treimh-dhireach, neo-chealgach mar a's cubhaidh do phobull Chrìofd, fuidhibh fios an diu aig a bhòrd agus ceusaibh a naimhde uile na làthair. Mar mhàthair chaomh a' caoineadh bàs cràiteach a h-aon ghin mhic bitheadh ar bròn domhuin feasinhach agus fìor.

2. O na choifin Crìofd faorfa agus uchd-mhacachd cloinne dhuibh, 's coir do fhìor aigneidh

aigneidh cloinne Dhe a bhi 'nise 'g oibreachadh
 'nar n'anamaibh, thaobh ar n' Athar ar
 flànuighear agus ar bràithre. A' bheil natur
 agus rùn inntin clann De ma feadh agaibh?
 A' bheil sibh iriosal, aithreachail brònach, do
 bhrìgh gun do chuir sibh corruich air ar n'Ath-
 air, agus gun do cheus sibh ar bràthair caomh?
 A' bheil sibh a' gràdhachadh le n'uile chridhe
 ar n'Athair ar flànuighear, fhior-chàirdean
 agus an cinne-daonna gu leir? A' bheil sibh a'
 cur làn earbsa an cairdeas De, ann an gràs
 Chrìosd, mar thobar ar sòlais a nis agus fonaìs
 fa dheòigh? A' bheil sibh a' deanamh gair-
 deachas, ann an duil ris an oighreachd ghlòir-
 mhor a choisin Chrìosd? An e ar run ofcìonn
 gach nì buaidh fhaotain air ar naimhde,
 umhlachd a thoirt do Dhia, ainm Chrìosd a
 ghlòrachadh, math a dheanamh d'ar bràithre,
 a bhi naomha 'nar cridheachan, diadhaidh
 'nar giulan, sìth mhealltuin 'nar bàs agus fonaìs
 fa dheòigh? Ma bhuineas sibh do Chrìosd fe
 so an rùn 'fiad so na h-aigneidh is còir do'n
 bheachd a fhuair sibh air an àm do'n t-saorsa
 agus do'n uchdmhacachd a choisin efan, a
 dhufgadh agus altrum 'nar n'anamaibh, agus
 mu tha an rùn agus na h-aigneidh so agaibh,
 tha

tha Crìosd a' fosgladh a chridhe agus faibh-
reas a ghràis, chum lòn agus sòlas Spioradail
a thoirt dhuibh aig a bhòrd. Mar a phobull
dlùthaichibh anis ris, mar a chàirdean fosglaibh
bhur cridhachan d'ar bràthair caomh ; mar
iolaire air a fgiathaibh, eiribh fuas trid creid-
imh chum Neamh gu beachd foilleir fhaotain
da ghlòir, gu neart agus sòlas fhaotain uaithe.
Tha Dia, tha Crìosd, tha an spiorad Naomh,
tha Aingil, tha daoine na'm fianuisean 'nise
oirbh, bithibh ma feadh treimh-dhireach,
tairis dileas an obair sholeimte an là an diu,
agus gu'n deonaiche Dia gu'm blàis gach
neach a shuidheas aig a bhòrd, cia math agus
cia milis Crìosd, cia m'òr a thròcair, cia
faibhir a'ghràs ; agus da ainm-fe gu'n robh a
ghloir gu futhain sìorruidh. Amen.

SEARMOIN IX.

Eoin I. 12.

*Ach a mbeud 'sa ghabb ris, thug è dhoibh cumb-
achd a bhi 'nan cloinn do Dbia, eadhon dhoibh-
san ata creidsinn 'na ainm.*

ANN an toiseach a chaibideil fo, tha Eoin, an t-Abstol sin a ghràdhaich Chrìosd gu h-àraidh, gu riachdail a'teagasg dhuinn, gur e Crìosd mac fìorruidh Dhe, gur e Cruithfhear agus Uachdaran an t-faoghail. Tha e air tùs a'labhairt mu dhiadhachd, agus le dhearbhadh gur e Dia, o na dhealbh e gach nì, tha e gar brosnachadh chum gabhail ris, agus earbsa chur ann mar ar slànuighear, agus sinn fein a thoirt dha, gu bhì air ar teagasg, air ar sàbhaladh, agus air ar riaghladh leis. Thuille air fo

C c

tha

tha an Soisgeulaiche 'g innseadh dhuinn, gur e Crìofd folus, agus beatha an t-faoghail, an ti fin amhàin o'm bheil daoine a' faotain eolas flàinteil, agus beatha spioradeil. An deigh fo tha e a' cur an ceill dhuinn, cìod an t-fuim a ghabh an cinne-daonna do'n t-flànuighear ghloirmhor fo, a thainig o Neamh d'an ionn-fuidh; an faoghal, a dhealbh a làmh, cha d' aithnich fe e, agus na h-Judhaich, a phobull àraidh fein, dhiùlt iad gu h-aimideach gabhail ris. Bha na daoine fin gun amharus mi-thaingeil, crofda, a dhiùlt gibht do-labhairt De. Chum's nach bi sibhse air ar mealladh chum an eifionplair a leantuin, guidheam bhur n' aire do fhonas nan daoine fin a tha gu h-iriosal, taingeil a' gabhail re Crìofd.

Ann an labhairt o na briathra fo, tha mi cur romham.

I. Fhiofrachadh cìod è gabhail re Crìofd.

II. Cìod a tha a chumhachd fo a' ciallachadh, a tha an dream fin a' faotain, a tha gabhail ris.

III. Cìod

III. Cìod na fochairan a tha iad a' mealtuin ann an lorg fo, mar chloinn De.

An deigh fo ni fìnn foghnadh iomchuidh.

I. Tha mi gu fhiofrachadh cìod e gabhail re Crìofd.

Tha an Soisgeulaiche ag innseadh dhuinn 'nar ceann teagaisg, gu bheil gabhail re Crìofd, no creidsin 'na ainm a' ciallachadh an nì ceudna. 'Sè an nì, uime fìn, a's còir dhuinn fhiofrachadh, cionnas a tha fìnn gu gabhail ris, no gu creidsin ann. Am briathraibh aithghearra, 's còir dhuinn gabhail ris, agus creidsin ann, mar ar flànuighear uile-chumhachdach, uile-ghradhach. Ach a chum labhairt na's min-chuifichheadh.

1. 'S còir dhuinn gabhail ris mar ar Fàigh.

Ghabh Chrìofd air fein o fhiorruidheachd oifig eadar-mheadhonfhear eidir Dia agus daoine; agus mar nì a bhuineadh do'n oifig fo, agus a bha ro-fheumail, gheall è fìor eolas a thoirt dhoibh air toil De, agus air gach dleasdanas,

ùleasdanas, a bha ceangailte orra-san a chur
 an gnìomh. Mar an ti fin ata uile-fhiofrach,
 mar mhac fìorruidh Dhe, mar an ti fin a
 thagh agus a dh'òrduich an t-Athair, chum
 a thoil a nochdadh do'n chinne-daonna, bha
 Crìosd gu cinnteach comasach gach nì a
 thaisbeanadh gu foilleir iomlan dhoibh, a's
 còir dhoibh a chreidsin agus a dheanamh. O
 fhean labhair Crìosd re phobull trid fhàidh-
 can agus a fheirbhifich eile; ann an laithibh
 fheola theagaisg e fein iad; ann an deigh fo
 thaisbein e toil De dhoibh le Abstoil; agus
 tha e a nis a' labhairt riu 'na fhocal, agus trid
 a mhinistirean. Tha gach nì a labhair
 Crìosd fein, tha na nitheanna a labhair fhàidh-
 ean agus Abstoil, air iartas agus le ùghdaras,
 air an cruinneachadh re cheile ann an aon
 leabhar, da'n ainm am Piobul; agus tha e
 ceangailte oirne umhlachd na creideas a
 thoirt do gach nì, a tha san leabhar fo air an
 taisbeanadh dhuinn. A nis mu tha sinn a'
 creidsin nan nithe fo ler n' uile chridheachan,
 air teistias Chrìosd, tha sinn a' gabhail rìs mar
 ar fàigh; agus tha e reusanta, dligheach
 dhuinn fo a dheanamh gu toileach, taingeil.

2. 'S còir dhuinn gabhail re Crìofd mar ar
Sagart.

'Nuair a bha fliochd an duine, airson an
ceannairc agus an eas-umhlachd, air an dìteadh
le lagh, agus buailteach do chorruih Dhe,
ghabh Crìofd air fein nadur an duinne, chum
cionta a phobuil a dhìoladh, agus chum lagh
agus ceartas Athar a làn-thoilleachadh air an
fon. Mar fo tha an t-Abstol Pol a' labh-
airt, rinneadh efan do nach b'aithne peacadh,
na iobairt-pheacaidh air ar foinne, chum gu'm
bitheamaid-ne air ar deanamh 'nar fireantachd
Dhe ann-fan. Le Crìofd a thogail o na
marbhaibh, agus le àrdachadh chum glòir,
nochd an t-Athair gu'n robh e làn-thoilichte,
leis an iobairt a dh' ofrail, agus leis an dioladh
a thug e airson cionta a pobuill. Chum's nach
leigeadh e ni fam bith air dearmad, a bhuin-
eadh d'a oifig, dh' ofrail Crìofd ni amhàin
jobairt, airson a phobuill, ach tha e anis, aig
deas-làimh an Athar, a ghnath a' deanamh
eidear-ghuidhe air an fon. A nis o na tha gach
dearbha againn a's urrain fìnn iarruidh, gun do
dhiol Crìofd le umhlachd agus le bhàs, cionta
gach neach a chuireas earbfa 'na iobart; agus
gu

gu bheil an t-Athair tràid eidir-ghuidhe-fan a'toirt da phobull gach gibht agus tiodhlaca a tha iad a'nealtuin; 's coir dhuinn gu cinnteach gabhail ris mar ar Sagart. Se Crìofd amhain a b'urraìn cionta a phobuill a dhioladh, agus fonas a chofnadh air an fon, agus o na rinn e fo, tha iadfan gun amharus dall, crofda, aimideach, mur 'eil iad gu taingeil a gabhail ris, agus a' cur làn earbfa ann.

3. 'S còir dhuinn gabhail re Crìofd mar ar Rìgh.

O na cheannaich Crìofd sinn le fhuil phrìseil fein, agus o na thug an t-Athair uachdaranachd dha, thair gach nì ann an neamh, agus air talamh, tha e ceangailte oirne air gach doigh umhlachd a thoirt dha. Ann an òigh do Chrìofd eirigh o na marbh-aibh, labhair e mar fo r'a dheisciobluibh, thugadh dhomhsa gach uile chumhachd air neamh agus air talamh; o fo tha e foilleir gur efan uachdaran a chinne-daonna. A nis o na' sè Crìofd ar n' Uachdaran dligheach, 's còir dhuinn gach nì a dheanamh, a tha efan ag òrduchadh, agus gach àithne a choimhead

choimhead a tha efan a' taisbeanadh dhuinn. Cheannaich Crìofd, le e fein iobradh air an son, a phobull gu h-iomlàn eidear chuirp agus anama, o bhàs agus o pheanas fìorruidh; uime fin, 's còir dhoibh iad fein a thoirt thairis gu h-iomlàn dhàsan, agus cumhachda an cuirp agus an anama a ghnàthachadh na sheirbhis. 'Se fo an nì a tha Crìofd ag iarraidh uainn, fe fo an nì a's dligheach dha fhaotain, agus ma tha finn a' toirt fo dha, tha finn a' gabhail ris mar ar Rìgh. Air an doigh fo 's còir dhuinn gabhail re Crìofd na oifige gu leir, mar ar fàigh, ar Sagart agus ar Rìgh; agus 's còir fo a dheanamh gu h-aithreachail, le teas-ghradh, le làn-earbfa, gu toileach, treimh-dhireach agus taingeil. Fìofraichimid anis

II. Cìod an cumhachd a tha Crìofd a' toirt do'n dream a tha gabhail mar fo ris, cumhachd a bhi nan cloinn do Dhia.

Trìd a pheacaidh, chaill an cinne-daonna an cumhachd a mheal iad air tus, teas-ghràdh, urram, agus umhlachd iomlàn a thoirt do Dhia, mar an Athair Neamhaidh, agus an Uachdaran

Uachdaran dligheach. Ach mo thruaighe, thuit iad o'n staid fo, thruaill an t-Abhairfeir an nadur; le umhlachd a thoirt dhà-fan dh'fhàs iad lag, ain-eolach, crofda, ceannairceach, aingidh agus na'n coigrich do-fhior fionas, co mhath is na naimhde do Dhia. Thainig Crìofd o neamh gu talamh, chum cionta a pheacaidh a dhìoladh, chum oibre an Abhairfeir a fgrìos, chum nadur an duine ath-nuadhachadh, agus a chum a neartachadh gu gràdh agus umhlachd a thoirt do Dhia. Gach neach a tha gabhail re Crìofd, tha iadfan ann an lorg fo air am fireanachadh gu faor le ghràs, air an glanadh na fhuil, air an gabhail a steach do theaghlach Dhe, air an ath-breith agus air an naomhachadh le Spiorad. Choisinn Crìofd ni 'mhàin flàinte airson a phobuill, ach mar an ceudna an Spiorad, chum an t-flàinte fo a chur riù, chum an nadur ath'-nuadhachadh, chum an deanamh umhal do Dhia, agus chum an treorachadh ann an flighe na fireantachd. A nis tha an t-Abstol Pol ag radh, a mheud 's ata air an treorachadh le Spiorad Dhe, is iad mic Dhe: oir cha d'fhuair sibh Spiorad na daorfa a rìs chum eagail; ach fhuair sibh Spiorad

na h-uchd-mhacachd, tre an eighmid Abba, Athair. O fo chi sibh gu bheil an dream fin, a tha gabhail re Chrìosd, ni mhàin air an ghabhail a steach an cumhnanta re Dia, ach mar an ceudna gu bheil efan a' gabhail agus a' buntain riu mar a chlann fein, agus ga'n deanamh 'nan cloinn ghràdhach, umhal dha. 'Si fo a chumhachd, a tha Chrìosd a' toirt do'n dream a tha gabhail ris, agus is ann an lorg fo fhaotain, a tha iad ga'n giùlan fein, mar as cubhaidh do dheifciobluibh an t-Slànuighear, do phobull De; agus a' mealtuin an t-folais, agus an t-sonais fin, a's urrain a mhàin tograidh an anama a fhàfachadh. 'Nuair a tha mac an duine a' faotain na cumhachd fo o Chrìosd, tha e a' cur earbsa ann-fan a mhàin air fon slàinte, tha e a' roighneachadh Dhe mar a chuibhrionn, tha e ag iarraidh a chàirdeis os cionn gach ni, tha e a' mealtuin 'n lorg fo fochairean mòra, gràsinhor, prìs-eil.

Tha fo ga'm thoirt air m' aghaidh anns an

III. Chum na fochairean fin a mhìneachadh, a tha clann De a' mealtuin.

D d

Tha

Tha fochairean clann De co lionmhor, a's nach urrain finn an ainmeach uile, agus tha iad co phrifeil, a's nach urrain finn an luach a chur gu ceart an ceill. Ach a chum mòr-chiocras 'nan deigh a dhufgadh nar cridheachan, bheir mi aoirrip cuid diu a nochdadh dhuibh. Anis tha an dream a tha gabhail re Crìofd, agus a' faotain cumhachd uaithe chum bhi 'nan cloinn do Dhia, ni 'mhàin air an faoradh o chionta agus o thraillealachd a pheacaidh, o dhìteadh agus o mhallachadh an lagha, ach tha iad mar an ceudna air

I. Nan cuspairean air freasdal agus curam àraidh an athar neamhaidh.

'S aithne do Dhia a chlann fein, agus tha e, mar athair caomh, gu h-àraidh curamach mu gach ni, a bhuineas dhoibh, agus a tha feumail chum an fonais. Tha freasdal De thar gach ni, tha a làmh uile-chumhachdach, chàirdeil, gu h-àraidh mu'n cuairt d'a chloinn fein, tha e san ga'n stiùradh le fhreasdal agus le ghliocas, ga'n dìon o lochd, agus a' builleachadh orra gach ni a tha e faicinn feumail air an son. Mar so tha Crìofd a' labhairt ruinn
mu

mu chaoimhneas agus mu ghràdh Dhe, m' ata fhios agaibhse ata olc, tìodhlacaidh maith a thoirt d' ar cloinn, nach mò na fin a bheir ar n' athair ata air Neamh nithe maithe dhoibh-fan a dh'iarras air iad. Tha Dia gun amharus a' toirt gibhte do dhaoine, nach 'eil ga'n iarruidh, agus a' gabhail cùram do dhaoine, nach 'eil taingeil dha, ach cha'n'eil e a' toirt nan gibhte fo dhoibh mar dhearbhadh air a ghràdh, cha'n'eil e mar an Athair a' gabhail cùram dhiù. Ann an fo ata mughadh mòr eidir clann De, agus daoine eile, gu bheil Dia a' toirt a bheannachadh maille re ghibhte d'a chloinn fein, gu bheil e ga'n namhachadh dhoibh, agus gu bheil iad nan geall-daighnich air gibhte a's fhearr. 'Sòlasach, taitneach, ftaid an ti fin aig am bheil Dia mar Athair, feudaidh e a bhi deirbhte, nach leig e ni fàmbith na charadh, ach chum a mhath, gu'm bi e do ghnàth teann air, agus gu'n gabh e do ghnàth cùram dhèth.

2. Tha clann De a' mealtuin coimhchom-mun maille re'n Athair, agus tha comas aca itheadh aig a bhord.

O na rinn Crìosd iad rèidh re Dia, tha iad trìdsan mar an flighe a' teachd chum an athar, tha iad a' deanamh an uireasuibh aithnichte dhia, agus a' mealtuin coimhchomunn sòlasach maille ris. Air gach àm, agus anns gach staid, tha comas aca an ath-chuinge a chur fuas re'n Athair Neamhaidh, ann an dochas re eisd-eachd agus tìodhlacaibh feumail fhaotain uaithe trìd eidir-ghuidhe an Slànuighear. Tha Dia nì 'mhàin ann an ùrnuigh, ach mar an ceudna 'na ordunaibh, g'a nochdadh fein dhoibh ann an gràdh, agus a' meudachadh an colais air fein, an neart agus an coimh-fhurtachd. Tha feum aig anamaibh dhaoine air beathachadh, co mhath re'n cuirp, tha Dia, ag ullachadh lòn spioradail air an son, tha e ga'm beathachadh le fhocal agus le ghràs. Fuidh 'n t-foisgeul tha Dia a' toirt comas d'a chloinn fuidhe fios aig a bhord fein, agus bàs an Slànuighear a chuimhneachadh, tha an t-aran agus am fion a tha iad a' gabhail san t-sacramaint fo, nan comharan air corp agus fuil Chrìosd, no air an neart agus air an t-sòlas fin a tha efan a' toirt do anamaibh a phobuill. Tha cuid a' gabhail na sacramaint fo nach buin do Dhia, agus aig nach
'eil

'eil còir biadh a chloinne fhaotain; tha daoine o ain-colas air an staid a' toirt comas dhoibh fuidhe fios aig a bhord; ach cha'n'eil iad a' faotain comas, no cuirre, no lòn spioradail o Dhia, aig am bheil fìor-colas air naimhdeas an cridheachan. 'S gràsmhor an t-fochair fo, a tha clann De a' faotain, tha iad a' mealtuin coimhchomunn sòlasach maille re'n Athair Neamhaidh, tha tograidh an anama air an sàfachadh, tha iad air am beathachadh aig a bhord, tha e 'n fo a' togail orra dealradh glan a ghnùis chàirdeil, tha iad a' faotain uaithe colas, neart agus sòlas.

3. Tha clann De 'nan oighreachan air sonas fìorruidh.

Tha Dia, mar Athair caomh, ag ullachadh air son a chloinne, gach ni a tha feumail chum an deanamh fona, ni 'mhàin anns an t-faoghal fo, ach mar an ceudna anns an t-faoghal a tha re teachd. Tha efan gu h-ullamh, gràsmhor a' toirt dhoibh gach ni a choisfin Crìosd air an son; 'n lorg gabhail ris an, tha e ga'n deanamh nan cloinn do Dhia, agus ma's clann, is oighreachan; oighreachan air Dia, agus comhoighreachan maille re

Crìosd

Crioisd. Tha an Slànuighear a' toirt d'a phobull ni 'mhàin còir air fonas Neamh, ach mar an ceudna ga'n deanamh iomchuidh chum bhi nan luchd coimhpàirt do oighreachd nan Naomh fan t-folus. Tha spiorad De a' deanamh fianais mar-aon ra'n spiorad-fan, gu'm buinn an oighreachd fo dhoibh, tha iad mar an ceudna air an feuladh leis; agus gach neach da'm bheil Dia a' toirt a spioraid, agus a tha air an naomhachadh leis, tha fo mar gheall-daighnich aca, gu'm meall iad an oighreachd fin a tha neo-thruaillidh, neo-shalach, agus nach fearg gu bràth as. Gach neach a tha gabhail re Crioisd, tha iad air an naomhachadh le Spiorad, agus gach neach a tha air an naomhachadh, tha iad le fo a' mealtuin roimh-bhlafadh air fonas Neamh, agus gach neach a tha mealtuin fo, bheir Dia iad fa dheòigh chum glòir. Gheibh an dream fo làn-shaorfa o pheacadh, o thrioblaid, agus o thruaighe, gheibh iad fonas co fharfuing re'm mianna, agus co mhairreanach re'n anama neo-bhàsmhòr; bithidh iad gu fìorruidh an làthair Dhe, far am bheil làn-aoibhneas, agus aig a dheas-làimh, far am bheil mòr-shubhachas gu bràth. Mar fo nochd mi dhuibh

cionnas

cionnas a's còir dhuinn gabhail re Crìofd, cìod an cumhachd a tha e toirt do'n dream a tha gabhail ris, agus cìod na fochairean a tha iad a' mealtuin ann an lorg fo.

O na nithe a chaidh a radh, chi fìbh, a mhuintir ion-mhuinn, cia mòr onoir, cia mòr sòlas, agus cia glòirmhor dochas a chreid-mhich. 'Se Crìofd gibht do-labhairt Dhe, tha e g'a thairgfe gu faor dhuinn, agus o na 's efan an tobar, o'm bheil gach tìodhlaca a' fruthadh anuas dhuinne, gus an gabh fìn ris fein, cha'n'eil còir againn air tìodhlaca sam bith talmhaidh no Spìoradail. Air an dream fìn a ghabh a cheana re Crìofd guidheam amhàin, am beatha a chaitheadh mar as còir do chlann De, agus mòr thoradh a ghiùlan chum glòir an Athair neamhaidh, agus iad fein ulluchadh gu cùramach, chum bàs an Slànuighear a chuimhneachadh le taingeachd, agus teas-ghràdh. Ach cìod a their mi ris an dream fìn, a tha nan coigrich do Chrìofd, gun mhothachadh air a ghlòir, gun deigh air a ghràs, agus gun rùn am peacaidh a threig-fìn, agus iad fein a thoirt thairis dha. Tha staid nan daoine fo gun amharus brònach,
ged

ged a tha iad tinn, tha iad a' diùltadh flàinte,
 ged a tha iad bochd, tha iad a' diùltadh
 faibhreis, ged a tha iad ain-eolach, tha iad a'
 diultadh eolas flàinteil, ged a tha iad an
 cunnart truaighe fhiorruidh, tha iad a diùlt-
 adh faorsa o'n truaighe agus o'n chunnart fo.
 A dhaoine aimeadach, mosglaibh ann an tràth
 o chodal a pheacaidh, mu'n coidil sibh codal
 a bhàis; smuaintichibh air bhur cionta agus air
 bhur cunnart, ma dhiùlt sibh gabhail re Crìosd
 air an àm a chaidh feachad, na deanaibh fò
 ni's mo, ach fosglaibh gu toileach dha dor-
 aibh bhur cridheachan, agus gabhaibh gu tain-
 geil ris. Mar dean sibh fo, cha'n'eil e cead-
 uichte dhuibh teachd a dh'ionnsuidh feisd a
 chàirdean, cha chuir e san failte oirbh, cha
 nochd se e fein ann an gràdh dhuibh. Ach
 mu ghabhas sibh ris an gu h-aithreachail,
 umhal, taingeil, ma chuireas sibh earbfa ann-
 san a mhàin airson flàinte, agus mu ghnàth-
 aicheas sibh gu cùramach meadhonna nan gràs,
 gheibh sibh maitheanas, sòlas agus sìth, gheibh
 sibh gràs agus glòir. Mar gabh sibh re Crìosd
 anis mar bhur fàigh, bhur fagart agus bhur
 Rìgh, ni e san peanas oirbh fa dheòigh mar bhur
 breitheamh; agus co a's urrainn bhur dìona,
 nuair

nuair a lasas fearg an Uain, 'nar n'aghaidh?
 Mu dhèiteas efan sibh, tha sibh gun amharus
 cailte gu fìorruidh, agus 's bochd an roghainn
 a tha sibh a' deanamh, mu tha sibh a' reic ar
 n'anama agus fonas Neamh, air son sòlas
 truailidh, bàsinhor a pheacaidh. Guidheam
 oirbh aire a thoirt an tràth d'ar giùlan, agus
 gabhail re Crìofd, fhad fa tha efan a' feith-
 eamh gu bhi grà'mhur ribh, chum's gun
 d'thoir e cumhachd dhuibh a bhi 'nar cloinn
 do Dhia.

SEARMOIN X.

'TAISBEAN, xix. 9.

*Agus a deir e rium, Scriobh, Is beannuichte iad-
san ata air an cuireadh gu fuipeir-bhairnse an
Uain.*

ANNS a chaibideal roimhe fo, tha an t-Abstol
Eoin, le deachdadh Spiorad De, a' roimh-
innfeadh leagadh Bhabiloin, agus a' cur an
ceill, cionnas a bhitheadh cumhachd agus
glòir Dhe air an nochdadh ann an sgrìos na
nàmhaid fo. Ann am beachd dhaoine fogh-
luimte, tha Babilon ann an fo a' ciallachadh
baille no Roimhe, àrd-chaithir nam Pàpann-
ach. O na thug aingidheachd Bhabiloin oil-
bheum do na h-Ainglibh, agus o na lot i gu
minic, agus gu geur na Naoimh, tha Dia, ann

an lorg a fgrios, ag radh riu, dean gàirdeachas os a ceann, O a Neamh, agus sibhse Abstola naomha agus fhàidhean, oir dhiol Dia sibhse oirre; agus do reir òrdugh, tha iadsan air an nochdadh dhuinn a' feinn, laoidh mhollaidh agus aoraidh do Dhia. Ann an deigh so tha iad a' faotain òrdugh laoidh eile a theinn le h-urram agus le gàirdeachas, do bhrì gu bheil an Tighearna Dia uile-chumhachdach na Rìgh, agus do bhrì gu bheil pòsadh an Uain air teachd. Tha cuid a' faoilfin gu bheil fuipeir bhainnse an Uain a' ciallachadh, an sòlas agus an fonas iomlan neo-thruaillidh fin, a mheallas na Naoimh fa dheoigh ann an Neamh. Ach o na tha coimhcheangal Chrìosd re Eaglais air talamh, gu minic air a choimeas re pòsadh, agus o na tha an t-Aingeal ag òrdughadh do Eoin briathra ar teagaisg a scriobhadh fios, chum's gu'm fuigheadh luchd-leanmhuinn Chrìosd anns gach àl eolas orra, tha e na's coslaiche gu bheil an t-fuipeir-bhainnse a' ciallachadh an folas, agus na tiodhlacaidh Spioradail fin, a tha efan a' toirt do na creidmhidh air talamh. Agus o na tha Chrìosd gu minic a' toirt nan tiodhlacaidh fo d'a phobull aig a bhòrd fein, feudaidh finn gach

gach ni, a tha ann an so air a radh mu fhuip-
eir-bhainnse an Uain, gu ro mhath a choim-
eas re Sacramaint fuipeir ar Tighearna.

Ann an labhairt, uime fin, o'n cheann-teag-
aisg so, tha mi cur romham, trìd coghnadh
Spiorad Dhe,

I. Fhiofrachadh c'arson ata Criosd air a
choimeas re Uan; agus c'arson a dh'fheudas
finn sacramaint an Tighearna a choimeas re
fuipeir-bhainnse.

II. Co iad an dream a tha air an cuireadh
chum na fuipeir-bhainnse fo.

III. A nochdadh gu bheil iad-san gun a-
mharus beannuichte.

Ann an deigh so ni finn foghnadh iom-
chuidh.

I. 1. Tha Criosd air a ghairm Uan, o na bha
Uan mar shamhla air, fuidh lagh nan iobairt-
gan.

Fuidh

Fuidh 'n t-sean tiomnadh bha iomadh feorfa do chreatuirean air an iobradh air son peacaidh dhaoine, agus bha iad uile nan shamhla air iobairt iomlàn Crìosd. Ameasg gach creatuir air talamh, tha an t-Uan gu h-àraidh ainmeil air son macantas agus neo-chiontachd. Agus o na bha ar Slànuighear macant' agus iriosal an cridhe, o na bha e neo-chiontach, neo-thruaillidh, agus neo-lochdach, tha e ann am focal De gu minic air a choimeas re Uan. 'S ann o'n chosamhlachd fo a tha Crìosd air ainneach Uan De, agus o fo mar an ceudna bha iobradh an Uain, gu h-àraidh na shamhla air an iobairt sin, a dh'ofrail Crìosd air a chrann-cheusaidh. Anns an iobairt lathail fui' 'n lagh, a bha iad a ghnath ag ofrail gu moch agus an-moch, cha robh iad ag ofrail creatuir sam bith eile ach Uan; agus bha fo na shamhla air Crìosd mar iobairt-reitich shiorruidh a phobuill, agus air fhuil-fa, a tha a ghnàth a' labhairt air an son. Ann am feis na càisg a chaidh òrduchadh mar chuimhneachan air saorsa clann Israeil o dhaorsa nan Eiphiteach, bha Uan a ghnath agus ambàin air iobradh. 'Nise o na bha saorsa chloinn Israeil, na shamhla air saorsa a chionne-

a chinne-daonna o thràillealachd a pheacaidh, bha an t-Uan a chaidh iobradh mar an ceudna na fhamhla air Crìofd; oir mar a bha clann Israel tearuinte o sgrios, ann an lorg fuil an Uain a chrathadh air an dorfaibh, mar so tha gach neach tearuinte o chorruidh Dhe, a tha air an glanadh ann am fuil Chrìofd. Thuill' air so, tha an t-Abstol Pòl gu riachdail a' dearbhadh gun robh an t-Uan càisg 'na fhamhla air iobairt Chrìofd, oir ata eadhon Crìofd ars' efan, ar n' Uan càisg' air iobradh air ar son. O na nithe so chi sibh, c'arson ata Crìofd air a choimeas re Uan, tha mi anis gu nochdadh 'fan

2. C'arson a dh'fheudar an t-sacramaint so a choimeas re fuipeir-bhainnse.

Tha an foisgeulaiche Matha ag innse dhùinn gu'n do shuidhich Crìofd an t-sacramaint so, an deigh dha fein agus d'a dheisciobuil an fuipeir a gabhail do Uan na càisg; agus tha so mar aon reusan, c'arson ata i air a h-ainmeach fuipeir. Ann an talamh Iudea, agus ann an duthchaibh eile, gu h-àraidh ann an làithibh ar Slànuighear, bi an t-fuipeir an lòn

lòn a b'fhearr agus bu phailte a bha daoine a' faotain ; aig fèis na càisge cha robh e cèad-uichte dhoibh lòn sam bith eile a ghabhail, agus ghabh iad an t-Uan càisg a ghnàth an deigh luidh' na grèine. Agus o na tha pailteas do na nithe a's fhearr, agus a's luachmhoire, chum anama dhaoine a bheathachadh air an ulluchadh le Crìosd airson a phobuill san an t-sacramaint fo, tha i fo mar an ceudna air a h-ainmeach fuisseir. 'S ann o iobairt Chrìosd, agus trìd creidimh, a tha daoine a' faotain lòn spioradail da'n anamaibh ; agus do'n dream a tha gabhail na sacramaint fo gu cubhaidh, agus le làn earbsa annsan, tha esan gu gràsmhur a' toirt maitheanas, na'm peacaidhean, coghnadh a Spioraid chum fa's ann an eolas agus ann an gras, neart chum an ìleasdanais a chur ann an gnìomh, agus a' laighneachadh an rùin chum am peacaidh a hreigfin, agus chum gràdh agus umhlachd a hoirt do Dhia. Tha Crìosd mar an ceudna a' toirt dhoibh aig a bhòrd, gliocas ga'n stiùradh ann an flighe na fireantachd, cruadal chum cogadh an aghaidh an Abhairfeir, agus chum an ain-mianna feolmhor a mharbhadh, foighidin chum nithe trioblaideach na beatha fo

fo a ghiùlan, agus gach ni eile a tha feumail, ga'n neartachadh chum am beatha a' chaith-eadh gu cubhaidh d'a Shoisgeul fein.

Ach feudar an t-sacramaint fo a choimeas ni 'mhàin re fuipeir, far am bheil càirdean Chrìosd a' faotain lòn no eolas agus neart ; ach mar an ceudna re fuipeir-bhainnse, far am bheil iad a' faotain sòlas, sìth agus aoibhneas. Aig fuipeir-bhainnse 'measg dhaoine, tha gach ni am bi'-chiontas air an ullachadh, a tha coimhfhreagrachd chum a chuideachd a dheanamh sòlasach, ait, agus fubhach. Agus aig fuipeir-bhainnse an Uain, tha Dia 'g ullachadh airson anama dhaoine, agus gu fial a' toirt dhoibh, gach ni a tha feumail chum an deanamh fubhach, ait agus aoibhin. Aig an ordugh naomha fo, tha e gu minic a' nochdadh dhoibh, gu bheil e rèidh riu, tha e a' labhairt sìth re 'n anamaibh, agus a' togail, orra dealradh glan a ghnùis chàirdeil, tha e a' nochdadh dhoibh gur iad a chlann, agus tha e a' toirt dhoibh geall-daighnich an Spioraid, mar dhearbha gu bheil iad nan oighreachan airsonas Neamh. Anis o na's ni deirbhte è, e fhein-fhiofrachadh nan Naomh ann 's gach àll

àll, gu bheil na nithe fo air am builleachadh air pobull Chrìosd aig a bhòrd fein, agus gu bheil iad a' toirt mòr-shòlas, agus mòr-aoibhneas da'n anamaibh, bha deadh reusan aig an Abstol Eoin an t-sacramaint' fo a choimeas re fuipeir-bhainnse. Mar fo nochd mi dhuibh, c'arson ata Crìosd, 'nar ceann teagaisg, air a choimeas re Uan, agus an t-sacramaint sin a shuidhich e na Eaglais re, fuipeir-bhainnse. Tha mi nise dol air m'aghaidh anns an

2. Gu fhiofrachadh co iad an dream ata air an cuireadh chum na fuipeir-bhainnse.

Cha'n'eil daoine am bi' chiontas a' cuireadh chum bainnis, ach an càirdean agus an luchd-eolais amhàin; air a mhogh cheudna cha'n'eil Crìosd a' cuireadh chum a fhuipeir-se, ach a chairdean fein amhàin, agus an dream sin aig am bheil eolas slàinteil air. Chum's gu'm meal a chuideachd, a tha aig an fhèisde ghràidh fo, sòlas agus sìth, tha e fèumail gu'm bi iad uile rèidh re cheile; 's iad càirdean amhàin na'm measg fein, a tha air an cuireadh gu fuipeir-bhainnse an Uain. Ann an Soisge

eul Mhata, Caib. 22. tha sinn a' leughadh mu dha sheorsa do dhaoine, cuid a fhuair cuire chum bainnis, agus cuid eile chum fuipeir-bhainnse an Uain.

1. Fiofraichimid co a tha air an cuireadh gu bainnis an Uain.

Mar a dh'innis mi dhuibh a cheana, tha an co'-cheangal a tha eidir Crìosd agus Eaglais, gu minic air a choimeas re pòsadh ann am focal De. 'Nis' o na tha e na ni foilleir, fothuigfin do gach neach, gu bheil Eaglais Chrìosd a' ciallachadh a phobull air talamh, tha iadfan uile air an co'-cheangal ris mar gu'm beadh am bannaibh-pòsaidh a tha creidsin n'a airm, no a gabhail ris, mar a tha e air a thairgse fan t-foisgeul; agus tha iadfan uile air an cuireadh gu bhainnis, a tha a' faotain tairgse nan gràs. Tha tairgse nan gràs, air an làmh eile, air a deanamh gu saor do gach neach, a tha cluintin fuaim aoibhneach an t-foisgeil; uime sin, tha gach neach a tha air am baisteadh, an ainm Chrìosd, agus a tha 'n lorg so na'm buill d'a Eaglais fhaicinnach air talamh, air an cuireadh an 'taobh amuigh
gu

gu bannis an Uain. Si a bhainnis fo, an co'-cheangal dlù càirdeil, mairreanach fin, a tha, trèd creidimh, air a dheanamh suas, eidir Crìofd agus a phobull; agus o na tha Crìofd comasach agus toileach gach neach a fhàbh-aladh, tha e gu gràsmhor a toirt cuire' do gach neach, a tha cluintin sgeul air, teachd na ionnsuidh, gabhail ris, agus creidfin na ainm. 'Nise mu tha sinne, o mhothuchadh ceart d'ar cionta fein, agus do iomlaneachd glòirmhur Chrìofd, a' gabhail risan, mar ar fàigh, ar Sagart agus ar Rìgh, mu tha sinn a' creidfin a theagaisg, a' cur làn-earbfa na iobairt airson maitheanas, sìth agus fonas, agus ma tha sinn toileach umhlachd threimh-dhìreach a thoirt da àitheantaibh, tha sinn gun amharus air ar pòsadh, no air ar co'-cheangal trèd creidimh re Crìofd. O so chi sibh, gu bheil gach neach, gu bheil na peacairean a's mugha air an gairm gu bannis an Uain, no, gu bheil Crìofd gu faor a' tairgse flàinte do gach neach, agus a' guidhe orra teachd na ionnsuidh agus gabhail ris. Fìofraichimid anis 'fan

2. Co a tha air an cuireadh gu shuipeir-bhainse an Uain.

Tha mugha mòr eidir cuireadh an taobh a muigh chum teachd an ionnfuidh Chrìosd, agus cuireadh teachd na ionnfuidh chum fochairan a phobuill a mhealtuin, agus lòn spioradeil d'ar n'anamaibh fhaotain uaithe. Tha Crìosd fein ag innseadh dhuinn, gu bheil mòran air an gairm, ach beag air an taghadh. Tha gach neach air an cuireadh gu bhainnis, ach cha'n'eil ach a chàirdean amhàin air an cuireadh gu shuipeir-bhainnse. 'S còir ann an so a thoirt fainear, ged a tha mòran air an cuireadh gu bhainnis, nach 'eil air an cuireadh gu Shuipeir, gidheadh nach 'eil a h-aon air an cuireadh gu Shuipeir, ach an dream a bh'aig a bhainnis. Tha so a' ciallachadh, gur eigin dhuinn air tùs gabhail re Crìosd fein, agus gur ann an lorg so amhàin, a tha e a' toirt tiodhlacaibh spioradeil dhuinn. Tha Crìosd agus a ghibhte do-sgaraidh, agus gus am bheil e fein a' faotain feilbh air ar n'anama, cha'n'eil e ga'n neartachadh le aran na beatha, cha'n'eil e a' labhairt sìth riu, cha'n'eil e a' toirt folas agus aoibhneas dhoibh.

dhoibh. Ann an cofamhlachd bairnis mhic an Rìgh, a tha air chur fios Matha 22. a dh'ainmich mi roimhe, tha Crìosd a' toirt dhuinn dearbhadh riachdail air an fhìrin fo. Ameasg nan aoidheachan a thainig chum na fèisd a dh'ulluich an Rìgh air son bairnis a mhic, bha neach àraidh gun truscan na bairnse, se sin re radh, nach robh aig a bhairnis; co luath fa mhothuich an Rìgh an neach fo, an àit' comas a thoirt dha, itheadh aig a bhord maille re càch, las a chorruidh suas 'na aghaidh, dh'orduich e d'a fheirbheif-eachaibh air ball a cheangal, agus a thilgeadh an iomall dorchadais. Tha truscan na bairnse a' ciallachadh fireantachd Chrìosd, tha gach neach a tha creidsin ann-fan a' faotain còir air fhìreantachd, no air an sgeudachadh leis an truscan fo, agus is ann do'n dream fo 'mhàin a tha Dia a' toirt cuireadh fuidhe fios aig a bhord. Air an làimh eile, tha Dia fa chofamhlachd fo a' teagasg dhuinn, nach fhuigh an dream sin lòn spioradeil, ach gu bheil iad a' toiltin peanas, agus an cunnart sgrios, a tha gu dàna a' teachd gu fuiper a mhic, gun chreidsin 'na ainm, agus gu'n bhi air an sgeudachadh le fhìreantachd. O
na

na nithe fò tha e foilleir, gur iad an dream fin amhàin, o tha air an coimhcheangal re Crìofd trìd fìor chreidimh, agus a thug iad fein thairis gu h-ìomlan dha-san, gu bhi air an sàbhaladh agus air an riaghladh, leis a tha gun amharus air an cuireadh gu fuipeir-bhainnse an Uain.

Chum's nach duisg finn eagal an inntin nan creidmheach anmhunn, agus chum's nach d'thoir finn misneach do pheacairean dàna, bheir mi beachd eile dhuibh do'n nì chudthromach fo. Tha giùlan agus caithe-beatha dhaoine gu riachdail a' dearbhadh, nach 'eil iad uile a' creidsin an Crìofd, agus an dream nach 'eil a' creidsin ann-san, tha iad nan naimhde do Dhia, agus nan feirbhifich do'n Abhairfeir. An dream, uime sin, a tha nan naimhde do chrann-ceusaidh Chrìofd, a tha cur doilghios air a Spiorad, agus a tha le dimeas a' diùltadh tairgse nan gràs, cha'n'eil iad-san air an cuireadh gu shuipeir. Ach an dream sin a tha mothuchadh an cionta agus an cunnart, a tha re bròn air son an easumhlachd, a tha air an deanamh rèidh re rathad na flàinte trìd fuil Chrìofd, a tha gabh-
ail

ail ris 'na oifige agus 'na àitheantaibh gu leir, agus a' cur cùl ris gach bunait dochais sam bith eile, ge b'e ciod an staid no am peacaidhean air an àm a chaidh feachad, tha Crìofd 'nise gu gràsmhor ga'n cuireadh gu fhuipeir, do bhrì ga'n robh iad aig a bhainnis. Ach 's còir dhuinn ann an so a thoirt fainear, gu'm feud eadhon fìor-dheisciobuil Chrìofd a bhi an amharus mòr mu dheimhin an staid fein, agus an dàimh risan; agus o na chaidh a radh feudaidh iad a shaoilfin nach 'eil còir aca-san air fochairean Spioradeil a phòbuill. Ga'n faoradh o mhearrachd mu'n nì so, tha barrantas againn innseadh dhoibh, ged nach 'eil dearbhadh riachdail aca, gur iad deisciobuil Chrìofd, gidheadh mu tha iad toileach am peacadh a threigfin, agus iad fein a thoirt thairis gu h-iomlan do Dhia trèd an t-Slànuighear, s' còir dhoibh so a dheanamh air tùs, agus an deigh so an cumhnanta a fhèuladh le bòidean aig bord an Tighearna. Tha Crìofd a' toirt comas agus cuireadh do'n dream so teachd na ionnsuidh, tha efan ag ulluchadh lòn spioradeil air son a leanabaibh, co mhath 's airson nan daoine laidir; agus mu thig iad gu fhuipeir le bròn le creidimh,

agus

agus le ciocras, buinidh efan gu gràsmhor riu. Mar fo nochd mi dhuibh c'arfon a dh'fheudar sacramaint an Tighearna a choim-eas re fuipeir-bhainnse, agus co iad an dream a tha air an cuireadh chum na fuipeir fo. Tha mi a nis gu dhearbhadh fan

III. Gu bheil an dream fin gun amharus beannuicht' a tha air an cuireadh gu fuipeir-bhainnse an Uain.

Nochd mi dhuibh a cheana, nach 'eil Crìosd a' cuireadh neach sam bith, ach fìor-chreidmhich, ach a chàirdean fein amhàin. A nis' o na's ni deirbhte e gu bheil fìor-chreidmhich air an faoradh ni 'mhàin o chionta a pheacaidh, agus o pheanas fìorruidh, ach mar an ceudna air an deanamh rèidh re Dia, agus nan oighreachan air sonas Neamh; tha eadhon an staid a' nochdadh dhuinn, gu bheil iad gun amharus beannuichte. Oir ma's e am peacadh a tha 'a deanamh ar natuir neo-ghlan, agus neo-thaitneach am beachd Dhe, ma's fe fo màthair-aobhair gach trioblaid a tha sinn a' fulang, agus gach truaighe da'm bheil sinn buailteach; mu tha

na creidmheach air an glanadh am fuil Chrìosd o fhalchar a pheacaidh, mu tha iad air an dìonadh leisinn o pheanas, agus o thruaighe, agus a' mealtuin càirdeas De slàinte, sòlas agus fonas an anama, tha an staid gu cinnteach fonadh. Co a's urrainn fonas nan creidmheach a chur gu ceart an ceill. 'Se Dia an Athair, agus an caraide caomh, se Crìosd am bràthair agus an Slànuighear, tha an Spiorad Naomh' a' gabhail comhnuidh anna agus tha na h-Aingil threun gu càirdeil a frithealadh dhoibh. Tha iad beannuichte na'n anamaibh, oir tha iomhaigh Dhe air ath-nuadhachadh orra; tha iad beannuichte nan cuirp, oir tha iad air an neartachadh chum am buill a thoirt nan armaibh fireantachd do Dhia. A ris, tha iad beannuichte nan onoir, agus nan stòras, oir tha Dia ga'n fdiùradh agus gan neartachadh chum feum ceart a dheanamh dhiu; tha iad beannuichte na'm bochdainn agus na'n trioblaid, oir tha Dia ga'n naomhachadh dhoibh. Do reir mar a tha iad a' fàs ann an eòlas slàinteil, ann an gràs, ann am màitheas, agus ann an naomhachd, tha iad sona air talamh, agus ann an Neamh far am bi iad foirfe ann an eòlas, agus ann

an naomhachd, bithidh iad gu h-ìomlan fona. Tha an dream a tha Criosd a' cuireadh gu shuipair air gach doigh fona, beannuichte, tha iad fona do bhrì gu bheil iad air an coimhcheangal risan, tha iad fona annta fein; tha iad beannuichte do bhrì gu bheil iad nan oighreachan air glòir agus fonas Neamh; agus tha efan gan cuireadh gu shuipair-bhainnse, chum an gràfa a neartachadh, agus chum an fonas a mheudachadh. 'Nise mur 'eil finn a' creidsin, gu bheil na daoine fo beannuichte, 'n dèigh dhuinn beachd a ghabhail da'n staid, tha dearbhadh riachdail eile againn air an nì fo, dearbhadh nach urrain finn a dhiùltadh, mu tha finn a' creidsin gu bheil Dia fìor. Le òrdugh a h-aon do aingil Dhe, agus le deachdadh a Spioraid, tha an t-Abstol Eoin nar ceann-teagaisg ag radh, Is beannuicht' iadfan a 'ta air an cuireadh gu shuipair-bhainnse an Uain; agus chum's nach bitheamaid ann an amharus sam bith mu'n nì fo, tha e mar an ceudna ag radh, Is iad fo briathra fìrinneach Dhe. Mu tha finn a' creidsin gu bheil Dia uil'-fhiosrach, 's eigin dhuinn aideachadh gu bhil fhios aige, ciod a nì an cinne-daonna fona;

sona; agus mu tha efan ag ràdh, gu bheil an dream a tha faotain na cuire fo gun amharus beannuichte 's dàna an ni do chreatairean an ni fo aicheadh, 's aingidh crofda an ni breugaire a dheanamh do Dhia na fìrinn. Anis o na tha ar reusan fein, fein-fhiofrachadh nan creidmheach anns gach àll, agus focal fìrinneach Dhe ag innseadh, agus a' teagafg an ni ceudna dhuinn, tha gach dearbhadh againn a's urrain finn iarraidh no fhaotain, gu bheil an dream fin gun amharus beannuichte a tha air an cuireadh gu fuipeirbhainnse an Uain. Mar fo thug mi aoirrip a nochdadh dhuibh, c'arson a dh'fheudar facramaint an Tighearna a choimeas re fuipeirbhainnse, co a tha air an cuireadh na h-ionnfuidh, agus gu bheil iadsan sonadh beannuichte.

Coimh dhunamaid anis le foghnà iomchuidh.

1. O na chaidh a radh, chi finni co iad an dream fin a tha air an cuireadh, agus aig an bheil barrantas teachd, gu bòrd an Tighearna; agus 's iad fo a mhuintir fin a tha creidsin.

creidfin anns an t-Slànuighear, agus a tha air an deanamh rèidh re Dia trìd-fin. 'S ann airson a dheisciobuil fein amhàin, a tha Crìosd ag ulluchadh na fèisd ghràidh fo, agus 's ann orra-san a mhàin a tha e a' buill-eachadh tiodhlacaibh Spioradail aig a bhòrd. Ach 's còir 'n fo a thoirt fainear, gu bheil ni 'mhàin an dream fin nan deisciobuil do Chrìosd, a fhuair feula an Spioraid, agus dearbhadh riachdail gu bheil iad air am fìreanachadh, ach mar an ceudna a mhuintir fin, a tha toileach gabhail ris, umhlachd a thoirt dha, agus càrbsa a chur ann, mar am fear-teagaig, an iobairt-reitich, agus an Uachdaran dligheach. Do'n mhuintir fo uile agus dhoibh-fin amhàin tha e ceaduichte fuidhe fios aig a bhòrd.

2. Feudaidh sinn fhoghlum o na chaidh a radh, ciod na tiodhlacan agus na fochairan, ris am feud dùil a bhi aig an dream fin, a tha gabhail na sacramaint fo gu h-ìomchuidh. Chum 'ocras agus tart a phobuill a fhàsachadh, tha Crìosd gu gràsinnhor ag ulluchadh, tha e gu càirdeil a' toirt dhoibh aig a bhòrd, lòn agus sòlas spioradail da'n anamaibh.

Bheir

Bheir efan a chuibhrionn fin d'a ghràs do gach neach, a tha e faicinn feumail air an son, ga'n neartachadh chum dol air an aghaidh ann an slighe na fìreantachd gus gach triobloid a ghiùlan, a chuireas efan 'nan car-aibh, agus chum gach dleasdanas a chur an gnìomh a dh'òrduicheas efan dhoibh. Cha'n'-eil Dia gun amharus a' toirt do gach neach, an taisbeanadh as riachdaile air a ghràdh, an taisbeanadh fin a tha fo-mhothuchail, agus a tha gineamhuin aoibhneas Spioradail fan anam, tha e a' toirt fo am bi-chiontas do'n dream fin amhain a tha laidir ann an creidimh, agus tarbhach ann deadh oibribh. Ach ged a tha Dia a' diùltadh an t-sòlais fo dhuinn, gidheadh cha'n'-eil aobhar bròin no gearrain againn, mu tha finn a' faotain beachd na's foilleire dar dleasdanas, agus do ghràinealachd a pheacaidh; mu tha ar fuath do'n pheacadh na's mugha, agus ar rùn a threigfin na's neartmhoire; mu tha ar gràdh do Dhia, agus do dhaoine air a dheanamh na's dian-laipte agus na's tarbhaiche. Mu fi fo ar ftaid, feudaidh finn a bhi deirbhte, gu'n do mheal finn comhchomunn maille re Dia, ged nach robh e fo-mhothuchail; agus gun d'fhuair finn

finn na tiodhlacaidh a's feumaile air ar son, ged nach d'fhuair finn na tiodhlacaidh a's sòlasuiche agus a's taitniche.

3. Feudaidh finn fhoghlum o na chaidh a radh, ciod na h-aigneidh leis an còir dhuinn teachd, chum bòrd an Tighearna. O na tha gach dearbha againn a's urrainn finn iarraidh, gu'n do shuidhich Crìosd an t-sacramaint fo, chum tiodhlacaibh Spioradail a thoirt d'a phobull, agus gu bheil e comasach agus toil-each fo a dheanamh 's còir dhuinn fuidhe fios aig a bhord le creidimh, le dochas, agus le lán-earbfa na chumhachd agus na ghràdh. O na fe Crìosd tobar ar fonais, o na tha gach ni aige a tha feumail chum sinne a dheanamh fona, araon anis agus gu fìorruidh, agus o na tha e a' tairgfe nan nithe fo dhuinn; 's còir dhuinn ar cridheachan fhosgladh gu far-fuing dha, agus gàirdeachas a dhèanamh ann, mar ar cuibhrionn, mar ar Slànuighear, mar an ti sin ata uile-mhaifeach, uile-mhaith, agus uile-ghradhach. 'S còir dhuinn mar an ceudna bàs ar Slànuighear fhoillseachadh le bròn agus doilghios airson ar peacaidhean, o na b'iadfan mathair-aobhair fhulangais agus a bhàis;

a bhàis ; agus le taingealachd agus teas-
ghràdh air son na rinn agus na dh'fhuiling e
air ar son. O cia beannuichte, sòlasach a
bhitheadh ar ftaid, na'm b'urraim gach h-aon
a shuidheas fios aig bòrd an Tighearna air an
là an diu, a radh gu treibh-dhireach maille re
Daibhidh ; mar thogras fiadh na fruthain
Uisg, mar so ata m'anam a' ploscartaigh ad'
dheigh-sa, o Dhe, ata tart air m'anam an geall
air Dia, air an Dia 'ta beo. Gun deonaiche
Dia gu'm bi cridheachan mhòrain a' labhairt
na'm briathra so, agus gu'm bi na nithe, a
chaidh anis a radh o fhocal air am beannach-
adh dhuinn, agus d'a ainm naomha-sa gu'n
robh a ghlòir anis agus gu fìorruidh. Amen.

SEARMOIN XI.

ROMH. iv. 12.

*Neach a thugadb thairis air son ar ciontaidh-ne,
agus a thogadb suas a-ris airson ar fireanach-
aidh.*

MAR chreatair ciontach, truallidh, tha an duine air feacharan o Dhia, tha e na thraill diblidh do'n Abhairfeir, tha e na choigreach do fhòlas Spioradail, do fhior-fhonas. 'S ann mu'n cholluin, agus mu nithe talmhaidh a-mhàin, a' tha e a' gabhail cùram, tha anam agus nithe Spioradail gu tur as aire, tha iad gun mhaife, agus gun luach na bheachd. Tha am peacair, mar mhac strothail, air ruidh air falbh o theaghlach Athar, tha e gu h-aimideach a' caitheadh a mhaoin, tha e gu h-aingidh

gidh a' deanamh toil a naimhde. Le cùm-
 achd a pheacaidh, tha inntin gun folus, tha
 thoil air claonadh chum an uile, tha a chogais
 na tofd, a chridhe gun mhothuchadh, aig-
 neidh truaillidh, agus ain-mianna a' leònadh
 anama. Fhad fa tha an duine anns an staid
 fo, tha e ag iarraidh fonais, far nach 'eil e re
 fhaotain, tha e gu'n Dia agus gun dochas
 anns an t-saoghal, tha anam prifeil a' bàfach-
 adh dhìth lòn 'nuair a tha an fheoil air a
 h-altrum le cùram.

Ach tha 'n duine, ni 'mhàin gun sòlas, a-
 agus air a fgaradh o Dhia, trèd a pheacaidh ;
 ach tha e mar an ceudna fuidh chorruidh an
 uile-chumhachdaich, agus gach mionaid an
 cunnart fgrios. Tha chionta a' toirt oilbh-
 eum do cheartas, agus a thruaillachd do
 naomhachd Dhe ; agus an lorg a cheannairc,
 tha e air a dhìteadh, gu peanas, le lagh. Mar
 neach na chodal air mulach craige, agus a
 naimhde guineach na thoir, gu thilgeadh
 thairis air ball ; ceart mar fo tha am peacair,
 gun charaid treun ga thearnadh, theid a
 fgrios. Anis o na tha finn uile, thaobh na-
 tuir, air ar dìteadh le lagh Dhe, agus ea-

H h

comafach

comafach fìnn fein a fhaoradh : 's còir dhuinn fhiofrachadh le mòr-churam, ciod a rinn Dia, chum ar cionta a dhioladh, agus ar n' anama a dheanamh fona. 'S iad fo na nithe, a tha 'n t-Abstol a' cur an ceill, agus 'fe ar rùn, le coghnàdh Dhe, am mìneachadh dhuibh. Thugamaid fainear an

1. Co an Ti a chuir an t-Athair d'ar n' ionnfuidh.

Tha 'n t-Abstol, 'nar fteidh-teagaisg, a' labhairt mu neach àraidh; agus chi sibh o'n rann roimhe fo, gu'm b'è an neach sin, Iofa ar Tighearna. Tha an t-ainm Iofa a' cur an ceill, gu'n d'òrduich an t-Athair e, chum anama a phobuil a thearnadh agus a leughas. Tha 'n Tighearna a' ciallachadh, gur e Uachdran dligheach an domhain, agus gu bheil e ghnàth a' riaghladh an Neamh shuas, agus air talamh a bhios. Tha Iofa a' cur an ceill a rùn; agus an Tighearna a chumhachd, chum ar deanamh rèidh re Dia, agus ar n' ullachadh fa chomhair Neamh. Tha Iofa a' teagaisg dhuinn a natur mar dhuine; agus an Tighearna a chumhachd, mar Dhia, chum flàinte

flainte a bhuilleachadh oirn, thair bolg ar naimhde gu leir.

B'e fo an neach, a bha an uchd an Athar, agus a sheas 'fuas air ar fon eadhon o fhior-ruigheachd. B'e-fan tobar sòlais, agus cusp-air dochais na'm fàidhean agus nan Naomh, fuidh 'n t-fean tiomnadh; b'ann na ainm-se, a bha iad a' creidfin, agus b'ann trid-fin a bha iad a' faotain gach tiodhlaca talmhaidh agus Spioradail. B'e fo an Ti, a nochd e fein ann an coimhlionadh na h-aimfir, a ghabh air natur an duine, a thaisbean toil De, a chuir eifiomplair iomlan romhain, a rinn agus a dh'fhuiling gach ni, a dh'orduich an t-Athair dha. O na nitheanna àraidh, a thachair do Chrìosd air an ainmeach 'nar stèidh-teagaisg, 'thugamaid fainear 'fan

2. Cionnas a thug an t-Athair thairis e.

Cha'n'eil e air ainmeach, 'nar stèidh-teagaisg, co a thug thairis Crìosd; ach tha e air innseadh dhuinn, an iomadh earran eile d'a fhocal, gu'r e an t-Athair, le làn toil fein, a thug thairis e. Mu ghiulan an Athar, 's iad
fo

fo briathra Phoil, an Ti nach do chaomhain a mhac fein, ach a thug thairis e air ar foinne uile ; cionnas nach d'thoir e mar an ceudna dhuinn, gu saor, na h-uile nithe maille ris an? Tha Crìofd a thoirt thairis a' cur an ceill, gu'n d'òrduich an t-Athair e chum am peanas sin fhulang, 'na chorp agus 'na anam, a thoill peacairean ; agus b'iad am peanas fo fhulangais chràiteach, agus a bhàs nàrach fa dheoigh.

Am bheil sibh a' feoraich, co no ciod gus an d'thug an t-Athair thairis e? Cha'n'eil an t-Abstol gun amharus ag innseadh fo, ni mò b' urrain e sin a dheanamh, gun eachdaire Chrìofd aithris gu leir, eadhon o bhreith gu bhàs. Thugadh thairis e 'n tùs do bhroinn na h-òighe Muire ; agus air an àm sin thoisich fhulangais, thoisich an Teampul sin re bhi air a dhealbh, a chaidh a reubadh air sliabh Chalbhari. Am broinn a Mhathar, 'na bhreith, an àm òige, agus 'nuair a thainig e gu aois, thugadh thairis e do gheur-leanmhuinn do thinneas, do bhoichduin, do bhròn, do bhuaireadh, agus do mhaladh.

'Nuair

'Nuair a thoifich e re obair àraidh air talamh, thugadh thairis e do anacaint pheacairean; do mhì-rùn, do chùl-chàineadh, agus do naimhdeas nan Iudhach; agus gu cath cruaidh an aghaidh an Abhairfeir. Ann an deireadh a laithe, thugadh thairis e do Iudas a bhrath e gu cealgach; do na h-àrd-Shagartaibh a thug tamailt dha; do Herod agus d'a luchd-cogaidh a chuir crùn droighin m'a cheann, agus slàt chuilce na làimh dheis, a lùb an glùin dha a'm fanoid, agus a ghabh do fhilibh air. Fa dheoigh, thugadh thairis e do Philat, a dhìt e gu h-ea-corach, agus do na Saighd-fheara Romhannach a cheus e gu buirbeil. Maille re fo thugadh thairis Criosd do fheirg an uile-chumhachdaich, 'nuair a bha i air laffadh 'suas, an aghaidh cionta agus mì-thaingealachd dhaoine. Mar fo dh'fhuiling e cràdh 'na chorp, ach 's ann na anam a dh'fhuiling e dòruinn. Bha na nithe a dh'fhuiling e o mhi-rùn an Abhairfeir, agus o naimhdeas dhaoine, cruaidh, cràiteach, doghiulan; ach an uair a dh'fhuiling e fearg an De mhòir, mar a tha Daibhidh ag radh, fhearg a chridhe as mar fheur, agus loisg a chnàmhan, mar lic an tinnsein. Thugadh Criosd,

ma dheireadh, thairis, do chumhachd a naimhde, do phiantaibh a bhàis, agus air dha a Spiorad a thoirt suas do làmh a Athar, thugadh thairis a chorp le mafladh do'n ùir.

B'iad fo an dream, b'iad fo na nithe, da'n deachadh Crìofd a thoirt thairis; bha an dream fo gun amharus mi-rùnach, naimhdeil, aingidh; bha na nithe fo nàrach, cràiteach. An àm fhulangais dheireannaich, cha do ghabh a naimhde truas ris, cha d'thug a chairdean sòlas dha; ach ged a bha daoine neo-mhothuchail, choimhfhuing a chruithachd gu leir maille ris. Co luath fa thug Crìofd suas an deo, air ball dh'fhàs a Ghrian doilleir, reubadh brat-roinn an Teampuil na mheadhon, chrìothnuich an talamh, fgoilt-eadh na creagan, dh'fhosglaidh na h-uaighean, agus dh'èirich mòran do na Naoimh. Bu mhòr fulangais, b'iongantach bàs Chrìofd, agus bu mhiorbhuileach na nithe, a 'thach-air air an àm fin-fiosraichimid 'fan

3. C'arson a thugadh thairis Crìofd.

Tha fo gu foilleir air a chur an ceill na
fèidh

fteidh-teagaisg, thugadh thairis e air son ar
 ciontaidh-ne. 'Si cionta 'mhàin fìor-chuspair
 peanais; agus mur bitheadh Crìosd, gu toil-
 each, air a dheanamh na pheacadh air ar foin-
 ne, cha b'urrain an t-Athair gu cothromach
 a thoirt thairis do pheanas agus do bhàs.
 Cha b'ann air a shon fein a dh'fhuiling
 Crìosd; oir mar a tha 'n t-Abstol ag radh,
 cha d'rinn efan peacadh, ni mò a fhuaradh
 ceilg 'na bheul; bha e naomha, neo-lochdach,
 neo-thruaillidh, agus air a fgaradh o pheac-
 aichibh. Dh'fhuiling efan fòs aon uair air
 son peacaidh, am fìrean air son nan neo-fhì-
 rean, chum gu'n d'thugadh e finne an ionn-
 fuid Dhe. Trìd a pheacaidh, tha daoine air
 an fgaradh o Dhia; agus mar a tha e air a
 radh fa chosamhlachd, gun' robh doimhne
 mhòr eidir Lásarus, agus an duine beartach
 ann an saoghal eile; feudaidh finne cuideachd
 a radh, gu bheil an cionta mar dhoimhne
 mhòr eidir daoine, 'fan Athair Neamhaidh.
 Dh'fhuiling Crìosd, ma feadh, am bàs, chum
 an toirt gu tearuinte thair an doimhne fo, no
 chum an cionta a dhiòladh, agus an deanamh
 rèidh re Dia.

O na pheacaich an duine, bha e feumail
 gu'n gabhadh Crìofd a natur air; chum dìol-
 adh, fan natur fo, a thoirt do lagh Dhe. Air
 a chrann-cheufaidh, dh'ofrail Crìofd iobairt,
 chum maitheanas a chofnadh da phobull; a-
 agus thug a natur, mar Dhia, làn-eifeachd
 do'n iobairt a dh'ofrail e mar dhuine. Mar
 fo le e fein a thoirt thairis air fon cionta
 dhaoine, dh'fhosgail Crìofd dorus Neamh, a
 dhruid am peacadh nan aghaidh, rinn e an
 rathad rèidh eadar iadfan agus Dia; lion e
 gach fìochd, a chlaothaich Satan, ga'n cumail
 air falbh o Dhia, agus mar fo thug se iad na
 ionnfuidh. Ach cha do stad Crìofd an fo,
 choifin e ni 'mhain maitheanas, ach mar an
 ceudna sonas d'a phobull; agus thug e dhoibh
 dearbhadh riachdail, gu'm fuigheadh iad an
 sonas fo; agus gu'n togadh e suas iad fa
 dheoigh, eadhon le ais-eiridh ghlòirmhor fein.
 'Sa

4. Tha 'n t-Abstol ag radh, gun do thog-
 adh suas e a-ris.

Ged a thug Dia thairis a mhac, chum a
 cheartas a thoilleachadh, chum a naomhachd
 a dhear-

a dhearbhadh, agus chum cionta a phòbuil a dhioladh; gidheadh cha d'fhàg fe e fuadh chumhachd a bhàis, ach thog fe fuas e air an treas là, mar dhearbhadh, gu'n robh e làn-toilliche leis na rinn agus na dh'fhuiling e. Tha againn gach dearbhadh is urrainn fìnn iarruidh, gu'n d'eirich Crìosd gun amharas, reir a gheallaidh, air an treas là. Chunnaic eadhon cuig ceud e air aon àm, chunnaic cuid diu na loidh 'na chorp; dh'fhan e maille riu car do fhichead, là, chual iad a theagaisg, dh'ith agus dh'òl iad gu minic maille ris. Thuilleadh air fo, chaidh e suas do Neamh 'nan làthair, agus air an àm a gheall e, thug e dhoibh dearbhadh do-aicheun gu'n d'eirich e, agus gu'n deachaidh e 'fuas do Neamh, le Spiorad a thoirt dhoibh. Chuala na h-Iudhaich fein, naimhde guineach Chrìosd na h-Abstoil a' labhairt an iomadh canain; agus chunnaic iad na miorbhuile a dh'oibrich iad nam measg.

Dh'eirich Crìosd o na mairbh, ni 'mhàin chum a dhearbhadh, gu'n robh obair crìoch-naichte, agus gu'n d'thug e buaidh air a bhàs; ach mar an ceudna chum dochas

beothail a thoirt d'a chàirdean, gu'n togadh e iadfan 'fhas fa dheòigh. Mar fo tha 'n t-Abstol Pol a' labhairt, ach anis, ata Crìosd air eiridh o na marbhaibh, agus rinneadh e na cheud thoradh dhiubhsan a choidil; oir mar is ann tre dhuine thainig am bàs, is ann tre dhuine, thig ais-eiridh na'm marbh mar an ceudna. Ach gach uile dhuine na òrdugh fein; Crìosd na cheud thoradh, na dheigh sin iadfan, is le Crìosd, aig a theachd. O na fe Crìosd an ceann, agus a phobull a bhuill; feudaiddh sinn a bhi deirbhte, gu'n tog e fhas, fa dheòigh, gach earran d'a natur fein. Ach tha 'n t-Abstol ag innseadh 'fa

5. Gu'n do thogadh fhas e a-ris, air son ar fireanachaidh.

'Se is brìgh do fhìreanachadh, ann am focal De, neach a ghairm faor o chionta, agus o pheanas, agus gabhail ris, mar gu'm bitheadh e neo-chiontach; air a sgàth fein, no air sgàth neach eile, a thug dioladh air a shon. Mar fo tha 'n t-Abstol Pol ag radh, gu bheil creidimhich air am fireanachadh gu faor, le gràs De, tre an t-faorsa ata ann an Iosa Crìosd.

Criofd. 'Si an fhàireantachd fo, toradh iobairt-rèitich agus umhlachd iomlan Chriofd; oir le bhàs, dhiol e ar cionta, agus choifin e maithcanas; agus le umhlachd, choifin e dhuinn gràs agus glòir. Mar ar caraid caomh, agus ar n' urras cinnteach rinn agus dh'fhuiling Criofd gach ni, a bha dh'fhiachabh oirne, agus air an doigh fo, choifin e slàinte iomlan dhuinn.

Ach feoraichidh sibh, tha e collach, cionnas a dh'eirich Criofd suas air fon ar fireanachaidh? Mar fhreagairt do'n cheist fo, 's eigin dhuinn a thoirt fainear, gu'n robh ais-eiridh Chriofd feumail, chum a dhearbhadh, gu'm b'e mac Dhe le cumhachd, gu'n d'thug e buaidh air naimhde a phobuill, gun do thoillich e lagh Dhe, agus gu bheil e comasach an t-slàinte, a choifin e a bhuilleachadh air a chàirdéan. 'Nuair a tha urras, air a thilgeadh am prìosun, 'n àite neach air am bheil ainmheach, tha e air a gleidheadh gu teann, gus am bheil an t-ainmheach pàighte; agus tha a leigeil amach a's a Phrìosun, a' dearbhadh, gu bheil làn-dioladh air a thoirt. Mar fo bha Criofd, urras pheacairean, car

ramuil

tamuil am prìofun a bhàis; agus dh'èirich e a-ris air an treas la', mar dhearbhadh gu'n robh an t-Athair làn-toilliche le dhìoladh. Gach neach a tha creidsin ann an ainm Chrìosd, agus a' cur earbsa 'na fhìreantachd, tha iad saor o agairt an lagha, agus tha an t-Athair a' gabhail riu, mar fhìreanaidh. Cha n' iarr an lagh pàighe da uair; agus tha ceartas Dhe ag iarraidh, gu'm fuigh a phobull am maitheanas agus an sonas a choisin Chrìosd, gu daor, air an fòn. Tha an t-Abstol Paul ag radh, gun d'fhoillsich an t-Athair fìreantachd Chrìosd, chum's gu'm bitheadh e cothromach, agus gu'm fìreanaicheadh e an Tà a chreideas ann an Iosa.

FOGHNADH.

Air dhuinn, mar so a chur an ceill staid bhrònach a chinne-daonna, agus a chrioich ghràsmhor a bh'aig Chrìosd 'na bheachd, araon 'na bhàs, agus 'na ais-eiridh; chi sibh cia lionmhòr ar commainean dha, agus cia math a thig e dhuinn gabhail gu h-iriosal, agus gu taingeil re fhlàinte. 'Nuair a bha daoine ciontach;

ciontach, dall, agus ann an amharus mu
 shaoghal nan Spiorad, thug ar Slànuighear
 beatha agus neo-bhàsmhòireachd chum foill-
 se, trid a shoifgeil. Thainig e san o Neamh
 gu talamh, chum finne a thogail suas o'n ta-
 lamh chum Neamh; ghabh e air ar natur,
 chum finne a dheanamh 'nar luchd co-pairt
 do natur Dhe. Le bhàs thug e an gath as a
 bhàs, agus dhiol e cionta a phobuil; agus le
 ais-eiridh, thug e buaidh air an nàmhaid
 deireannach; agus tha e beo gu fìorruidh gu
 eadair-ghuidhe o dheanamh air ar fon. Agus
 mar a choisin e gach tiodhlaca Spioradail, a
 tha feumail d'ar n' anamaibh, shuidhich e gu
 caomh na Eaglais gach meadhon agus òrdugh,
 a tha coimhfhreagradh, chum am builleach-
 adh oirn. Tha Dia air an là 'n diu a' toirt
 cuirre dhuinn teachd na ionnsuidh, agus
 feitheamh air aig bòrd a mhic. 'S iomadh
 neach a fhuair math o'n òrdugh fo, a tha 'n
 diu ann an Aros De. Ach o na tha 's gach
 communn Criosduigh dream neo-iomchuidh,
 creidmhidh òga agus fìor-chàirdean, labh-
 raidh finn caileigin ris gach h-aon diu.
 An

1. Thaobh an dream ata neo iomchuidh.

Ann an aircamh neo-iomchuidh fo tha peacairean dàna, agus cealgoirean truailidh. Tha na peacairean sin gun amharus dàna, a tha, cosmhuil re Felics, a' dol air ad aghaidh fa pheacadh, thair bolg folus an inntin, agairt an coguisean, agus eagal breathanais. Tha'n dream so nan naimhde do Dhia, a' ceusadh Chrìosd a-ris, a cuir doilghios air an Spiorad, agus a' deanamh toil an Abhairfeir. Tha 'n giulan ciontach, tha 'n staid cuinnartach, gun aithreachas, gun ath-leasachadh, cha n' fheud iad aran na cloinne a ghabhail.

Tha Cealgoirean do ghnàth na'n clàogh-airean diblidh. Tha iad a' gabhail orra an t-anam Crìosduigh, agus cleochda na diadhachd; ach 's ann do'n pheacadh, a tha iad a' toirt spèis. Tha an dream so, cosmhuil re Iudas, a brath Chrìosd le pòig; no, cosmhuil re Demas, ga threigfin o ghràdh do'n t-faoghal. 'Se 'n rùn feirbhis a thoirt do Dhia, agus do Mhammon, ged a tha Crìosd ag innseadh nach urrain neach sam bith fo a' dheanamh 'S mòr an tamailt a tha iad a' toirt do Dhia

na naomhachd, agus 's mòr am feum ar bròn
diadhaidh. Ach 'fan

2. Thaobh creidmhigh annhunn.

'S althine do Chrìosd ftaid an dream fo, agus
cuiridh se failt orra, aig a bhòrd. 'S iadfan
Uain an treud, agus mar bhuachaile caomh,
tha Crìosd 'gan giulan na uchd. Ged a tha
bhur creidimh beag, mar ghràine do shìol mus-
taird, gidheadh mu tha e fìor, gabhaidh efan
gu cairdeil ruibh. Ged a tha bhur peacaidh-
ean lionmhor agus bhur n' cagal mòr ann an
lorg fo, na caillibh bhur misneach, tha Crìosd
comasach agus toileach bhur tearnadh, chum
na cuid as faide. Thugaibh fuath cridhe
d'ar peacaidhean, agus deanaibh bròn treimh-
dhireach air an fion; cuiribh earbsa am fùil
Chrìosd, agus tilgibh bhur cùram air. Mu
tha tart diadhaidh air bhur cridheachan, agus
mu tha iad a' plosgartaich an geall air Dia,
agus air càirdeas losa; tha efan gu cairdeal
ag radh ruibh, thigibh am ionnsuidh s' uile
ata re faothair, agus fuaidh thròm uallaich, a-
agus bheir mise suaimhneas dhuibh. Le beo-
dhochas, cumaibh co' dhail ris aig a bhòrd,
agus

agus gheibh sibh làn Spioradail d'ar n'anamaibh.

3. 'S còir do chairdean Chrìofd a bhàs a chuimhneachadh le teas-ghràdh dha-san, agus le feirc do dhaoine.

'Se bàs Chrìofd, an dearbhadh is foilleireadh air gràdh an Athar agus a mhic, is urrainn sinn gu bràth fhaotain; uime sin, 's còir dhuinn an dearbhadh fo do ghnàth a chuimhneachadh le mòr-thaincealachd, agus le teas-ghràdh. Ann an fò ars' Pol, 'ta Dia a' moladh a ghràidh fein dhuinne, do bhrìgh nuair a bha sinn fòs 'nar peacairean, gu'n d'fhuiling Crìofd am bàs air ar son. Ma's urrain ni sam bith, 's còir do'n mholadh iongantach fo air gràdh Dhe, fìor ghràdh oibreachadh 'nar n'anamaibh. Se Crìofd an t-Athair, am brathair, an caraid, a thug tuilleadh gràidh dhuinn, a rinn, a dh'fhuiling, agus a choisin tuilleadh air ar son, no an faoghal, gu h-iomlan. Agus mu tha ar gràdh dha-san fìor, bithidh gràdh do dhaoine do ghnàth na lorg, agus gu h-àraidh do fhìor-chreidmheach. Aig an fhèird ghràidh fo, 's còir dhuinn a

fuath

fuath, ar mi-rùn, ar farmad, a cheusadh ann an lathair Chrìosd, agus adhlacadh, le gràin, fuidh bhòrd. Tha sibh, mar chairdean anis cuideachd, bitheadh aigneidh fhìor-chàirdean agaibh, chum 's gum bi sibh ann an comunn a cheile gu fìorruidh.

Tha sibh uile anis, ann an làthaireachd àraidh an De bheo, agus is e rùn mòran agaibh teisteanas a thoirt dha air bhùr gràdh. Chuala sibh sgeul air bhur staid naturail, air bhur commainean lionmhor do Chrìosd, agus air na nithe a rinn e air bhur fon. Bitheadh peacairean dàna iriosal, agus deanadh cealgairean an tràth bròn; agus thugadh iad le cheile fainear an giulan. Agus a thaobh a chàirdean lag no laidir, cuireadh iad an ceill an uir-easuibh do Dhia; cha'n'eil a lamh air a giorachadh, nach urrainn i tearnadh, cha'n'eil a chluas tròm, nach urrain i cluinntin. Do reir òrdugh, iarruibh anis gràs Chrìosd, do reir a gheallanna bitheadh bhur dochas mòr do reir àithne cuimhnichibh a bhàs; agus gu'n deonaiche Dia, gu'm fuigh sibh uile, an diu, a bheannachadh. Amen.

SEARMOIN XII.

ROMH. viii. 32.

*An ti nach do chaombainn a mbac fein, ach a
thug thairis e air ar soin-ne uile, cionnas nach
tabhair e mar an ceudna dhuinn gu saor na
b-uile nithe maille risan ?*

'NUMAIR a tha dithis dhaoine a' droch-cord-
adh, tha finn gach là a' faicin, gur dorradh
gu mòr an t-ea-corach a bhrosnachadh chum
sìth agus rèite a' dheanamh 'suas a-ris,
no an neach air an d'rinn e an ea-coir. 'Se
a's aobhar do'n ghiulan aingidh fo gu bheil
an t-ea-corach deirbhte da chionta, gu bheil
e ann an lorg fo a' faoilfin, gu bheil fuath aig
an neach eile dha, agus gur e a rùn a sgriob;
agus fhad fa tha 'm beachd fo aige, cha bhi
e reidh

e reidh ris air chor fàm bith. Tha 'n rùnnintin fo, air gach doigh, aimideach, ea-corrach, agus aingidh; ach mo thruaighe! tha fliochd an duine g'a altrum, agus g'a nochdadh le'n giulan, ni 'mhàin thaobh am bràithre, ach mar an ceudna thaobh an Athar Neamhaidh.

Mar fo nochd coguis chiontach gu moch a' cumhachd, eadhon an giulan ar ceud sinnfir. Co luath fa bhrìst iad lagh Dhe, chunnaic iad a'n lomnochd, mhothuich iad an cionta, ruidh iad gu grad o làithaireachd, agus thug iad aoirrip aimideach iad fein fholach gu tur o ghnùis. 'S math a tha 'n fliochd a' leantain an eifionplair anns an ni fo, oir fhad fa tha iad na'n staid naturail, tha iad a' faoilfin, gu bheil Dia na namhaid guineach, fuileacdach dhoibh, agus uime fin, tha iad a' teicheadh uaithe, a' cogadh na aghaidh, agus a ghnàth a briseadh àitheanta.

O nach e rùn Dè an cinne-daonna a fgrios, ach an toirt air an ais na ionfuidh fein, tha e air iomadh doigh a' taisbeanadh dhoibh a throcair, a chairdeas agus a ghràdh, chum an eagal

eagal tràillidh a fgapadh air falbh, agus naimhdeas naturail an cridheachan a fgrìos. Tha gach tiodhlacadh, a tha daoine a' meal-tuin na dearbhadh riachdail air gràdh Dhe, agus tha e ga'n toirt dhoibh, ga'n deanamh earbsach a mhaitheas, gràdhach, taingeil agus umhal. Ann an toirt dhoibh a mhic fein mar fhear-faoraidh, tha Dia a' builleachadh orra an tiodhlaca, a b'fhearr a bh'aige, eadhon a thiodhlaca do-labhairt; tha e toirt dhoibh, anns am cheudna, an dearbhadh a's neart-mhoire, a b'urrain e air a ghràdh. Anis o na tha daoine do ghnàth earbsach a caraid dil-fa, air son tiodhlacaibh feumail eile, 'nuair a tha e toirt dhoibh, an tiodhlaca a's fhearr a th'aige, agus an dearbhadh a's riachdaile air a ghràdh; tha 'n t-Abstol a' comhdhùnadh 'nar steidh teagaisg o na thug Dia cheana dhuinn, gu'm feud dochas bunaiteach a bhi againn ris gach tiodhlaca eile, a tha feumail chum leas ar n'anama. An ti, ar's' efan, nach do chaomhainn, &c. Ann an labhairt o na briathra fo, chum misneach agus sòlas a thoirt do chàirdean Crìosd, ann an feirbheis àraidh an là an diu, tha mi cur romham trid coghnadh Spioraid De, fhiofrachadh air

I. Cionnas a bhuin an t-Athair re mhac.

'Nuair a pheacaich an duine an aghaidh Dhe, rinn e tair air ùghdaras, thug e oilbheum d'a cheartas, agus d'a naomhachd, agus dh'fhàs e ann an lorg fo buailteach do pheanas, agus do bhàs. Chum sliochd an duine a fhaoradh o sgrios, agus a dheanamh naomha fonadh; Ann an combairle na sìth, fheas Crìofd a fuas ~~air~~ an fon, gheall e 'n natur a gabhail air, gheall e umhlachd iomlan a thoirt 'nan àite, agus am bàs cràiteach a thoill iad, fhulang. Anis o na bha na nithe fo uile feumail chum glòir Dhe, agus flàinte dhaoine, ann an coimhlionadh na h-aimfir, dh'iarr an t-Athair uaithe gach h-aon diubh. Chum labhairt na's mìn-chuifiche

1. Cha do chaomhainn an t-Athair e.

B'e Crìofd dealradh glòir an Athar, agus fìor-iomhaigh a phearsa; b'efan a mhac gràdhach, anns an robh a làn toil; agus-bha e coimhionnan ris ann an cumhachd agus ann an glòir. Tha Dia do ghnàth a' toirt gràdh do gach Ti, agus do gach creatuir, do
reir

reir an natuir, am maife' agus am buadhann-
aibh; agus o na bha Crìosd uile-mhaifeach,
agus iomlan na bhuadhannaibh, thug an t-A-
thair gu cinnteach gràdh iomlan dha. Ach
ged a bha a ghràdh d'a mhac iomlan. feaf-
mhach, dian-laitte. gidheadh cha do chaomh-
ainn se e. Cha do chaomhainn se e o shonas
Neamh agus uchd fein fhàgail, o sgàil car ta-
muil a chur air a ghlòir, agus o natur truaill-
idh an duine a ghabhail air. Cha do chaomh-
ainn se e o fgiòs, ocras agus fuachd, o bhoch-
duin agus tinnis; o bhuaireadh an Abhair-
feir, o ana-cainnt pheacach, o gheur lean-
mhuin a naimhde, agus o theicheadh nàrach
a chàirdean. Ged a chuir e 'fhuas ath-chuinge
dhùrachdach ris, cha do chaomhainn se e o
chupan an t-fearbhais òl; ach air dha a chur
'na làimh, ghleidh e ann an sin è, gus an dol
è eadhon an deireadh amach. Cha do chaomh-
ainn se e o bhròn inntin, o fheirg fein fhu-
lang 'na anam, o bhàs nàrach, cràiteach, fa-
dalach, agus o bhi air a chur fa dheòigh le
mailladh 'san ùir. 'Si caonadh an earran a's
lugha do thròcair, ach cha d'thug an t-Athair
eadhon an earran fo d'a mhac, chum 's gu'n
taisbeanadh e iomlaineachd a thròcair do'r
chinne

chinne-daonna. Ann an àite Crìofd a chaomhnadh, chum fhuath do'n pheacadh, agus a ghràdh do anamaibh dhaoine gu foilleir a dhearbhadh, le cruaidh-dhioghaltas, ghairm Dia gu dian air a cheartas eiridh fuas 'na aghaidh. Mosgail o chloidheimh, an aghaidh mo bhuachail, agus an aghaidh an duine, a's còimhionnan dhomh, deir Tighearna nan sluagh. Tha fo a' cur an cuimhne dhomh a thoirt fainear 'fan

2. Gu'n d'thug an t-Athair thairis a mhac.

Cha'n'eil an t-Abstol ag ainmeach co na cìod d'an d'thugadh thairis e, agus bha aobhar math aige, a bhi na thofd mu'n nì fo; oir thugadh thairis e do choimhlion namhaid agus truaighe, a's nach b'urraing e an ainmeach uile, gun eachdaire a bheatha aithris o bhreith gu bhàs. Thugadh thairis e air tùs do bhroinn na h-òighe Muire; eadhon air an àm sin thoifich ìsleachadh, thoifich fhulangais. Oir air an àm fo, chaidh an teampul sin a dheafachadh agus a dhealbh, a reub a naimhde fa dheòigh le lamha aingidh air sliabh Chalbhari.

Chalbhari. 'Nuair a rinneadh e 'na fheoil, agus a nochd fe e fein air fàfach an t-faoghail fo, thugadh thairis e do anmhuinneachd, do thinnis, agus do uireasuibh; agus co luath fa thainig e chum inbhe duine, thugadh thairis e do shaothair, do bhochduin, do mhasladh agus do bhròn.

Ach ged a bha na nithe fo trioblaideach, maslach, gidheadh bha iad amhàin na'n roimh-bhlafadh air an eas-onoir, agus air a chràdh a dh'fhuiling Crioft an deigh làimh. Mar fo thugadh thairis a rè àm a mhinistireil-eachd air talamh do bhuaireadh an Abhair-feir, do ana-cainnt, do dhi-meas, do ana-creidimh pheacairean. Thugadh thairis e do Iudas, a bhrath e gu cealgach; do na h-àrd-Shagartaibh a chàin e gu h-aingidh; do Herod agus d'a luchd cogaidh, a rinn fano'd air, a chuir crùn droighinn ma cheann, agus flat chuilce na làimh dheis, agus a ghabh do fhilibh air. Thugadh thairis e do Philat, a dhit e gu h-ea-corach; do na Saighdfheara Romhanach a cheus e le buirbe. Thuilleadh air fo thugadh thairis e do fheirg an uile-chumhachdaich, 'nuair a bha i air lassadh 'fuas an aghaidh

aghaidh peacaidhean dhaoine. Dh'fhuilling Crioft cràdh 'na chorp; ach is ann na anam a dh'fhuiling e doruinn. Bha na nithe a dh'fhuilling e o naimhdeas dhaoine craiteach, piantachail, do-ghiulan; ach b'iad fulangais anama a dh'fhàisg na braona morà fola o chorp; bi fearg an De mhòir, ann am briathraibh Dhaibhidh, a fhearg a chridhe as mar fheur, agus a loisg a chnàmhan mar lic an tinntein. 'Nuair a dh'fhuilling e fearg dhaoine 'na chorp, bha e mar chaora balbh; ach 'nuair a dh'fhuiling e fearg Dhe na anam, thuit e r'a dheisciobluibh, ata m'anam robhrònach eadhon gu bàs; agus ghlaodh e le iolach àrd, mo Dhia, mo Dhia, creud far threig thu mi!

Mar fo thug an t-Athair thairis a mhac, chum gach earran do ainmheach pheacairean a phàighe, agus chum gach nì fhulang a thoill iadfan. Nach bu tròm eallach a pheacaidh a leag gu làr Slànuighear an t-faoghail; agus nach bu fhearbh cupan fhulangais, a tharruing gearran co ghoirt uaithe. O na dh'fhuiling efan feudaiddh sinne fhoghlum, cia domhain cionta a pheacaidh, cia mòr am

peanas a tha e a' toiltin, agus cia do-thuigfin gràdh Dhe do'n chinne-daonna, a thug eadhon aon-ghin mhic thairis gu bàs air an son. Air dhuinn mar fo cuid do na nithe sin ainmeach, gus an d'thugadh thairis Crìold, fìofraichimid anis 'fan

II. C'arson a thugadh thairis e.

Tha an t-Abstol, 'nar stèidh-teagaisg, a' toirt freagradh do'n cheist fo, le innseadh gu'n d'thugadh thairis e, eadhon air ar foin-ne uile. Le fo tha e cur an ceill, nach b'ann air son a ghiulain fein a dh'fhuiling e; oir o na bha e naomha, neo-lochdach, agus air a sgaradh o pheacaichibh, cha robh e buailteach do fhulangais sam bith, agus cha b'urrain an t-Athair, gu cothramach a thoirt thairis gu bàs. Agus mar dhearbhadh gur ann air ar foin-ne, a dh'fhuiling efan, tha an t-Abstol ag radh, rinneadh efan do nach b'aithne peacadh, na pheacadh air ar foin-ne, chum's gum bitheamaid air ar deanamh 'nar fìreantachd Dhe ann-fan. Ach thugamaid fainear air mhogh na's riachdaile, c'arson a thugadh

thugadh thairis e. Agus an feadh coitchionn dh'fhuiling e.

1. Air son fliochd an duine gu leir.

Tha e foilleir o fhocal De gu'n robh eifeachd co mhor san iobairt a dh'ofrail Crìofd, a's gu'n do choifin e leatha slàinte air son gach neach, a bha, a tha, agus a bhitheas gu bràth air aghaidh na talmhuin. Anis o na choifin e slàinte a tha coimhfhreagradh re ftaid agus uireasuibh fliochd an duine gu leir, o na tha e tairgse slàinte dhoibh, agus a' toirt cothrum do'n chuid a's mugha dhiu eolas spioradail fhaotain agus meadhonna nan gràs a ghnàthachadh, feudaidh finn le barrantas a radh, gu'n d'fhuiling e bàs air son an dream fo uile. Ach a thuilleadh air fo, tha fliochd an duine gu h-ìomlan gu mòr an commain Chrìofd mar an eidir-mheadhoin-fheair; oir is ann air fgàth na gheall, na rinn agus na dh'fhuiling efan, a chaidh air tùs an caomhnadh ann an tìr nam beo, agus a tha iad o'n àm fin a' faotain am beatha, an neart, an treòir, an ciall, an tuigse, an lòn an eadach, maille ris gach tiodhlaca talmhaidh eile a tha
iad

iad a' mealtuin. Anis o na tha an cinne-daonna uile an commain bàs Chrìosd, air fiontiodhlacaidh talmhaidh agus Spioradeil a chosnadh dhoibh, feudaiddh finn an feadh coit-chionn a radh, gun d'thugadh thairis e air an fion gu leir. Ach a-ris 'fan

2. Thugadh thairis e gu h-àraidh air fion a phobuill fein.

'S iad pobull àraidh Chrìosd, an dream a thagh an t-Arthair o fhiorruigheachd, a tha air an gairm, agus air an aomadh gu h-eifeachdach air talamh, chum gabhail ris, chum creidsin, 'na ainm, agus chum geilleachdain dha le'n uile chridhe. Ghiulain Chrìosd cionta fliochd an duine gu leir, ach b'e ainmheach a phobuill a phàigh e gu h-àraidh. 'S ann air an fion fa gu h-àraidh a dh'fhuiling e bàs, agus a choisin e flainte. An toirt a mhiic thairis gu bàs, b'e an ni àraidh a bh'aig Dia na bheachd, a ghlòir a thaisbeanadh, a naomhachd a nochdadh, a ghradh a dhearbhadh agus b'iad na nithe ceudna, a bh'aig Chrìosd 'na bheachd, 'nuair a dh'fhuiling e gu toileach bàs malluichte na croiche. B'iad
peacaidhean

peacaidhean a phobuill fein, a rinn buaireadh an Abhairfeir trioblaideach, agus naimhdeas nan Iudhach cràiteach ; b'iad fo a fharr e ris a chrann a reub fheoil, a dhòirt fhuil, a dh'fholaich uaithe gnùis Athar, agus a rinn anam ro-bhrònach. Mar fo thugadh Crìosd thairis gu h-àraidh, chum piann, trioblaid, agus bàs, air son gach neach a tha creidfin na ainm, co dhiu a tha iad bochd no beartach, òg no sean, foghlumte no ain-eolach, tuirfeach no aoibhneach, air an ath-nuadhachadh an de, no iomadh là roimhe fo. Agus mar a choifin Crìosd gu h-àraidh slàinte do'n dream fo, 'fan doibh-fin gu h-àraidh a tha e toirt tairgse nan gràs, 's ann orra-fan a tha e builleachadh tiodhlacaibh Spioradail, agus 's iad-fan a gheibh uaithe a bheatha mhairreanach. Cha'n'eil an Dia fin ata uile-ghlic, a' deanamh ni fam bith an diomhanas ; o ghràdh truacanta, thug e thairis a mhac, chum leas a chinne-daonna gu leir ; agus o ghràdh àraidh, thug e thairis e air son an dream fin, a bha fhios aige, a ghabhadh gu toileach araon re Crìosd agus re fhlàinte. Mar fo chi sibh, ciod a bh'àig an Athair 'na bheachd, an toirt thairis a mhic, agus c'arson a thug se thairis e ;

e; mar ar caraid dìleas gràdhach, dh'fhuiling Crìofd am bàs air son ar n' eas-aontais, agus dh'eirich e 'fuas a-ris air son ar fireanachaidh. Fiosraichimid 'nife 'fan

III. Ciod an dearbhadh a th' againn o bhas Chrìofd, gu'm fuigh a phobull na h-uile nithe maille risan?

Tha na h-uile nithe ann an fo a' ciallachadh, gach tiodhlacadh talmhaidh agus Spioradail, a tha Dia a' faicinn feumail chum sòlas sìth agus leas a phobuil, araon air talamh, agus ann an Neamh. Tha focal De gu riachdail a' dearbhadh, gu'n do choisinn Crìofd d'a phobull na h-uile nithe, le umhlachd agus le bhas; agus gun do choisinn e iad, chum am builleachadh orra. Ach fiosraichimid 'n fo ciod an dearbhadh a th' againn, gum fuigh pobull Chrìofd na h-uile nithe maille risan. Agus air

1. Tha ar reusan fein a' teagasg fo dhuinn.

Se Crìofd, mar gu'n abramaid, an tobar tarbhach, fìor-ghlan domhain fin, o'm bheil a' fruthadh,

fruthadh, do'n chinne-daonna gach tiodhlac-
adh talmhaidh agus Spioradail. Anis 'nuair
a tha Dia a' toirt d'a phobull Criofd fein to-
bar na beatha, gheibh iad gu cinnteach an
tuigse, an toradh, agus gach ni a tha fruthadh
uaithe. Mar fo 'nuair a tha duine a' faotain
o chàraid, còir iomlan air oighreachd, tha e
faotain 'san am cheudna còir air gach ni, a
tha a' cinntin no fas orra ; agus ceart mar fo
buinidh Dia re phobull thaobh nan tiodhlac-
aidh a choisin Criofd, maille rifan gheibh iad
na h-uile nìthe.

2. Tha geallanna Dhe a' dearbhadh fo
dhuinn.

Bithidh oidhche agus là, bithidh dorchadas
agus folus air an deanamh nan aon, theid
Neamh agus talamh na's luaithe thairis, na
bhrifeas Dia na fìrinn a gheallanna prifeil d'a
phobull fein. Ciod, ma feadh, a tha e a'
gealtuin? Tha na h-uile nìthe da phobull.
Mar fo tha Criofd fein a' labhairt, ge b'e ni a
dh'iarras sibh a'm' ainm-fa, ni mise sin,
chum 's gu'm bi an t-Athair air a ghloruch-
adh anns a' mhac. Ann an aite eile, tha
Dia

Dia 'na fhocal, mar so a' gealltuin agus ag radh; Is leibhfe 'na h-uile nithe, mäs e Pol, no Apollos, no Cephas, no an faoghal, no beatha, no bàs, no nithe a 'ta làthair, no nithe a 'ta re teachd, is leibhfe iad; agus is le Crìosd fìbhfe; agus is le Dia Crìosd. Ann an so chi fìbh, gu bheil gach nì air an gealltuin do phobull Chrìosd, a tha feumail chum leas agus sòlas an anamaibh. Anis o na tha Dia uile-chumhachdach, 's urrainn e a gheallanna a choimhlìonadh, agus o na tha e uile-fhìor, coimhlìonaidh e gu cinnteach iad.

3. Tha eidar-ghuidhe Chrìosd a' dearbhadh gu'm faigh a phobull gach nì.

Tha focal De a' teagasg dhuinn, gun do choifìn Crìosd le umhlachd agus le bhàs, maitheanas agus gràs, neart agus sòlas, sìth agus fonas d'a phobull; agus gu bheil e anis an Neamh ghnàth guidhe air Athair, na nithe so, agus gach nì feumail eile a thoirt dhoibh. Gach nì a tha Crìosd ag iarraidh, tha e ag iarraidh gu cothromach, do bhrìgh gun do choifìn e iad, agus cha'n'eil an t-Athair air àm sam bith ga dhiultadh. O eidar-ghuidhe
Chrìosd

Chrioisd ma feadh, tha an t-Abstol Pol a' co'-
dhùnadh, gur urrain e a phobull a thearnadh,
nò gach tiodhlacadh feumail a thoirt dhoibh.
Tha e fòs comafach, ars' efan, air an droing a
thig chum Dhe trìdsan a fhlanuchadh gus a
chaidh a's fhaide, do bhrìgh gu bheil e beo
gu fìorruidh gu eidar-ghuidhe a dheanamh
air an son. Tha an t-Abstol ceudna, ann an
aite eile, a' reufannachadh araon o eidar-
ghuidhe Chrioisd, agus o mhugha mòr staid a
phobuill, 'nuair a dh'fhuiling e am bàs, agus
a tha e a' deanamh eidar-ghuidhe air an son.
Ma fe, ars' efan, air bhi dhuinn 'nar naimhde,
gu'n d'rinneadh rèidh re Dia finn tre bhàs a
mhic, is mòr is motha air dhuinn a bhi air
ar deanamh rèidh, a shabhalar tre a bheatha,
is è fin trìd eidar-ghuidhe finn. Mar so tha
ar reufan fein a' cur an cèill, tha geallanna
Dhe, agus eidar-ghuidhe Chrioisd gu foilleir a
dearbhadh gu'm fuigh a chàirdean gach ni
maille Crioisd. O na is ann mar so a tha a
chuis, tha deadh aobhar aca gun amharus
gairdeachas a dheanamh ann, feitheamh air
le dochas beothail, agus dluthachadh ris le'n
uile chridhe. Air dhuinn anis gach earran

d'ar fteidh-teagaisg a mhìneachadh, mar choimhddhùnadh do'n iomlan fuilingibh domh labhairt re dà fheorfa dhaoine 'nar measg. Agus

1. Tha briathra ar teagaisg a' cur an ceill cionta agus cunnart naimhde Chrìosd, a tha gach là a' cogadh na aghaidh, a tha nan feirbhifich dhilis do'n Abhairfeir, agus leis nach miann am peacaidhean a threigfin. 'S bochd ftaid, 's aimideach giulan, agus 's mòrc unnart an dream so. Tha iad gach là, gach uair, gach mionaid fuidh chorruidh an uile-chumhachdaich, air an fgaradh o chairdeas, air an dìteadh le lagh, agus buailteach do bhàs fìorruidh. Anis mu bha fuath Dhia do'n pheacadh co mhòr, a's nach do chaomhainn e a mhac fein, 'nuair a fheas e 'fhas air son pheacairean, gu cinnteach cha chaomhainn e an dream sin, a tha diultadh gabhail re Chrìosd, agus a tha ciontach, ceannairceach; aingidh. Ma leag peanas a pheacaidh, ma feadh, eadhon Slànuighear an t-faoghail gu làr, ciod a dh'eireas dhoibhsan d'an eigin am peanas fein a ghiulan; bithidh iad gu cinnteach

teach air an sgrios gu fìorruidh. Ann an là trioblaid, aig uair a bhais, bithidh iad gun charaid, gun chùltaic, gun choghnadh; aig là bhreitheanais, thèid an cur air laimh chli a bhreitheamh, agus ditidh efan le feirg iad, chum truaighe fhiorruidh fhulang. Ma fe an rùn an truaighe fo a sheachnadh, guidheam orra an tràth, gabhail re Crìosd, agus an anama a thiomnadh thairis na lamha.

2. Tha briathra ar fteidh-teagaifg gu math a' coimhfhreagradh chum misneach agus sòlas a thoirt do chairdean Chrìosd. 'San air an son-fà a thug an t-Athair thairis gu bàs e, is ann doibh-san a choisin e flàinte, agus o na thug e dhoibh a cheana a' mhac, tha e anis a' taigse na h-uile nithe maille risan. 'S còir do'n dream fo, ma feadh, feitheamh air Crìosd, agus a bhàs a chuimhneachadh le bròn cridhe, le teas-ghràdh, le dochas beothail, agus le làn earbfa.

Tha bròn air son peacaidh gun amharus cubhaidh aig bòrd an Tighearna, o na bha
finn

finn uile ag aontachadh le bas, agus o na mheudaich finn ler cionta gu mòr fulangais ar caraid Neamhaidh. Tha teas-ghràdh mar an ceudna dligheach, 'nuair a tha finn a' cuimhneachadh bàs Chrìosd, a dh'fhuiling e air ar foin-ne, agus leis am bheil e gu h-iongantach a' molladh a ghraidh fein dhuinne. 'S còir dhuinn mar an ceudna dluthachadh ris le dochas agus earbsa, 'nuair a tha finn a' faicinn comharan a bhàis, leis an do choisinn e slàinte d'a phobull, agus a bhòrd deasfuchte, chum toradh na slainte fo a thoirt dhoibh.

Leis na h-aigneidh dhiadhaidh fo ag oibreachadh 'nar cridheachan, cuartaichibh annis altair Dhe, agus foillsichibh bàs Chrìosd. Cia mòr bhur n' uireasuibh, 's urrain efan an deanamh suas; ge b'e cìod a tha a dhith oirbh, ma sibh fhior-chairdean, tha efan toileach am builleachadh oirbh. Fosglaibh ma feadh ar beil gu farsuing, agus lionaidh Dia gu pailt iad; cha'n'eil sibh an cumhangachd an Dia, n'a bithibh cumhang ann ar n' innibh fein. Còmhail re Abram, Athair

thair nan creidmheach, bithibh anis laidir ann an creidimh, le fo bheir sibh glòir do Dhia, agus gheibh sibh làn Spioradail d'ar n'anamaibh. Gach ni a tha feumail chum ar leas, tha Dia anis ullamh gu bhuilleachadh oirn; oir an Ti nach do chaomhainn a mhac fein, &c.

SEARMOIN XIII.

II. CORIN. viii. 9.

*Is aithne dhuibh gràs ar Tighearna Iosa Crìosd,
ge do bha e faibhir, gidheadh gu'n d'rinneadh
bochd e air bbur son-ja, chum gum biodh sibhse
faibhir trid a bhochduinn san.*

THA againn anns na briatha fo sgeul riachd-
ail air gràs ar Tighearna Iosa Crìosd. Tha
an t-Abstol ag radh gur aithne do gach fìor-
chreidmheach an gràs fo, fe fin chual' iad ni
'mhàin an sgeul fo, chreid iad e, agus 's ur-
rain iad cunntas a thoirt air do dhaoine eile;
ach 's aithne dhoibh e le'm fìofrachadh fein,
bhlais iad cia milis e, agus mhothuich iad a
chumbachd na'n cridheachan.

Tha

Tha an t-Abstol ag ainmeach iomadh ni, 'nar
 fteidh-teagaisg, chum an gràs fo a mholladh
 dhuinn, agus 'fe mo rùn air an àm, le cogh-
 nadh Dhe, am mìneachadh dhuibh fa leith.
 Air

I. Thugamaid fainear staid Chrìosd, mu'n
 d'fhàs fe bochd.

Bha efan faibhir, ach cha n'urrain briathra
 sam bith a chur an ceill, cha n' urrain inntin
 sam bith a thuigsinn, cia faibhir a bha e. Mar
 a tha Eoin ag radh, anns an toiseach bha am
 focal, agus bha am focal maille re Dia, agus
 o'e 'm focal Dia. Bha e fo air tus maille re
 Dia. Rinneadh gach ni leis, agus a's eug-
 nhais cha d'rinneadh aon ni a rinneadh. A-
 agus tha Pol ag radh, Col. i. 16, 17. Is ann
 eis-an a chruthaichheadh gach uile nithe ata
 air Neamh, agus ata air talamh, faicfinneach,
 agus neo-fhaicfinneach, ma's àrd-chaitheach-
 an iad, no tighearnais, no uachdranachda,
 no cumhachda; is ann leis-an a chruthaich-
 adh na h-uile nithe, agus air a shon. Agus
 ata efan roimh na h-uile nithibh, agus trid-
 an ata na h-uile nithe a' coimhfheasamh.

Tha

Tha an t-Abstol ceudna an àit' eile ag radh gur e dealradh glòir an Athar agus fìor-iomh-aigh a phearsaidh, gur e oighre nàn uile nithe, gu'n do chruthaichheadh leis an faoghal, agus gu bheil e cumail suas nan uile nithe le focal a chumhachd.

Tha fìnn a' meas an neach fìn faibhir, aig am bheil nì 'mhàin pailteas air a fhon fein, ach mar an ceudna chum uireasuibh dhaoine eile a dheanamh suas. Cia faibhir, ma feadh, 's eigin dha-san a bhi, aig nach 'eil uireasuibh sam bith e fein, agus aig am bheil ion-mhas co iomlan 'san àm cheudna, as nach urrain e fàs na's lugha, ged a tha dream eile gun aireamh a' faotain gu pailte dheth. Cha'n'eil eadhon creatair ann, nach d'fhuair am bith uaithe-san, agus nach 'eil gu tur an commain dha air fon gach nì ata iad a' fealbhachadh, no ris am bheil dùil aca! 'Se fo faibhreas an ti fìn, mu bheil an t-Abstol a' labhairt. Ach thugamaid fainear anns an

II. A bhochduin fìn gus an d'thug se' gu toileach e fein.

Air do'n Abstol Eoin sgeul a thoirt dhuinn air ceud staid ghlòirmhor Chrìosd, tha e 'g innseadh gu'n d'fhàs e bochd, le natur an duine a ghabhail air no le fàs na fheoil, agus le comhnuidh a ghabhail 'nar measg-ne. 'S riachdail an dòigh air am bheil Lucas a' cur an ceill a bhoichduin, le sgeul a thoirt air a bhreith. Do reir ordugh an Impire Rhomhanaich, chaidh Ioseph agus Muire 'fuas do Ierusalem, chum gum bitheadh an ainmeana air an sgriobhadh an cìs-rola. Agus tharladh, am feadh a bha iad an sin, gu'n do choimhlionadh laith' a h-inbhe-se, chum i bhi air a h-aifead. Agus rug fi a ceud-ghin mhic agus phaisg fi e am brat-speilidh, agus chuir fi e na luidhe am prafaich, do bhrìgh nach robh àite aca san tigh òsda. Agus mar a bha e bochd na bhreith, bha rè a bheatha gu h-iomlan, gus an do chrìochnaich e a churfa air sliabh Chalbhari. Bha e eadhon co bochd, as an uair a bha mòran a' leantuin agus a' molladh a mhinistreibheachd, gu'm b'urrain e gu fìrinneach a radh, tha tuill aig na Sionnaich, agus neid aig eunlaith an aidheir ach ni'm bheil aig mac an duine ionad anns an cuir fe a cheann fuidh.

Ach cha bi fo a bhochduin bu mhiofa, gus an d'thug e gu toileach geill. Mar a tha 'n t-Abstol ag radh, rinn fe e fein, no dh'aontaich fe a bhi air a dheanamh na dhuine, gun chliu. Oir ged a bha mòran air uairibh ga leantuin, agus ga mholladh, gidheadh bha 'n dream fo bochd, diblidh. Bha daoine beartaich, foghluinte, agus cumhachdach na'n Iùdhach a' gnàthachadh gach meadhon, chum a dheadh ainm a fgrios, agus chum a dheanamh fuathach gràineil do'n phobull. Cha robh am mi-run toillichte, gus an d'fhuair iad a ghlacadh gu buirbeil, a dhìteadh gu h-ea-corach, agus a cheufadh gu h-aingidh mar thràill. Mar fo dh'fhàs ar Slànuighear bochd, ni h-ann a dh'aindeoin ach gu toileach, mar a tha Pol ag innseadh Phil. ii. 6, 7, 8. Neach air bhi dha ann an chur Dhe, cha do mheas e na reubuin e fein a bhi coimhionnan re Dia: ach chuir fe e fein ann an neo-mheas, agus ghabh fe air fein dreach feirbhifich, agus rinneadh e ann an cos' las dhaoine: Agus air dha bhi air fhaghail ann an cruth duine, dh'irioslaich fe e fein, agus bha e umhal gu bàs eadhon bàs na croiche. Ach fiosraichimid

III. Co iad an dream : Air fon an d'fhàs e mar fo bochd ?

Se fo an treas ni, a tha air ainmeach 'nar fteidh teagaifg; agus tha e gu riachdail a' molladh faibhreas gràis De dhuinn. Agus dh'fhàs e bochd air ar foin-ne, fliochd an duine, creatairean o'n dè, agus aig am bheil am bunait san dus. Tha finn a' faotain ar beatha, mar thiodhlaca o neach eile; tha gach ni a tha g'ar cumail a fuas an taobh amuigh dhinn; 's eigin dol a mach ga'n iarraidh; agus an làmh a tha g'an ulluchadh, feudaidh an toirt air falbh, no am beannachadh fin a dhiùltadh, a ni iad eifeachdach chum ar beatha a' chumail fuas. Mu tha Dia a' folach a ghnùis, tha finn fuidh thrioblaid; mu tha e toirt air falbh ar n'anail, tha finn air ball a' bàfuchadh.

Mar fo tha finn uile bochd, agus bochd, mar chreatairean, 's eigin dhuinn a bhith; ach mu bheir finn fainear gu bheil finn mar an ceudna 'nar peacairean, tha bochduin na fhocal a tha tuille 's anmhunn chum ar staid bhrònach a chur an ceill. Feudaidh duine a bhi bochd, agus gidheadh a bhi gun ainmheach;

mheach; ach tha 'm peacadh ni 'mhàin na bhoichduin, ach mar an ceudna na ainmheach mòr. A-ris, feudaiddh duine, a tha fuidh ainmheach, a bhi fallain, laidir; agus le obair a dheanamh gu dùrachdach, feudaiddh e ni 'mhàin nithe feumail fhaotain dha fein ach mar an ceudna ainmheach a phlàighe. Ach mo thruaighe, tha 'm peacadh na thinneas, co mhath 's na ainmheach, fe tinneas ar n'anma è, fe a tha caitheadh ar neart, fe a tha gar deanamh araon ea-comasach agus neo-thoileach, ni fàin bith a dheanamh chum flàinte agus neart fhaotain. Aon uair eile, feudaiddh an duine, a tha fuidh ainmheach teicheadh o fhear-fiacha; ach c'ait am feud am peacair teicheadh nach 'eil Dia a làthair; agus comasach a ghlacadh, a dhèteadh agus peanas a dheanamh air. Tha sgeul ar Tighearna mu mhuintir Laodicea, gu math a' coimhfhreagradh ris gach h-aon do fhiol Adhamh na'n staid naturail, tha iad uile ainmheach, agus truagh, agus bochd, agus dall, agus lomnochd; agus mo thruaighe cha n' aithne dhoibh so. Agus an d'fhàs efan a bha faibhir, efan d'an d'thug finn oilbheum, efan aig nach robh feum fàin bith oirn, efan a chaidh

chaidh feachad air creatuirean a b'airde in-
bhe, a' leigeil leo an truaighe fin a fhealbhach-
adh air an d'rinn iad roghain, an d'fhàs efan
tha mi 'g radh, bochd air ar foin-ne? Cia
iongantach a ghràs! Agus cia do-thuigfin,
mar cuirreadh e fein an ceill dhuinn e! Ach
thugamaid fainear

IV. Ciod a chrìoch gus an d'rinn e fo?

Theireamid gu'm bitheadh an neach fin gu
h-àraidh cairdeil, fial, a phaigh ainmheach
nach b'urrafininne a phàighe, chum le bhi
air ar faoradh o'n eallaich fo, gu'm fuigheam-
aid an deigh làimh lòn ulluchadh le faothair
air ar son fein. Theireamaid gu'm bitheadh
an neach fin na bu chairdeile gu mòr, a thog-
amaid a suas air ball ofcìonn bochduin agus
eagal dìth, le nithe feumail na beatha fo a
choirt dhuinn. Ach bha crìoch na b'airde
na fo aig gràs Chrìosd, dh'fhàs efan bochd
chum gu'm bitheamaid-ne faibhir; fe fin làn-
honadh. Ann an fo tha ghràs a' dealradh
e mòr-ghlòir. Ach co is urrafin fgeul a
choirt air an nì nach fhaca sùil, nach cuala
cluas,

cluas, agus nach d'thainig an cridhe an duine.

Ach chum caileigin do choghnadh a thoirt dhuibh gu breith a thoirt air faibhreas gràis Chrìosd, ainmichidh mi earran no dha do fho-cal De. Ann'san, ars' an t-Abstol, 'ta ag-ainne faorfa tre fhuil, eadhon maitheanas na'm peacaidhean, reir faibhreas a ghràis; oir trid-fin tha gach uile neach a chreideas air a fhaoradh o gach uile nithibh. Maille re maitheanas ceud thiodhlaca a chumhnanta, tha sìth re Dia do ghnàth dlùth-cheangailte; oir ars' Pol, air dhuinne a bhi air ar firean-achadh tre chreidimh, ata sìoth-chaint againn re Dia, tre ar Tighearna Iosa Chrìosd. An lorg fo, tha creidmhidh air an gabhail a steach do theaghlach Dhe, ni h-ann mar fheirbhifich ach mar chloinn; oir do mheud fa ghabh ris, thug e dhoibh cumbachd a bhí na'n cloinn do Dhia. Agus cha'n'eil fo amhàin mar ainm onorach air a thoirt dhoibh, ach tha mar an ceudna natur cloinne aca. Do reir fo tha e air a radh, gu bheil iad na'n luchd coimhpairt do natur na diadhachd; gu bheil Chrìosd a gabhail comhnuidh annta le Spiorad, air
mhogh

mhogh 's nach iadfan 'ta beo, ach efan atz beo anna. A-ris mar tha aca ni 'mhàin ainm ach mar an ceudna natur cloinne, tha cuid-eachd an cuibhrionn; oir mar a tha Pol a' reufannachadh, ma's clann iad is oighreachan, oighreachan air Dia, agus comh-oighreachan maille re Crìofd. Agus ciod a chuibhrionn a gheibh iad? Tha fo air ainmeach beatha shiorruidh, ionmhas 'fna Neamhaibh nach fàilnich, rioghachd nach fheudar a ghluasad, agus oighreachd neo-thruaillidh, neo-shalach, agus nach searg as. Tha Pol eadhon ag radh mu chreidmhidh, is leibhse na h-uile nithe, mu se an faoghal, no beatha, no bàs, no nithe ata làthair, no nithe ata re teachd, is leibhse iad uile, agus 's le Crìofd sibhse, agus 's le Dia Chrìofd. Ach thugamaid fainear 'fa

V. An dlùth-cheangal a tha eidar bochd-
uin Crìofd agus faibhreas a phobuill.

Bithidh an dlùth-cheangal fo foilleir mu bheir sinn fainear, le isleachadh toileach, le'r natur a ghabhail air, leis gach uile fhìrean-tachd a choimhlionadh, agus le e fein a thoirt mar ofrail, agus mar iobairt do Dhia, gu'n
d'àrdaich

d'àrdaich Crìosd lagh Dhe, gu'n do dhiol e a cheartas, agus le fo gu'n d'fhosgail e flighe, tre am feud tròcair gu faor, onorach, a bhi air a builleachadh eadhon air a chiontach as mugha. Le fo chaidh am peacadh a dhiteadh 'fan fheoil, no 'fan natur cheudna a thug oilbheum; agus le mhac (a chur a-mach) òrduchadh na iobairt-reitich, trid creidimh na fhuil, tha e nochdadh fhìreanachd, co math re thròcair, an toirt maitheanas peacaidh. Agus 's eigin da chreatuirean reufanta gu leir aidmheil, gu bheil e uile-chothromach, co mhath is uile-ghràsmhor, 'nuair a tha e fìreanachadh an dream ata creidfin ann an Iosa. Chaidh mac Dhe a leonadh air fon ar cionta-ne chaidh a bhruthadh air fon ar n' eas-aontais: ghiulain e ar peacaidh-ne na chorp fein air a chrann. Agus uime sin, cha'n'eil anis dìteadh sam bith do'n dream ata ann an Iosa Crìosd; oir mar a tha 'n t-Abstol a' reufannachadh, co chuireas coire sam bith a leith daoine taghta Dhe? 'Se Dia 'ta fìreanachadh: co a dhìteas? 'Se Crìosd a fhuair bàs, seadh tuille fòs, a dh'eirich a-ris, agus ata air deas làimh Dhe, neach ata mar

an

an ceudna ag deanamh eidar-ghuidhe air ar
foin-ne.

Agus mar a tha bas na iobairt Chrìosd a'
faoradh gach neach a tha creidsin ann o
chionta a pheacaidh ; tha àrdachadh mar
dhuais a bhochduin a' toirt còir dha gach
tiodhlaca a bhuilleachadh orra, a tha feumail
chum an deanamh faibhir air talamh, agus
fona ann an Neamh. 'Nuair a chaidh Crìosd
fuas air an ionad àrd, thug e bruid am
braighdeanas, fhuair e tiodhlacaidh do
dhaoine, eadhon air fon an dream a bha
ceannairceach, chum gu'n gabhadh an Tigh-
earna Dia comhnuidh na'm measg. Agus a-
nis, tha gach uile chumhachd, ann an Neamh
agus air talamh, air an toirt thairis dha, tha
e g'a nochdadh fein an làithaireachd Dhe, ni
'mhàin mar àrd shagart chum toilteanas io-
bairt a thagradh, agus a phobull a bheann-
achadh ; ach tha e mar an ceudna a' fuidhe
aig deas làimh an Athar, mar an Rìgh sin a
shocraich e air a fhliabh naomha Sion. As fo
tha e a cur amach Aingil, mar spioraid frith-
ealaidh, chum frithealadh do oighreacan a
gheallaidh, gus an ruig iad tigh an Athar, far

an àrdaichear iad chum fuidhe maille re Crìofd air a chaithir, agus chum làn-aoibhneas a mhealtuin gu fìorruidh. Air dhuinn mar so sgeul a thoirt air gràs Chrìofd, am fàs bochd chum a phobull a dheanamh faibhir, fìofraichimid fan

VI. Cìod e eolas a bhi agàinn air a ghràs fo.

Tha da fheorfa do eolas ann, eolas cinn agus eolas cridhe, tha an t-aon falsail, agus an aon eile fìor; tha an aon neo-tharbhach, agus an aon eile a' giulan deadh thoradh. Gar fìùradh chum breith a thoirt, co dhiu a tha, no nach 'eil eolas agaibh air a ghràs-fo, guidheam bhur n'aire do na nithe a leanas. An do mhothuich sibh riamh gu bheil an gràs fo feumail dhuibh, agus gur e so amhain a thearnas sibh o'n fheirg ata re teachd? Am faca sibh sibh fein, le folus focail De, mar dhream a tha ainniseach, agus bochd agus truagh agus dall agus lomnochd; mar dhream a tha air an dìteadh le lagh Dhe, agus a tha ea-comasach dhiu fein ni sam bith a dheanamh ga'n tearnadh? Fui'n mhothuchadh fo
d'ar

d'ar staid chaillte, am faca sibh cia feumail
 Crìofd, agus cia math a tha e a' coimhfhreag-
 radh r'er staid? Am Faca sibh iòmlaineachd
 iobairt; agus an d'fhuair sibh làn-dearbhadh
 gu bheil e comasach agus toileach iadfan a
 thearnadh chum na cuid is faide a thig chum
 Dhe trìd-fan? Air bhur stiùradh leis a bheachd
 so do Chrìofd, a' gabhail misnich o chuirreadh
 chàirdeil teachd na ionnsuidh, agus air bhur
 coimheigneachadh le àithne Athar, chum
 creidsin 'na ainm an do ghabh sibh ris mar
 thiodhlaca do-labhairt Dhe do dhaoine? An
 do ghabh sibh ris gu h-iomlan, mar bhur
 fàigh g'ar teagasg, agus ar rìgh g'ar riaghladh,
 co mhath 's bhur fagart chum bhur cionta a
 dhìoladh? An do ghabh sibh ris, mar air a
 dheanamh dhuibh le Dia 'na ghliocas, 'na fhi-
 reantachd, 'na naomhachd agus 'na fhaorfa? An
 do mhothuich sibh gu h-àraidh a ghràs a'
 riaghladh bhur gnèth-inntin agus bhur giulan?
 An do theagaisg e dhuibh, mar a tha Pol a'
 labhairt, gach uile mhi-dhiadhachd agus ain-
 mianna fàoghalta aicheun, agus bhur beatha a
 chaitheadh gu measarra, gu cothromach agus
 gu diadhaidh? 'Se so amhàn a dhearbhas gu
 riachdail gur aithne dhuibh gràs Chrìofd.

Tha

Tha sinn a' leughadh mu chreidimh mharbh,
 mu dhochas an-dàna, mu fhìth fhàlsail, mu
 ainm a bhi beo, ach cha'n'eil 's na nithe fo
 gu leir ach didein na'm breug, a theid gu
 grad a sguabadh air falbh. Ach far am bheil
 fìor-chreidimh an t-foisgeil air ainmeachadh,
 tha e air a nochdadh, ag oibreachadh tre
 'ghràdh agus a' toirt buaidh air an t-faogha.
 Tha dochas an t-foisgeil a' brosnachadh an
 dream aig am bheil e, chum iad fein a ghlan-
 adh, mar a tha Dia glan. Tha sìth Dhe a'
 gleidheadh an inntin agus an cridhe, tha è
 ga'n neartachadh an aghaidh ionnfuidh an
 naimhde. Tha fo mar shochair aig an dream
 a tha fuidh ghràs, nach 'eil aig a pheacadh
 tighearnas orra. Tha iad a' nochdadh gu
 bheil iad beo san Spiorad; le gluafachd san
 Spiorad, tha iad a' dearbhadh gu bheil iad
 air eiridh maille re Crìosd, leis na nithe sin
 iarruidh ata thuas, far am bheil Crìosd na
 fhuidhe aig deis làimh Dhe. Do reir nan
 comharan riachdail fo, ma feadh, thugaibh
 anis breith co dhiu is aithne no nach aithne
 dhuibh gràs Chrìosd. Mar aithne dhuibh e,
 iarruibh colas air gu'n dàil, iarruibh fo an
 gnàthachadh meadhonna nan gràs, an leugh-
 adh

adh agus an eifdeachd fhocail, agus ann an ùrnuigh dhùrachdach re Dia. Iarraibh eolas air gràs Chrìosd le dian-thogradh, mar nì a tha feumail chum bhur beatha spioradail, chum ar fòlais anis, agus bhur fonais fa dheoigh. Ach mu 's aithne dhuibh gràs Chrìosd a cheana, guidheam oirbh air

1. Glòir a thoirt do Dhia air son na's aithne dhuibh dheth; agus aidmheil gu h-ioriofal gur efan amhàin a dh'fhosgail bhur fuilean, agus a thionndaidh sibh o dhorchadas gu folus. Co a rinn eidar-dhealachadh oirbh-se o dhaoine eile? Tha an t-Abstol a' toirt freagradh ceart do'n cheist fo; Is e Dia, a thuirt ris an t-folus foillseachadh a dorchadas, a dhearlaich ann bhur cridheibh-ne, thoirt folus eolais glòire Dhe, an gnùis Iosa Chrìosd. Nì h-ann dhuibh-se, ach d'a thaor-chairdeas, a tha a ghlòir, ma feadh, dligheach. 'San

2. Thugadh an folus maidne fo misneach dhuibh dochas ris an là iomlan altrum. Cha deanadh Chrìosd e fein gu cinnteach folamh, agus cha n' fhàdadh e bochd, gun làn dearbhadh gu'm fhàdadh cuid faibhir leis. Agus far am bheil Chrìosd a' toiseachadh deadh obair, tha

tha fo na gheall cinnteach gu'n d'thoir fe i air a h-aghaidh chum foirfeachd; oir mar is e ùghdar, 'fe mar an ceudna fear-criochnaich creidimh a phobuill. Deanaibh, uime fin, gairdeachas, ann an dochas re glòir Dhe. Agus gus am bheil sibh a' faotain feilbh air fo, thugaibh fainear 'fan

3. Na meadhonna fin uile a ghnàthachadh, a dh'òrduich Crìosd chum tomhas nas mugha da ghràs fhaotain, araon a thaobh eolais agus eifeachd. 'A measg meadhonna eile, tha sacramaint na fuipearach gu h-àraidh luachmhòr, o na chaidh a h-òrduchadh chum na ceart chriche fo, a thoirt taisbeanadh foilleir dhuinn do ghràs Chrìosd, am fàs bochd air ar foin-ne, chum tre a bhochduin, gu'm bith-eamaid-ne air ar deanamh faibhir. Ann an fo tha sinn gà fhaicin ni 'mhàin ann an staid ro-ìosal, air a nochdadh gu foilleir air a cheufadh fa chomhair ar sùl; ach mar an ceudna a' tairgfe dhuinn, agus le comharan faicfinneach a' builleachadh oirn, an faibhreas dorannsfachaidh a choisin e le fhùil, agus a tha e le eidar-ghuidhe a' deanamh cinnteach. Mar cheann na h-Eaglais tha 'n faibhreas fo aige, agus

agus tha e le Spiorad a' toirt da bhuill an to-
mhas fin dheth a tha feumail dhoibh. Dlu-
thaicheamaid, ma feadh re bòrd an Tighear-
na; le creidimh, le gràdh, agus le cliu tain-
geil; agus 'nuair a tha finn a' toirt buidh-
eachas dha, air fon na's aithne dhuinn a
cheana da ghràs, guidheamaid air taifbeanadh
na's foilleireadh a thoirt dhuinn, a bheir neart
agus sòlas d'ar n'anamaibh, fhad sa tha finn
air chuairt air talamh, gus an ruig finn ann
t-àite-comhnuidh glòirmhor fin far am bheil
fòs agus gràdh iomlan, far am faic finn
Dia, mar a tha e, agus far am meal finn e gu
fiorruidh. Gun deonaiche Dia gun ruig finn
uile an t-àite so fa dheoigh, agus dhà-san gu'n
robh a ghlòir. Amen.

SEARMOIN XIV.

LUC. xv. 18, 19.

*Eiridh mi, agus theid mi db'ionnsuidh m' Athar,
agus their mi ris, Athair, pheacaich mi n'
agbaidh fhlaithbeanais, agus a'd' làthairsa; a-
agus cha'n fbiu mi tuilleadh gu'n goirte do
mhacsa-dhiom; dean mi mar aon do d' luchd
tuarasdail.*

'SE an gleann iosal, ciuin a tha air uisgeach-
adh le driùchd Neamh; 'se fo an t-àite, a tha
blàth, tarbhach le teas na Greine; is ann an
so a tha fear àrbhar, agus meas gu pailt a
fàs, is ann an so a tha daoine a' gabhail tàmh
Amhuil so, se an cridhe iriosal, brònach àite
comhnuidh an De bheo, se so Teampul ion-
mhuinn an Spioraid, se so fìor-chuspair tràcaì
Chriosd

Chrioft, fe fo a tha air ullachadh fa chomh-
air a ghràis, fe fo a ghiulaineas deadh thò-
radh.

O àm leagadh brònach Adhamh, gu ruig
an là an diu, tha an t-Abhairfeir gu breugach
ag innseadh do pheacairean gu bheil Dia
cruaidh-chridheach, an-ìochdinnhor, nach gabh
gu bràth riu-fan, a dhuifg a chorruich, nach
dean e tròcair orra, agus nach leig e dhoibh
dol as gun sgrios. Tha peacairean, mo
thruaighe, a' creidsin nan nithe fo, agus tha
an eagal ga'n cumail fadda o Dhia. Anis o
na tha e gu h-àraidh feumail, g'ar faoradh o
thràillealachd an Abhairfeir, agus g'ar toirt
an ionnfuidh Dhe, gum bi fios cinnteach
againn, gu bheil efan tròcaireach, cairdeil, a-
agus ullamh chum gabhail ruinn, tha sinn, air
an fhirinn sin, a' faotain iomadh dearbhadh
riachdail laidir. Mar dhearbhadh air fo, tha
Dia 'gar caomhnadh an tìr na'm beo, tha e
lionadh ar cupain le nithe maith na beatha
fo, tha e do ghnàth g'ar dionadh le chùram,
agus g'ar cumail suas le choghnadh. Mar
dhearbhadh air fo, 'nuair a bha sinn gu tur
caillte, fholair e fear-faoraidh air ar son, chuir

e a mhac gràdhach fein g'ar n'iarraidh agus thug fe eadhon thairis e g'ar tearnadh chum trioblaid, truaighe, agus bàis. A nuair a bha Crìosd a bhos air calamh, araon 'na ghiulan agus le theagasg, nochd e gu minic, cairdeil, gu'm be a rùn gabhail re peacairean, agus tròcair a dheanamh orra. Dhuìsg a chairdeas do pheacairean corruich nan Iudhach, agus labhair iad gu tàireil, aingidh na aghaidh. Ga'n faoradh o'm mearrachd, agus chum a mhaitheas a chur an ceill, labhair e san iomadh cofamhlachd, labhair fa leith comhad a mhic strutheil.

Tha 'n comhad fo gu h-àraidh briogh-mhor, tha e gu foilleir a' teagasg dhuinn tròcair agus cairdeas an De bheo. Tha 'n t-Athair a' cur an ceill Dia an t-Athair, an sean mhac na h-Iudhaich, agus am mac strutheil na Geintilich. Mar shamhla air na h-Iudhaich, tha an sean mhac a' deanamh uail a shochairean, agus a sheirbhis, tha e mi-sheirceil agus sanntach, tha e re gearran agus maoidheamh, nuair a tha Athair a' buntain gu cairdeil eadhon re bhràthair fein. Mar shamhla aris air na Geintilich, tha am mac strutheil a' fàs

fàs sgith do theaghlach Athar, tha e 'g iar-
ruidh a chuibhrionn da mhaoin, tha e geal-
tain deanamh air a shon fein, tha e a' fàgail a
chàirdéan, an tòir sòlais agus fonais, tha e,
gun foirbheas, a' caitheadh a mhaoin, tha e
le aimeadachd a' teachd chum bochduin agus
truaighe, tha fo ga dhusgadh o chodal, tha e
fàs iriosal, aithreachail, brònach, tha e anis
deigheil air cairdeas Athar, tha e gu grad a
dol na ionnsuidh. O na tha 'm mac strutheil
na shambla air fìor-aithreachain anns gach
àll, agus o na tha dearbhadh cinnteach againn
gu'n d'fhuair e foirbheas, g'ar brosnac a th
chum aigneidh altrum, agus eilomplair a
leantuin, 'fe mo rùn, air an àm, le coghnadh
Dhe, a bhriathra agus a ghiulan a mhinneach-
adh dhuibh. Agus air

I. Tha e cur roimhe eiridh.

'S brònach leagadh, agus 's iosal staid pheac-
airean! tha iad air tuiteam o fhìor-naomh-
achd, o chairdeas De, o shonas Neamh; tha
iad air tuiteam fios an liontaibh an Abhair-
feir, an cabar a pheacaidh; tha 'n anama prifeil
air fàs gun mhaife, gun lùth, gun treoir.

Trìd

Trid a pheacaidh, tha 'n anama, a chaidh a
 dhealbh, naomha, maifeach, do reir iomhaigh;
 Dhe, anis ciontach truailidh, do reir iomhaigh
 an Abhairfeir; tha na fuilean a chaidh
 a dhealbh, chum beachdachadh air Dia, agus
 air a ghlòir, anis gun leir-fin air na nithe fin;
 tha 'm beul a chaidh a dhealbh, chum a chliu
 a sheinn, anis a' toirt ainm an diomhanas;
 tha 'n reusan a chaidh a dhealbh mar Uach-
 daran air am paisibh, anis na thràill diblidh
 gun chumhachd, tha 'n cridhe a bha aon uair
 làn do ghràdh do Dhia, agus do sheirc do
 dhaoine, anis naimhdeil mi-sheirceil, truail-
 idh; tha 'n duine a bha aon uair na oighre
 air Neamh, anis na oighre air Ifrionn. Cia
 iosal, brònach anis Staid a pheacair, cia mòr
 a chunnart, cia uamhasach am peanas, da'm
 bheil e buailteach! 'Nuair a tha Crìofd le
 ghràs ga dhufgadh, agus a nochdadh dha a
 chionta, agus a chunnart, tha e toirt aoirrip a
 pheacaidhean a threigfin le gràin agus bròn.
 Mar fo le coghnadh Dhe, tha e 'g eiridh o ea-
 bar a pheacaidh se anis a rùn agus a mhian-
 teafamh gu dìreach na fhlighe; cosmhuil re
 Pol, air ordugh Chrìofd, tha e anis ag eiridh
 o'n

o'n talamh. Ach cha'n'eil e a' stad an fò,
anns an

II. Tha e cur roimhe imeachd.

Eiridh mi, ars' am mac strutheil agus theid
mi, co luath sa mhothuich e a staid. An
neach a tha na luidhe ann an toll, air a
chuartachadh le naimhde, agus gach mion-
aid an cunnart bais, tha e gnàthachadh lùth
a chasan neart a chuirp, innleachd inntin, a-
agus gach meadhon eile ata na chomas, chum
eiridh gu grad, agus imeachd gu luath chum
dèidin. Amhuil fo tha 'm peacair ath-bheo-
thaichte ga ghiulan fein; oir air dha a chion-
ta agus diomhanas nithe talmhaidh fhaicin,
tha anam, aigneidh, agus a smuaintidh air an
sgaradh o'n pheacadh, agus o'n t-saoghal, a-
agus ag imeachd a dh'ionnsuidh Dhe agus
Neamh. Oir mar a tha 'n corp ag imeachd,
'nuair a tha e dol o aon àite gu àit' eile, mar
fo tha an t-anam ag imeachd, 'nuair a tha e
dol o aon chuspair gu cuspair eile, fe sin o'n
Abhairfeir agus o'n t-saoghal, dh'ionnsuidh
Dhe agus Neamh. Tha 'n t-anam air tìs a'
faotain neart chum eiridh, agus an deigh fo
chum

chum imeachd; còmhail re duine a tha fàs slàn an lorg teasaich, no tinneis tròm fann bith, tha a mhìneach agus a neart a' fàs nì's mò a chuid a chuid, gus am bheil e ag imeachd gu treun. Le adhaltranas agus morta, fhuair Daibhidh leagadh brònach, agus bha e rè ùine na chodal; ach co luath fa dhuifg Natan e, dh'èirich e air ball, le creidimh, aithreachas agus bròn, dh'imich fe air ais a dh'ionnfuidh Dhe. Tha 'm mac strutheil 'fan

III. A' cur roimhe dol a dh'ionnfuidh Athar.

Dh'fhàg efan Athair cairdeil, fial, o'n robh e a' faotain gach nì taitneach feumail, an dòchas re tuilleadh sonais fhaotain, ach an àite fo, fhuair e bochduin, agus truaighe. 'Na chunnart agus 'eigin mhòir sinuaintich e air faibhreas agus cairdeas Athar, shaoil e fhathast gun gabhadh e ris, agus chuir e roimhe dol d'a ionnfuidh. Ann an là a bhochduin agus a chunnart, co ionnfuidh a theid mac, ach a dh'ionnfuidh Athar fein; is ann an fo a

gheibh

gheibh e cridhe blàth, comhairle chairdeil, làmh ga dhìon, agus nìthe feumail chum uireasuibh a dheanamh suas. Còmhail ris a mhac strutheil, tha peacairean a' fàgail Dhe agus a' fheirbhis; tha iad a' ruidh le ciocras a dh'ionnfuidh an t-faoghail, agus feirbhis an Abhairfeir; ach 'nuair a tha è mothuchadh, gu bheil an faoghal, mar mhuime choimhich fhuar, a' diultadh fìor-fhòlas dhoibh, agus nach 'eil ach truaighe re fhaotain an feirbhis an Abhairfeir, se an rùn pilltin a dh'ionnfuidh Dhe. 'Nan teinn tha iad ag amharc muncuairt doibh, tha iad a' feoraich le togradh, "co a nochdas dhuinne math;" tha fhios aca gu bheil Dia ann, gu bheil gach nì feumail aige, gu bheil e trocaireach cairdeil, math, agus ullamh chum gabhail riù, ged a dhuifg iad gu minic a chorruidh; uime sin maille re Peadar tha iad anis ag radh "co ionnfuidh a theid finn, ach ad ionnfuidh-fe" 'mhàin, agad-sa ta briathra na beatha "mairreanaich." Mar so tha tròcair maith-eas, agus cairdeas De, ann an Iosa Crìosd, a' toirt misneach do pheacairean ath-bheothaichte dol air an ais le dochas d'a ionnfuidh.

Air

Air dhuinn mar fo a nochdadh, ciod a chuir am mac strutheil roimhe a dheanamh, thug-amaid fainear 'fa

IV. Ciod a chuir e roimhe a radh re Athair.

Mar a bha na nithe, a chuir e roimhe a dheanamh, glic, dligheach agus cubhaidh, bha mar an ceudna na briathra a chuir e roimhe a labhairt; agus is cubhaidh do fhior aithreachain anns gach àll na briathra ceudna a ghnàthachadh, ann am 'pilltin a dh'ionnfuidh Dhe. Agus air

1. Tha e cur roimhe ainmeach Athair.

S' dluth, cairdeil an dàimh, a tha eidar Athair agus a mhac, is cruaidh, neo-mhothuchail cridhe a phàranta fin, anns nach 'eil an t-ainm fo Athair o mhac fein, a' dufgadh truacantas, caoimhneas agus gràdh. Leis an ainm fo, tha 'm mac a' cur an ceill, a dhàimh re pharanta, a dhiolghios air fon gach oilbheum a thug se dha, a dheigh air a chairdeas.

deas, agus earbfa 'na mhaitheas agus 'na ghràdh. Agus co 'n t-Athair, is urrain a chridhe a ghlaiffadh, 'nuair a tha a leanabh fein mar fo a' labhairt ris? 'na co 'n t-Athair anns an staid fo, is urrain nithe feumail a dhiultadh dha? 'Nis mar tha ar Slànuighear a' labhairt, " ma's aithne dhuibhse ata olc " tiodhlacaibh maith a thoirt d'ar cloinn, " nach mò 'na fin a bheir bhur n' Athair ata " air Neamh nithe maith dhoibhfan a dh'iarras " air iad." 'S ann o Dhia a tha parantaidh talmhaidh gu leir a' faotain an truacantas agus an gràdh agus o fo feudaiddh finn a bhi deirbhte, gu bheil gràdh, an De bheo, araon iomlan agus do-labhairt. 'Nuair a tha fìor-aithreachain a' teachd d'a ionnsuidh, a' lùbadh fios 'na lathair, g'a ainmeach Athair, agus le fo a' cur an ceill an dàimh ris, an doilghios air fon am peacaidh, an rùn umhlachd a thoirt dha, agus an earbfa 'na ghràs, tha truacantas agus gràdh Dhe air ball a' laffadh a fuas, tha e ga'n glacadh an ùchd a ghràidh, tha e gu cairdeil a' gabhail riu, ged a' bha iad roimhe fo aimideach aingidh. Anns an

2. Chuir e roimhe a pheacaidh aidmheil.

B'e rùn a mhic strutheil, ni 'mhàin gràdh, ach mar an ceudna tròcair Athar a dhufgadh, agus uime fin, 'nuair a dh'ainmich fe e Athair, dh'aidich e gu h-ullamh a pheacaidh dha; maille ris a Phublicocanach le bròn cridhe, thubhairt e, pheacaich mi. An dream a tha Dia a' dufgadh, agus a' tarruing le ghràs d'a ionnfuidh, tha iad do ghnàth mar fo ga'n giùlan-fein, tha iad a' faicinn an cionta agus an cunnart, tha am peacaidhean anis mar ealach thròm air an inntin, tha iad fùathach, gràineil nam beachd. Tha iad gràineil na'm beachd, mar ni fuathach do Dhia, mar ni cunnartach, ciùrail, milteach da'n anamaibh fein; agus mar a tha duine ann an eacail, gu h-ullamh ag aidmheil a thinneis do Leigh cairdeil, fìofrach, a chum's gum fuigh è leughas uaithe, tha iadfan anis le bròn ag aidmheil am peacaidh do Dhia, a chum's gum fuigh iad maitheanas agus gràs uaithe a leughas an anama. O na tha iad deirbhte, gur aithne do Dhia an fìaid agus an giùlan, tha iad a' nochdadh an aithreachais le'm peacaidh aidmheil gu h-ullamh, tha 'n treimh-dhireas

le'n aidmheil gu leir, tha 'n deigh air maith-
canas, le'n aidmheil do Dhia. 'San

3 Chuir e roimhe an tromachadh a pheac-
aidh aidmheil.

'Nar fteidh-teagaig, tha e 'g aidmheil da
ni, a dh'an-tromaich gu mòr a pheacaidh,
eadhon gun do pheacaich e 'n aghaidh
fhlaithheanais, agus an làthair Athar. 'S dà-
na, aingidh an ni do mhac ceannairc a dhean-
amh an aghaidh ùghdarais Athar, ach 's
miosa gu mor fo a dheanamh na lathair
fein; rinn am mac strutheil an da ni fo,
mhothaich è gu'n do mheudaich gu mòr a
chionta; agus air an fòn anis, bha aithreach-
as domhain, bha a chaoidh cruaidh. Mar fo
tha 'm fìor-àithreachan a' faicín, ag aidmheil,
agus a' caoidh an-tromachadh lionmhor a
pheacaidh; 'nuair a tha a shuilean air am fos-
gladh, tha e a' faicín gu foilleir, gun do
pheacaich e gu minic dàna an aghaidh
fhlaithheanas, 'fe fìn an aghaidh ùghdarais
an De bheo, a tha chomhnuidh anns na
Neamhaibh fhuas, agus eadhon an làthair A-
thar Neamhaidh. Cia mòr aingidheachd an
dream,

dream, a tha peacachadh an aghaidh ùgh-darais Dhe, agus eadhon na làthair fein; 's olc an nì lagh ar Rìgh a bhriffeadh, 's miosa fo a dheanamh an aghaidh òrdugh àraidh, ach 's miosa gu mor fo a dheanamh a làthair fein. Tha gach peacadh da'm bheil finne ciontach mar fo air an an-tromachadh, tha iad uile air an cur an gnìomh an aghaidh fhlaithenais, agus an làthair Dhe. Tha 'n creidmheach a' mothuchadh meud a chionta, tha e gu h-ullamh ag aidmheil agus a' caoidh an-tromachadh a pheacaidh, maille re Dai-bhidh, tha e le bròn, cridhe ag radh, a d' aghaidh, a d' aghaidh-fa 'mhàin, pheacaich mi, o Dhe. Anns a

4. Chuir e roimhe irioslachd inntin a nochdadh.

'Nuair a thainig am mac strutheil chum aithreachais, mhothuich agus dh'aidich e nì 'mhàin a pheacaidhean agus an an-tromachadh, ach mar an ceudna a mhi-thoilteanas. Mar fo tha 'm fìor-aithreachan do ghnàth gu h-ullamh ag aidmheil a mhi-thoilteanais: le ruidh air falbh o theaghlach Athar, le cùl a chur

chur re chairdeas, agus le giulan ea-cosmhuil re chloinn a bhi aige, tha e treigfin agus a' call a chòir mar mhac, no cosmhuil re Efsa, tha e reiccadh a chòir air fon sòlas truagh a pheacaidh. 'Nuair a tha 'n t-aithreachan a' toirt fainear a mhi-thoilteanais, tha e air ball a' fàs iriosal, agus tha anis gu h-iriosal ag aidmheil, " cha 'n fhiu mi tuilleadh o A-
 " thair, gun goirte do mhac dhìom." Ach ged a tha e mar fo ag aidmheil nach fhiu e gun goirte mac dheth, gidheadh mar neach a tha deirbhte gur ann an teaghlach, Athar amhàin a gheibh e fìor-shonas, tha e a' cur an ceill a dhian rùn a bhi na theaghlach tha e 'g innseadh gum bitheadh è toilliche cadhonn leis an staid a b'isle na thigh, " dean mi, " ars' efan, mar aon dod' luchd-tuarasdail." Maille re Daibhidh tha e 'g radh " b'fhearr
 " leam a bhi am dhorfoir an tigh mo Dhia
 " no comhnuidh a ghabhail am pailluin na
 " h-aingidheachd:" no maille ris a mhnai 'fan t-foisgeul mar fuigh e aran na cloinne, tha e toilliche leis an fbruileach a tha tuit-eam o'n bhord, agus a tha air an toirt do chonnaibh an teaghlaich. Mar fo tha e iriosal, co mhath is brònach, mar a bhuineas do
 mhac

mhac aimideach, aingidh. Ach fìofraichimid anis 'fa

V. Cionnas a ghabh Athair ris.

Fhuair Athair a mhic strùtheil fios air giulan aimideach, agus air bochduin a mhic ; agus o na bha è 'n duthaich choimhich, gun charaid, gun choghnadh, fhaoil e gu'n robh e gu tur caillte, agus dhuifg fo a thruacantas Athaireil. 'Nuair a chunnaic an t-Athair caomh fo a mhac caillte a' teachd an cian, 'nuair a tharruing fe dlu air, agus a mhothuich e aithreachas, irioslachd-inntin, agus earbfa 'na chairdeas, ghabh fe truas ris, ruidh e na ionnfhuidh, ghlac fe e an uchd a ghràidh, agus phog fe è mar Athair gràdhach aoibhneach. Chum a mhac a fhaoradh o eagal, chum dochas agus sòlas altrum na inntin, agus chum aoibhneas fein a nochdadh, dh'òrduich an t-Athair a fgeudachadh air ball, a fgeudachadh mar a mhac-fa, mar a mhac-fa fa chomhair feisd, agus dh'òrduich anns an àm cheudna feisd mhòr aoibhneis air ball ullachadh. Mar fo agus eadhon air mhogh
gu

gu mòr na's cairdeile, tha Dia a' gabhail re
 fìor-aithreachain ; tha e nochdadh dhoibh
 flighe chum imeachd na ionnfuidh, tha e a'
 toirt dhoibh gliocas ga'n fdiuradh, tha neart
 chum imeachd innte, tha e toirt dhoibh mìs-
 neach chum pilltin, tha e ga'n glacadh air
 làimh, tha e gu cairdeil ga'n treorachadh na
 ionnfuidh fein. Agus 'nuair a tha iad a' pill-
 tin, tha 'n Athair a' gabhail truas riu, tha e
 ruidh nan coimhdhàil le throcair, tha e gabh-
 ail riu le gairdeachas, tha eadhon na h-Aingil
 naomh a' deanamh gairdeachas, ann an aith-
 reachas pheacairean, agus gu cinnteach tha
 gairdeachas an Athar Neamhaidh gu mòr na's
 muga. Co luath 'fa tha chlann a' pilltin gu
 theaghlach, le bròn, irioslachd agus earbsa,
 tha Dia ga'n fgeudachadh, tha le fireantachd
 Chrìosd, tha le iomhaigh fein ; mar fo tha e
 ga'n deanamh maifeach, agus iomchuidh fa
 chomhair na feisd, a tha e 'g ullachadh air an
 tòn. Si 'n fheisd fo bòrd Chrìosd, far am
 bheil a chairdean a' faotain aran agus uisge
 na beatha, 'nuair a tha iad a' pilltin an
 ionnfuidh Dhe, agus a tha iad air an fgeud-
 achadh le fireantachd Chrìosd. Si 'so an
 fheisd

fheifd is fhearr is sòlafaiche, a's urrain daoine a bhlaith air talamh ; ann an so tha ar n' anama a' faotain neart agus sòlas, ann an so tha Dia a' nochdadh faibhreas a ghràis, Crìofd aoibhneas nar tearnadh, agus leis an fheifd fò tha sinn air ar n' ulluchadh fa chomhair fonas Neamh.

Ann an curfa a fhreasdail tha Dia air an là 'n diu ag ullachadh feifd fa chomhair gach neach, a tha faicin cionta a pheacaidh, diomhanas nithe talmhaidh, a tha pilltin na ionnsuidh, agus a tha na'm mic aithreachail dha ann an Iosa Crìofd. Nochd mi dhuibh air an àm ciod a rinn am mac strutheil, ciod a tha fìor aithreachain do ghnàth a' deanamh agus cionnas a tha Dia a' gabhail riu. Ciod, ma feadh, bhur staid-fa, a bhraithre, an do lean sibh eifìomplair a mhic strutheil, tha a cheist so cudthromach, do reir mar a fhreagras bhur coguisean i, bitheadh bhur giulan air an àm. Mu tha sibh fhathast air feacharan c Dhia, mu tha sibh a' caitheadh bhur talanna gu faoin, mu tha sibh a' cur earbsa an nithe talmhaidh, mu tha sibh ag imeach

an flighe a pheacaidh, ma tha sibh gun bheachd d'ar cionta, gun rùn pilltin gun aithreachas, gun bhròn, gun irioslachd, agus gun earbfa ann an cairdeas De; tha e dàna, aingidh, cunnartach agus mi-cheaduichte dhuibh, fuidhe an diu aig bòrd Chrìosd, agus itheadh aig feifd ar n' Athar Neamhaidh. Ach ma tha beachd, giulan agus aig-neidh a mhic strutheil agaibh, ma tha sibh, cofmhuil risan, aithreachail iriosal agus earbsach a gràs De, ma theich sibh chum an t-Slànuighear, ma dh'eirich sibh o eabar a pheacaidh, ma phill sibh chum bhur n' Athar, tha e an diu 'g ulluchadh feifd air bhur fon agus gabhaidh fe le aoibhneas ruibh. Feuch tha feifd aoibhneis bhur n' Athar ullamh, tha efan anis a' fosgladh a lamhan agus a chridhe gu farfuing chum gabhail ruibh, tha bhur Slànuighear a' gealtain e-fein a nochdadh ann an gràdh d'ar n' anamaibh. Thigibh, ma feadh, fhior-dheisciobuil an t-Slànuighear, thigibh le bròn air fon bhur peacaidhean, thigibh le earbfa ann an cairdeas De, thigibh le aoibhneas ann an flàinte Chrìosd, thigibh le rùn

onoir a thoirt dha, thigibh chum gràs, neart,
 agus sòlas fhaotain uaithe, g'ar deanamh tair-
 is, feasmhach 'na fheirbhis. Agus gun deon-
 aiche Dia foirbheas dhuibh, agus da ainm-fe
 gun roibh glòir. Amen.

SEARMOIN XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus a dubhairs e rium is leòir mo ghràs-sa
dbuit: oir ata mo chumbachd air a dheanamh
foirfe ann an aìmbuinneachd.*

ANNS na rannaibh roimhe fo, tha 'n t-Ab-
stol a' toirt sgeul air taisbeanadh iongantach
a fhuair e, muncuairt do cheithir-bliadhna-
deug, mu'n do fgrìobh è an litir fo. Tha e 'g
innfeadh, gun deachaidh a thogail 'fhas gu
Pharras, no 'n treas Neamh (co dhiu 'fa cho-
luinn, no a's a' choluin, cha b' aithne dha,)
ann an sin chual' e briathra nach robh dligh-
each, no comasach do dhuine a labhairt. Tha
e còllach, gu'n do thachair fo uine bheag an
lorg iompachaidh, agus gu'n robh aig Dia
leis

leis na bheachd, an dara cuid a fhaoradh o'n amharus, agus o'n eagal, a dh'fheudadh a ghiulan roimhe fin a dhuifgadh, no ga neartachadh an aghaidh gach cruaidh-chàs agus trioblaid a thigeadh na charaibh an deigh-làimh. Shaoileadh neach nach bitheadh e furasda droch fheum a dheanamh do thaisbeanadh co glòirmhor. 'Nuair bu mhiann leis an Abhairseir an Slànuighear a bhuaireadh chum aoradh a thoirt dha, rinn e fo le beachd agus t-airgse le a thoirt dà do riaghachda an t-faoghail, agus dh'fheudadh am buaireadh fo gun amharus finne a sgrios. Tha nithe talmhaidh gu math a coimhfhreagradh chum ar n' ain-mianna a dhuifgadh, agus chum ar cridheachan a ghaoid o Dhia; ach cha ruig finn a leas gu cinnteach a bhi fuidh eagal cunnairt o thaisbeanadh Neamhaidh. Cha n' fheud e bhi, gu'n dean glòir an t-faoghail eile, gu'n dean taisbeanadh do na nithe ata shuas, air an d'aithn' Dia dhuinn ar n' aig-neidh a shuidheachadh, cha n' fheud e bhi gun dean fo cron dhuinn.

Agus gu cinnteach cha bhi finn an cunnart, 'nuair a bhitheas finn air ar faoradh o fhuigheal

fhuigheal na truailleachd. Ach tha finn a' foghlum, o na thachair, gu'm feud, 'nar staid anmhunn, thruaillidh air an àm, eadhon beachd do Neamh a bhi na rib d'ar n' anam-aibh. Mar a tha finn a' leughadh 'san 7. rann bha Pol an cunnart a bhi air àrdachadh thair tombas, tre ro-mheud an taisbeanaidh, agus uime sin thugadh dha fgoib 'san fheoil, teachdaire Shatain ga bhualadh. Tha na briathra fo a' cur an ceill gu'n robh am buaireadh cruaidh, goirt; agus o thoradh tha e foilleir, gu'n deachaidh òrduchadh ann an tròcair, agus gu'n robh e gu math a coimh-fhreagradh chum a leas. Tha 'n Naomh ainmeil sin, a chaidh ùine bheag roimhe fo a thogail suas gu Phàrras, anis ga ìleachadh fein eadhon co iosal ris an dus. Tha e tuit-eam fios air a ghlùinibh, agus a' guidhe le dùrachd faorfa o dh'fheuchain. Tha e a-ris agus a-ris a' cur suas ath-chuinge, ach cha'n-eil e a' faotain freagradh. Mheudaich fo gu cinnteach a thrioblaid. Bha teachdaire Shatain ga bhualadh gu goirt, agus bha Dia, le bhi na thosd, a reir coslais a' diùltadh eisd-eachd da ùrnuigh. Ach dh'oibrich eadhon fo chum a leas; mhothuich e ni's mo am-mhuinneachd

mhuinneachd fein, dhlùthaich e na bu teinne re cathair na trocair, agus chuir e fuas ùrnuigh le tuilleadh dùrachd. Air son fo ars' efan, fan 8. rann, ghuidh mi an Tighearna tri uaire, gu'n imicheadh e uam. Fa dheoigh thainig am freagrachd am briathraibh steidh mo theagaisg, agus thuirt e, 's leòir mo ghrasfa dhuit.

Feudaidd sibh a thoirt fainear, an deigh gach ath-chuinge a chuir e 'fuas, nach d'thug an Tighearna dha an ceart ni a dh'iarr e; ach thug e ni b'fhearr, dha agus ni a bha na b'fhearr a coimhfhreagrachd re staid. Bha feum aig Pol a bhi air a neartachadh an aghaidh uabhar spioradail, bha sgolb 's an fheoil feumail chum na crìche fo, agus cha bhitheadh e na ni cairdeil a fhaoradh air ball; uime sin ghleidh an Tighearna e car tamuil ann an teinn, ach gheall è 'fan àm cheudna gràs ga chumail fuas. Cha n' fheudar mar gu'n abradh Crìosd, teachdaire Shatain a chur air falbh, an t-eagal gu'n di'-chuimhnich thu gur ann annam-fa àta do choghnadh; ach feafaidh mi teann ort, agus neartaichidh mi thu, chum am buaireadh a ghiulan. Le fo mothuichidh

mothuichidh tu araon d'anmhuinneachd fein,
agus cumhachd mo ghràis-fe agus bithidh
t-anam air a dhìon an da chuid o an-danadas,
agus o mhi-carbfa; da nì a tha le cheile mill-
teach do'n t-feirbhis a bhuineas dhomhfa, a-
agus do fionas mo phobuill. Do reir a
bheachd fo do na briathra, fe mo rùn le cogh-
nadh Dhe, air

I. Air cur air ar faicil an aghaidh uabhair
spioradail, agus fein-carbfa.

II. A nochdadh, chum misneach a thoirt
dhuibh, gu bheil gràs nì's leòir ann an Crìofd,
g'ar neartachadh an aghaidh gach buair-
eidh. Agus ann an sin foghnadh a dhean-
amh.

I. Tha mi gu aoirrip a thoirt air bhuir
deanamh faicilleach an aghaidh uabhar Spio-
radail agus fein-carbfa, le nochdadh dhuibh
o fhocal De, cia anmhunn, bochd an staid anns
am bheil sibh air tuiteam leis a pheacadh.
Air

1. Dh'fheadainn

1. Dh'fheadainn iomadh carran do fhocal ainmeach, a tha gu riachdail a' cur an ceill truailleachd ar natuir, agus gu bheil sinn eacomafach sinn fein a fhaoradh o'n staid fo; ach tha fo air a theagasg ann an coimhlion earran, is nach ruig mi leas ar n' uine a chaitheadh na'n ainmeach. Nach 'eil ar flàinte trèd Iofa Crìosd gu foilleir a' cur an ceill gu bheil sinn ciòntach, truailidh an-mhunn. Nach 'eil geallanna Dhe, gu'n d'thoir e air falbh an cridhe cloiche, agus gu'n d'thoir e dhuinn cridhe feola, a' cur an ceill, gur iad fo oibre Dhe amhàin, agus nach urrain an duine nithe co mhòr a dheanamh air a shon fein? An d'thugadh Dia àithne dhuinn ùrnuigh a dheanamh air son na'n tiodhlacaibh prifeil fo, na'm b'urrain sinn am faotain le'r gliocas no le'r neart fein? Nach deanamaid, eadhon fanoid air Dia, leis na nithe sin iarruidh a th'againn a cheana, no a dh'fheudas sinn fhaotain, 'nuair is toil leinn, as eugmhais a choghnaidh? Nach 'eil e air innseadh dhuinn, gu bheil gach tiodhlaca math agus iomlan o'n àird' a' teachd anuas o Athair na foillse? Nach 'eil e air a radh 'fgach àite, gu bheil sinn air ar naomhachadh le

Spiorad

Spiorad De? Nach 'eil na naoimh air an ainmeach obair Dhe, air an cruthachadh ann an Iosa Crìosd chum deadh oibre, a dh'òrduich Dia roimh làimh chum gu'n gluaifeadh iad annta? Nach 'eil gràdh, aoibhneas, sìth, fad-fhulangas, caomhalachd, maitheas, creidimh, macantas agus measfarrachd air an ainmeach toradh an Spioraid? Anis ma bheir sinn breith air focal De, mar a tha sinn a' toirt air leabhraichean eile, 's eigin aidmheil gu h-ulamh o na chaidh a radh, gu bheil gràs De gu h-àraidh feumail dhuinn. 'San

2. Tha 'n sgeul fo air a dhaighneachadh le teisteanas nan Naomh.

Tha iadfan uile, air mhogh ro-ioriofal, ag aidmheil an cionta, an truailleachd, agus an anmhuinneachd, tha iad a' diultadh cliu gach ni math a bha annta, agus a' toirt glòir gach ni a bha iad, a' sealbhachadh, no ris an robh luil aca, do shaor ghràs De. 'S riachdail an loigh air am bheil Daibhidh a' caoidh a chionta. Feuch, dhealbhadh mi ann an cionta, agus am peacadh ghabh mo mbathair ni 'na broinn. Agus cia domhain am

beachd a bh'aige da anmhuinneachd chum e fein a ghlanadh, 'nuair, a labhair e mar fo re Dia. Cruthaich annam, o Dhe, cridhe glan, agus ath-nuadhaich Spiorad ceart an taobh a stigh dhìom. Ach chum nach faoileadh neach air bith, gu'n do labhair Daibhidh mar fo, mar leith-sgeul air fon a ghiulan truailidh, eisdibh re briathra Phoil Romh. vii. 18—25. Ann an fo tha agaibh neach, nach robh a bheag gaoraid air na h-Abstolaibh a b'àirde, agus aig an robh aon uair beachd mòr d'a mhaitheas fein, gu treimh-dhireach ag' aidmheil a thruaillachd naturail, a' caoidh fuigheall corp a pheacaidh, agus a' toirt cliu gach tiodhlaca, agus gach gràs a bh'aige do Dhia. Oir mar fo, ann an àite eile, tha e a' labhairt, le gràs De ata mi mar a tha mi, agus cha robh a ghràs, a chaidh a bhuilleachadh orm, gu'n bhrìgh, ach fhaorthaich mi ni's mo no iad uile, gidheadh cha mhife, ach gràs De a bha maille rium.

Ciod a fdiùr Pol chum labhairt mar fo ciod ach a ghràdh do'n fhirinn? Gach neach a dh'fheuch an neart, gach neach a thug aoirrip feafamh an aghaidh buaireadh, agus

an dleasdanais a chuir ann an gnìomh ; aid-
ichidh iad gu h-ullamh an nì ceudna. An do
mhothuich sibhfe cumhachd gràis De? An
do bhlais agus am faca sibh gu bheil an
Tighearna math? 'S cubhaidh gu cinnteach
d'ar n'anmaibh, a bheannachadh. Ach bith-
ibh iriofal, cuiribh stad air ball air gach
smuainte àrd a tha 'g eiridh 'fhuas. Thugaibh
fàinear c'ait am bheil sibh, agus co sibh.
Tha sibh fhathasd air an talamh, tha cuid
do'n fhàsaich romhaibh, 's eigin dhuibh dol
trid gleann agus sgaile dorch a bhàis mu'n
d'theid sibh a steach do thalamh a gheallaidh.
Tha fuigheal mòr do thruailleachd fhathasd
'nur natur tha iomadh nàmhaid a' toirt ionn-
fuidh oirbh an taobh a muigh, agus an taobh
a stigh ; tha faighde teinteach an droch Spio-
raid ag itealaich gu tiugh air gach taobh ;
agus cha n'urrain nì na's lugha no làmh uile-
chumhachdaich Dhe bhur dìon agus bhur cu-
mail 'fhuas, agus bhur toirt air bhur n'aghaidh
gu tearuinte gu crìoch bhur turuis. Ma tha
sibh a' cur earbsa sam bith annaibh fein, ma tha
sibh a' cur earbsa fa ghràs a fhuair sibh a
cheana, mar gu'm bu leòir fo, air son an àm
ata re teachd gheibh sibh gu grad dearbhadh
riachdail

riachdail araon, d'ar n'ain-eolas, agus d'ar n'aimideachd. Tha feum agaibh air gràs lathail, co mhath is air aran lathail; oir ma tha sibh air bhur sgaradh o Chrìosd, cha'n'urrain sibh ni maith sam bith a dheanamh. Mar so tha e-fein a' labhairt Eoin xv. 5, 'S mise an fhionain, sibhse na geuga: an ti a dh'fhanas annam-sa, agus mise ann-fan, bheir efan mòr-thoradh uaith: oir as m'eugmhaisfe cha n'urradh sibh aon ni a dheanamh. Thugaibh fainear, nach toifich sibh re ni sam bith 'nar neart fein; oir an ni ris am bheil sibh a' toiseach (nar neart fein) am fein-earb-sa, crìochnaichidh e gu cinnteach araon ann an nàire, agus ann an calldach bhur dochais. Rachaidh-se, ma feadh amach ann an ainm 'Tighearna nan slogh, ag radh maille ris an Rìgh mhaith sin Iehosaphat, o Thighearna, cha n'aithne dhuinne cìod is còir dhuinn a dheanamh, ach tha ar fuilean riut-sa.

Mar so nochd mi dhuibh o fhocal De, agus o theistean nan Naomh, gu bheil fliochd an duine, ciontach, truailidh agus anmhunn. Rinn mi so gar deanamh iriosal, agus deigh-eil air gràs agus coghnadh fhaotain o Chrìosd.

As

As eugmhais a ghràis, 's anmhunn finn,
 gheibh gach namhaid buaidh oirn, leis gach
 buaireadh tuitidh finn gu h-ullamh gu làr.
 Cia brònach a bhitheadh ar ftaid, mar bith-
 eadh gràs re fhaotain, agus cia taingeil is còir
 dhuinn a bhi, gu bheil aig Crìosd gràs re
 bhuilleachadh oirn. (Air àm eile, bheir mi
 aoirrip a nochdadh, gu bheil ni's leoir do
 ghràs aig Crìosd air fòn gach h-aon againn;
 agus gu'n deonaiche Dia gu'm mothuich finn
 ar feum air, agus gu'n iarr finn e le durachd,
 agus dha-san gu'n robh a ghlòir. Amen.)

Agus mar a tha pailteas do ghràs aige, tha
 e g'a thairgfe gu faor, tha e guidhe oirn
 gabhail ris. 'Nuair a tha sibh a' mothuchadh
 bhur n'anmhuinneachd, na caillibh bhur
 misneach, ach beachdaichibh air ceannard
 treun bhur flàinte; agus 'nuair a tha sibh a'
 mothuchadh bhur truailleachd, na d'thugaibh
 sibh fein thairis do an-dochas, ach beachd-
 aichibh air Crìosd, a tha faibhir ann an trò-
 cair, agus ann an gràs. 'Se rùn bhur Slàn-
 uighear a nochdadh dhuibh, ciod sibh, chum
 le'r bochduin fhaicin, gu'n ruidh sibh gu
 dian na ionnfuidh, agus gu'n glaodh sibh gu
 cruaidh

cruaidh risan, a tha toileach cobhair a dheanamh oirbh. Mar fo bhuin e re phobull anns gach àll 'nuair a bè a rùn an toirt na ionnfuidh fein. An d'thug Dia dhuibhsè beachd d'ar staid, is comhartha fo air mhaith, bithibh iriosal agus aithreachail. An ti a dhuifg sibh, bheir e dhuibh folus, bheir neart agus gràs.

SEARMOIN XV.

II. CORIN. xii. 9.

*Agus thuirt se rium, 's leoir mo ghràs-fa
dhuit.*

ANNS na briathra fo tha againn am freagradh cairdeil a thug a Shlànuighear do Phol, 'nuair a bha e air a bhualadh gu goirt le teachdaire Shatain. Bha a staid air an àm cruaidh, bha a dh'fheuchain mòr, agus ann an lorg fo bha mòr-fheum aige air coghnadh. Uine bheag roimhe fo, chaidh an t-Abstol àrdachadh gu mor, fhuair e taifbeanadh glòir-mhor, ach ga ghleidheadh iorafal san àm cheudna fhuair e fgoalb san fheoil, thainig Teachdaire Shatain g'a bhualadh. 'Na theinn agus 'na chruaidh-chas, ghlaodh e re Dia,
rinn

rinn e urnuigh, rinn trì uairean, rinn le durachd ; ghuidh e air Crìofd a shaoradh o bhuaireadh ; mar ni nach robh, chum a leas, dhiult Crìofd faorfa dha, ach fhreagair e gu cairdeil ann am briathra fteidh mo theagaisg, 's leòir mo ghràs-fa dhuit.

Ann an labhairt o na briathra fo air àm eile, nochd mi dhuibh o fhocal De agus o theistean nan naomh, gu bheil fliochd an duine gu leir ciontach, truailidh agus an-mhunn, agus gu bheil mòr-fheum aca air gràs. Agus 'fe mo rùn anis, le cognadh Dhe, 'fan

II. Bhur fmuainteadh a stiuradh chum a ghràis iomlain-sin ata ann an Crìofd leis an urrain e an dream a's anmhuinne' da phobull a neartachadh chum buaireadh, an Abhairseir a ghiulan, agus leis am fuigh iad fa dheoigh buaidh iomlan air an naimhde Spioradail gu leir.

Tha 'n teagaisg, fo gu h-àraidh sòlasach, agus gu math a' coimhfhreagradh chum carbfa agus aoibhneas a ghineamhuin anns gach fìor.

fìor-chreidmheach. Cia bochd, brònach a bhitheadh ar ftaid, na'm fuigheadhmaid beachd d'ar n'anmhuinneachd, gun fhios c'àit am bheil cobhair re fhaotain, agus gu h-àraidh gun dochas gun deantar cobhair oirne. Ach buidheachas do 'Dhia cha ni fo ar ftaid. Oir air

i. Tha tobar do ghràs, a tha ghnàth a' fruthadh air fhosgladh gu farfuing d'ar beachd.

Mar fo tha Eoin a' labhairt, agus rinneadh am focal na fheoil, agus ghabh se comhnuidh 'nar meafg-ne (agus chunnaic finn a ghlòir, mar ghlòir aon-ghin mhic an Athar) làn gràis agus fìrinn. Agus tha 'Pol ag radh, b'e deadh-ghean an Athar, gu'n comhnuicheadh gach uile iom-laineachd anns-an. Agus a-ris anns-an ata uile iom-laine na diadhachd a' gabhail comhnuidh gu corporra. Tha againn ann an so ni 'mhàin lànachd, ach gach uile lànachd, tha eadhon iom-laine na diadhachd a' gabhail comhnuidh ann an Crìosd gu corporra. Nise ciod na briathra is urrain gràs ni's leoir a chur an ceill, mar cuir na briath-

ra fo? Ach am feud dùil a bhi againne, gu'n d'theid an gràs fo a bhuilleachadh oirn? Feudaiddh gun amharus. Oir 'fan

2. Tha focal De a' teagasg gu bheil an gràs fo air a thasgaidh ann an Crìosd chum leas a phobuill.

Cha ruig mi leas earranna àraidh do'n Scriobtuire ainmeach, chum fo a dhearbhadh, o na tha e foilleir o fhocal De gu leir, far am bheil Crìosd air a nochdadh, mar neach a tha gabhail air fein oifig eadar-mheadhon-fheair, mar neach a bha beo, agus a fhuair bàs ni h-ann air a fhon fein, ach air sgàth an dream a thug an t-Athair dha. O fo tha e air ainmeach an ceann, agus creidmhich buill a chuirp. Tha e air a choimeas re fionain, agus iadfan re geugan a tha fàs o fo, agus a tha tarruing am brìgh agus an sùth gu leir, o'n fhionain. Tha fàidheadoireachd Ifaiah, a ghabh air Slanuighear chuige fein an sinagog Nafaret, na dhearbhadh riachdail air an fhirinn fo. Tha Spiorad an Tighearna Dia orm, do bhrìgh gu'n d'ung an Tighearna mi a shear-monachadh deadh fgeil do na daoine mac-
anta;

anta ; chuir fe mi a cheangal 'fuas a chridhe
 bhruite, a ghairm faorfa do na braighidibh,
 agus fosgladh a phrìofuin dhoibh-fe ata cean-
 gailte : A dh'òrduchadh dhoibh-san ata caoidh
 ann an Sion, a thoirt dhoibh maife air son
 luatha, oladh a ghairdeachais air son do-broin,
 eadach a' mhollaidh air son Spiorad bruite ;
 chum gu'm bitheadh iad air an ainmeach
 craobhan na fìreantachd, planndachadh an
 Tighearna, chum gu'm bitheadh efan air a
 ghlorachadh. Tha e an fo air innseadh gu
 foilleir, gu'n deachaidh Crìofd ùngadh, agus
 a lionadh leis an Spiorad, eadhon chum na
 crìche fo gu'n d'thugadh e d'a phobull an to-
 mhas sin do ghràs a bhitheadh feumail a reir
 an staid. Tha e air innseadh

3. Gu bheil Crìofd air gach àm toileach a-
 gus ullamh a ghràs a thoirt da phobull a reir
 am feum.

Tha ain-eolas mu fo a' gleidheadh iomadh
 Crìofduigh ann an staid bhrònach, bho chd.
 Ged a tha fhios aca, gu bheil uile iomlaine
 na diadhachd a' gabhail comhnuidh ann an
 Crìofd, agus gu bheil pailteas do ghràs aige
 chum

chum leas a phobuill, gidheadh tha iad air an claidh le amharus agus eagal nach 'eil e toil-each gràs a thoirt dhoibh-fan. Tha 'n teagal agus an t-amharus fo ann an caileigin 'g eiridh 'fuas o'm mothuchadh d'am mi thoillteanas fein, agus gu h-àraidh o'n bheachd fhall-fail, a tha 'n t-Abhairfeir, an àrd namhaid, a' toirt dhoibh, ga'n gleidheadh air falbh o thobar na tròcair, agus ga'm fuadachadh o'n t-Slànuighear uile-chumhachdach fin air an do leag Dia an cobhair. Ach buidheachas do Dhia ! tha fhocal a' toirt dhuinn argumeint a tha neartmhor ni's leòir chum an t-Abhairfeir a chuir na thofd. Tha deadh-ghean ar Tighearna air a dhearbhadh air mhogh co fhoilleir anns gach earran d'a fhocal, is nach urrain finn a bhi ann an amharus mu dheimhin. Mar a tha e air innfeadh an foisgeul Eoin, air an là dheireannach, là mòr fin na feifde, sheas Iofa agus ghlaodh e, ag radh, ma tha tart air neach sam bith, thigcadh e m'ionnfuidhfe agus oladh e ; an ti a chreideas ionnam-fa, fruthaidh as a bhroinn aimhnichean do uisge beo : Ach labhair e fo mu'n Spiorad, a bha iadfan a chreideadh ann-fan, gu fhaghail. Agus ann an leabhar taisbean

Eoin

Eoin tha e air a nochdadh, a 'feasamh aig an dorus, agus a' bualadh, leis na briathra gràf-mhor fo 'na bheul, mu dh'eisdeas neach sam bith re'm ghuth, agus gu'm fosgail e 'n dorus, thig mi na ionnfuidh agus gabhaidh mi mo fhuiper maille ris, agus efan maille riumsa. Cia caomh ainm, Iosa, an Slanuighear; cia cairdeil an dàimh anns am bheil e a' feasamh re phobull, mar am buachaile, an caraid, am fear-posda, am bràthair? Nach deachaidh a bhuaireadh, chum gu'n d'thugadh e coghnadh dhoibh-san a tha air am buaireadh? Agus an urrainn sinn a bhi ann an amharus mu ghràdh an ti sin, a dh'fhàs na fheoil d'ar feoil agus a ghiulain ar trioblaide, eadhon chum 'na criche fo, gu'm bitheadh e gràf-mhor? Feudaiddh sinn eadhoin an fhirinn fo a dhearbhadh o ghiulan thaobh a phobuill. Tha gach naomh a tha 'n diu mu chathair riaghail, a fhuair buaidh le fùil agus Spiorad an Uain, a' toirt fianais do'n fhirinn fo: Agus tha mi ann an dochas, gu bheil iomadh mìle an diu air talamh, a dh'fheudas le taingealachd agus aoibhneas an feula a chur ris an fhirinn cheudna, agus a radh maille re Eoin, a's a làn-san fhuair sinn uile, agus gràs air
 fion

fon gràis. Dh'fheudamaid tuilleadh a radh air a cheann fo, ach 's leòir na chuala fibh chum a nochdadh, gu bheil gach aobhar misnich aig Crìosduighean teachd le dànadas gu caithir nan gràs, chum gu'm fuigh iad trocair, agus gu'n ruig iad air gràs chum cobhair an àm am feuma. Agus uime sin ainmichidh mi amhàin 'fa

4. Gun d'thoir gràs Chrìosd, 'nuair a tha e air fhaotain, gu cinnteach buaidh air gach nàmhaid, agus air gach nì a tha cur na aghaidh.

An ti sin ata na ùghdar, tha e mar an ceudna na fhear-criochnaich do chreidimh a phobuill; oir tha a thiodhlaca agus a ghairm gun aithreachas. Cha bhrìfd e sin a chuile bhrùite, agus nì mùch è an lion as am bheil deatach, gus an d'thoir e 'mach breitheanas chum buaidh. Ged a tha gràs, mar shruthan, beag, gidheadh tha 'n tobar o'm bheil e teachd fìorruidh. Far am bheil Crìosd a' toiseach deadh obair, bheir se è chum foirfeachd, agus cha 'n fhàg se cuspairean a ghràidh, gus an dean se iad cosmhuil ris fein uile.

uile-ghlòirmhor an taobh a fthigh agus an taobh a muigh, agus gus an nochd fe iad d'a Athair gu'n lochd agus gu'n fmal.

Mar fo thug mi aoirrip a nochdadh dhuibh, gu bheil gràs ni's leoir aig Crìofd air son a phobuill, ge be ciod an staid ; agus nach ruig neach sam bith, a thig na ionnfuidh, a bhi fuaidh eagal, gu'n cuir fe folamh iad air falbh. Tha iad air an gleidheadh, ni h-ann le'n neart fein, ach le cumhachd Dhe trid creidimh chum flàinte. Cia taitneach, cia sona staid an dream, a tha air an dlùth-cheangal re Crìofd. O feinnibh òran nuadh do'n Tigh-earna, agus a chliu ann an coimhthional nan naomh. Deanadh Israel gairdeachas san ti a dhealbh agus a shaor e, agus bitheadh clann Shìon aoibhneach na'n Rìgh. Leigibh dhomh anise an t-iomlan a choimhhdhùnadh le comhairle na dha. Agus air

1. Feudaidd dùil a bhi agaibh re coimh-chogadh bhur naimhde 'nar flighe chum Neamh. Bheir bhur truailleachd fein iomadh ionnfuidh oirbh, agus bheir bhur naimhde iomadh aoirrip bhur pilleadh air bhur n'ais.

Nuair

Nuair a tha Crìofd air a dhealbh annaibh, bithidh Ifrinn gu leir roimhe cheile, agus cuiridh na Spioraid aingidh a tha ann an sin rompa gach cron is urrain iad a dheanamh dhuibh. Nì daoine aingidh fanoid oirbh, cuiridh bhur sean chompanaich fa pheacadh an cuimhne bhur lochda dhuibh, agus bheir iad aoirrip bhur t-arruing air bhur n'ais do'n flighe fein. Feudaidh duil a bhi agaibh ris na nithe so, dh'fhuiling pobull De iad anns gach all; agus ma tha sibhse ga'm fulang, tha ann an deadh chàs, tha maille re deadh chomunn. Bithibh foighidneach agus treun, deanaibh gairdeachas agus bithibh fubhach air ma dh'fhuilingeas sibh air sgàth Chrìofd, 's mòr gun amharus bhur duais ann an Neamh. 'San

2. Biodh agaibh gnàth-mhothuchadh d'ur n'anmhuinneachd fein.

Na bithibh àrd-inntineach, ach fuidh cagal, do reir comhairle an Abstol. Nì sibh amhàin obair da rìreadh, 'nuair a tha sibh a' deanamh obair leis a choghnadh a tha sibh air an àm a' faotain: bithidh feum aig a ghràs

ghràs a tha sibh an diu a' faotain, air tuille am maireach gu ath bheothachadh. Oir tha Crìofd a' toirt a thiodhlacaidh àraidh air an doigh fin, chum's gu'n cuimhnich a phobull do ghnàth earbfa a chur ann-fan, agus ga'n deanamh dùrachdach an deanamh feum do na meadhonna fin a fhuidhich efan chum am beatha spioradail a' neartachadh. 'San

3. Bitheadh sinuainte urramach agaibh d'ur Tighearna.

Ge be ciod a tha 'n t-Abhairfeir a' cur an teill, creidimh fo, gu bheil cridhe Chrìofd cairdeil, agus gu bheil a làmh fial. Tha e gu h-àraidh feumail, gu'm bi, beachd ceart agaibh do Chrìofd, agus gu'm bi fios agaibh, gu bheil tròcair agus neart air an tasgaidh ann-fan air bhur fon. Na beachdaichibh co mhòr air bhur naimhde, as air ceannard bhur slàinte; cuiribh a gheallanna an aghaidh am bagraidh, a ghràs uile-fhoghainteach an aghaidh am mi-rùin. Bithibh ma feadh duineil, treun, agus gheibh sibh gu cinteach buaidh; an ùine ghrad brùthaidh Prionnsa na sìth, agus Leoghan treabh Iudah an t-Abhairfeir

fuidh 'ur co-faibh, agus cuiridh se an t-oran molaiddh fo 'nur bilibh. Anis àta flàinte agus neart agus rioghachd ar De-ne, agus cumhachd a Chrìosd air teachd ; oir thilgeadh fios fear-cafaid na'm bràithre, a bha ga'n cafaid an làthair ar De-ne a là agus a dh'oi'che. 'Sa

4. Cuimhnichibh a ghnàth gu bheil an gràs foghainteach fo re fhaotain amhàin le ùrnuigh agus ath-chuinge.

'Se mo rùn, ars' Dia, gu'n iarr pobull Israeil fo uam chum gun dean mi e air an fon. Agus chi sibh gu'm b'eigin do Phol ùrnuigh a dheanamh trì uairean, mu'n d'fhuair e am freagradh a tha air a chur fios 'nar steidhteagaisg. Tha ùrnuigh a gleidhidh na flighe fosgailte eidar an ceann agus na buill ; fo 'n teachdaire a tha dol o thalamh gu Neamh, agus a tha pilltin leis gach tiodhlaca feumail. Na leigibh ma feadh air dearmad an dleasdanas cuidthromach fo. Ach cleanaibh ùrnuigh an creidimh, cleanaibh urnuigh a ghnàth, agus guidhibh air Crìosd bhur teagaisg chum ùrnuigh, gu ceart a dheanamh, chum's gu'n
iarr

iarr agus gu'm fuigh sibh, agus gu'm be bhur
 n' aoibhneas iomlan. Agus anis, a bhràith-
 re tha mi g'ar taiceadh re Dia, agus re focal a
 ghràis, àta comasach air sibhse a thogail 'fuas,
 agus oighreachd a thoirt dhuibh a' measg na
 muintir fin uile ata air an naomhachadh.
 Amen.

SEARMOIN XVI.

TAISB. iii. 21.

*Dhà-san a bhuadhaicheas, bbeir mi comas fuidhe
maille rium, air mo Rìgh-chaitbir, eadbon fòs
mar a bhuadhaich mi fein, agus a tha mi an
fhuidh', maille rem' Athair, air a Rìgh-chath-
air.*

'NUAIR a chaidh Criosd 'fuas do Neamh, a-
gus a fhuidh e aig 'deas-làimh an Athar, cha
d'fhàs e neo-chuimhneachail air leas a pho-
buill. Ach an lorg seilbh a ghabhail air
glòir, a reir a gheallaidh chuir e anuas an
Spiorad, chum comhnuidh a ghabhail anna;
agus tha e fein beo gu fìorruidh gu eidar-
ghuidhe

ghuidhe a dheanamh air an fon. Agus mar a thug Crìofd buaidh air a' naimhde, fe a rùn gu'm buaidhaicheadh a chairdean mar an ceudna, chum mar a dh'àrdaicheadh efan gu glòir, gu'm bitheadh iadfan gu fìorruigh maille ris.

Tha iomadh ainm aig Crìofd am focal De, a chur an ceill a dhàimh r'a dheisciobuil, agus a ghiùlan da'n taobh; ann am briathraibh fèidh ar teagaisg, tha e gu h-àraidh air ainmeach an Ceannard. O na bha 'n naimhde lionmhor, o na bha iomadh trioblaid aca r'a ghiulan, agus iomadh cath re chur, tha efan o Neamh, agus le beul Eoin, a' labhairt riu gu riachdail, chum misneach agus sòlas a thoirt da'n anamaibh. An ni fo a gheall Crìofd da dheisciobuil o shean, tha e a' gealtuin do gach h-aon againne, air an là 'n diu, agus 's fhiach a bhriathra gu math ar n' aire. Agus chum am mìneachadh dhuibh, fìofraichimid an

I. Cìod e buadhachadh, mar Chrìofluigh-ean.

Tha -

'Tha buadhachadh a' cur an ceill, gu bheil
finn a' faotain buaidh air naimhde àraidh, a
tha cogadh 'nar n' aghaidh, agus a' bagairt
cron a dheanamh dhuinn. Tha focal De a'
teagafg, co iad ar naimhde, agus ciod an rùn.
'S iad ar naimhde, an Diabhol an faoghal, a-
gus an fheoil; agus 'fe 'n rùn, ar n'inntin a
dhalladh, ar n'anama a thruaillleadh, agus ar
fonas a fgrios. Chum buaidh, ma feadh,
fhaotain orra, 's eigin dhuinn an

r. Seafamh gu duineil nan aghaidh.

'Se gliocas a Chrìosduigh air, uairibh,
e-fein a chumail fadda o ionnfuidh a naimh-
de, agus teicheadh o fhlighe a bhuaireidh.
Ach 'nuair nach fhuigh e, gun pheacadh,
flighe a bhuaireidh a fheachnadh, 's eigin dha
seafamh gu duineil, agus cath na creidimh a
chogadh gu treun. Tha 'n t-Abbairfeir, mar
Leomhan beucach, do ghnàth ag iarruidh co-
thrum, gu ionnfuidh a thoirt oirn; agus a'
dusgadh droch smuaintidh 'nar n' inntin.
Tha 'n Saoghal a' nochdadh nithe, a tha tait-
neach d'ar n' ain-miannaidh, agus gu tric a'
dusgadh ar n' an-tograidh peacach. Agus tha
n' fheoil

'n fheoil a-ris, le miann agus ciocras, le miodal agus ceilg, gu minic g'ar brath thairis do lamha ar naimhde eile.

'Nuair a tha ar naimhde mar fo, no air doigh sam bith eile a' toirt ionnfuidh oirn, chum feasamh le buaidh nan aghaidh 's eigin dhuinn gliocas, misneach, agus cumhachda eile ar n' anama a dhufgadh, agus a chur air ghleus. Cuiribh, arfa Seumas, an aghaidh an Diabhoil, agus teichidh fe uaibh; agus tha Peadar ag àithne dhuinn, cur na aghaidh, Seasmhach 'nar creidimh. Tha Pol ag radh, na bithibh air bhur cumadh ris an t-saoghal. Agus aris, ceusaibh an fheoil, maille r'a h-ainmiannaibh agus a h-an-tograibh. 'Nuair a tha sibh air bhur buaireadh gu peacadh sam bith, cuimhnichibh gu bheil Dia a làthair, gu bheil Crìosd air bhur taobh, mar thearmunn treun, agus gheibh sibh faorfa o'n bhuaireadh. Mar so theich Satan o ar Slàn-uirgear air ball, co luath fa ghlac fe cloidheamh an Spioraid, focal De. Ach chum buaidh fhaotain, 's eigin dhuinn 'fan

2. Meadhonna ceart a ghnàthachadh.

O fhior-eòlas air ar staid, ar n' anmhuinn-eachd, ar naimhde agus ar cunnart, tha Crìosd ag radh ris gach h-aon againn, dean-aibh faire agus ùrnuigh, chum's nach tuit sibh am buaireadh. Tha faire agus urnuigh feumail, araon ga'r gleidheadh o bhuaireadh; agus g'ar cumail o thuiteam, 'nuair a thig am buaireadh n'ar caraibh. An dream a tha re faire gun urnuigh, tha iad fein-earbfsach, agus a' deanamh tàir air coghnadh Crìosd; agus an dream a tha re urnuigh gu'n fhaire, tha iad eafumhal do Crìosd, cealgach, leasg agus neo-churamach. 'S eigin do'dheagh Shaighdearan an lamha agus an cofsan a ghnàthachadh ann an là cath. Amhuil fo, tha gnàth-fhaire agus ùrnuigh feumail le cheile dhuinn, an duthaich ar naimhde, agus an tìr a bhuaireidh. 'S ann leo le cheile a fhuair na Naoinh o shean buaidh; agus 'nuair a leig iad a h-aon do na dleasdanasais fo air dearmad, thuit iad air ball gu nàrach ann an eabar a pheacaidh.

Ach maille re fo, chum buaigh fhaghail,
 's eigin dhuinn uile armachd Dhe, a ghabh-
 ail gu taingeil, a chuir umainn gu seolta, a-
 agus a ghnàthachadh mar fhior-laoich. Tha
 fgeul againn air an armachd fo, agus àithne
 feum glic a dheanamh dhìth Ephes. vi. 13—
 19. S' aithne do Chrìosd gu math, neart agus
 innleachd nàimhde a phobuil, agus gach
 doigh air an-d'thoir iad ionnsuidh orra; agus
 mar an Ceannard glic, treun, tha e 'g ullach-
 adh air an-fon, agus a' builléachadh orra, an
 armachd sin, le feum iomchuidh, a choisneas
 buaidh. 'S mòr luach agus feum fireantachd,
 creidimh, agus focail De 'nar cath Spioradail.
 Tha fireantachd g'ar fgeudachadh, agus g'ar
 dìon o agairt an lagha, agus o dhiteadh ar
 coguifean; tha creidimh a' tarruing o Chrìosd
 gràs agus coghnadh, chum ar n'anama a
 bheathachadh; agus tha focal De, mar
 chloidheamh geur, a' cur teicheadh air ar
 naimhde; agus a' fdiùradh ar n' aigneidh a-
 agus ar smuaintidh a fuas chum Neamh, o'm
 bheil ar misneach a' teachd. Gach neach,
 gach pobull, aig nach 'eil an armachd fo, tha
 iad nan claochdairean dibli, agus nan tràillean
 aimideach do'n Abhairfeir. Saighdear gun

armachd, 's baogh laoch e 'n comhnuidh.
Ach chum buaidh fhaotain, 's eigin dhuinn
'fan

3. A bhi feasmhach 'nar cath Spiorad-
ail.

Mar a tha 'n sean-fhocal ag radh, cha
Ghlòir a dhearbhas ach gnìomh. 'S aimid-
each an Saighdear, a thilgeas dheth armachd,
agus a leigeas anail, an teas-meadhoin a chath.
'S iad an dream, arfa Crìosd fein, a bhuan-
aicheas gus a chrìch, a bheir buaidh, agus a
theid a thearnadh. Bithibh, arfa Pol, feas-
mhach neo-chorrach, a' sìr-mheudachadh an
obair an Tighearna; air dhuibh fios a bhi
agaibh, nach bith bhur faothair diomhain
anns an Tighearna.

Cha'n ann le aon aoirrip, no le aon tulgadh
treun, ach le gnàth-shaothair, a bheir an
Crìosduigh buaidh air a naimhde, agus a
theid e a steach do Neamh. Bithibh fìrinn-
each, arfa Eoin, gu bàs, agus gheibh sibh
crùn na beatha. 'S eigin do chreidmheach a
bhi feasmhach ann an gnàthachadh meadhon-

na nan gràs, ann an giulan ann an triobloid-
idh, ann an cur an gnìomh an dleasdanas gu
leir, agus ann an cogadh an aghaidh an
naimhde Spioradail, gus am fuigh iad leis a
bhàs, làn-bhuaidh orra, agus làn-fheilbh air
sonas Neamh. Do'n dream mar so a bhuadh-
aicheas, tha Crìosd a' gealtuin fàn

II. Gu'n fuidh iad maille ris, air a Rìgh-
chaithir.

'S glòirmhor an duais, a tha 'n fo air a'
gealtuin air son aon feirbhis, is urrain a pho-
bul, le choghnadh fein, a thoirt do Chrìosd.
Tha fuidhe, maille ris air a Rìgh-chaithir, a'
cur an ceill, ni 'mhàin gun d'theid a chair-
dean àrdachadh gu mòr-onoir; ach, mar an
ceudna, gu'm meal iad fìor-fhòlas, agus làn-
fhonas. Thuilleadh air fo, tha fuidhe a'
ciallachadh, nach bith an staid muigh-teach,
mealltach, ach gum bi an onoir, an sìth, an
sonas do ghnàth a' meudachadh, agus gu'm
mair iad eadhon gu fìorruigh.

O na chaidh an duine a dhealbh, chum
cairdeas De agus glòir a mhealtuin, tha mòr
dheigh

dheigh aig a fhliochd air sòlas agus onoir, cadhon 'nan staid thruaillidh air an àm. Ach mo thruaighe ! 'S iad onoir agus sòlas talmhaidh amhàin a tha iad ag iarraidh ; agus chum am faotain, 's mòr an t-saoghair a tha iad a' gabhail, agus 's iomadh meadhon, a tha iad a' gnàthachadh, agus cadhon air uairibh gu mi-laghail. Tha 'n obair gu minic goirt, agus an duais dibli mealltach.

Tha cairdean Rìghridh agus dhaoine mòra, a tha rè ùine, a' feitheamh orra, agus a' fuidhe maille riu, air am meas mòr agus fona ; agus tha iad gu minic an lorg fo, làn do uabhar agus do mhòr-chùis. Cia do-thuigfin fonas cairdean Chrìosd a mheallas a ghnùis, agus a bhitheas maille ris gu fìorruigh, agus nì h-ann car tamuil, ann an lathaireachd Athar Ncamhaidh. An nì a thuirt Bàn-rìgh Sheba mu Sheirbhifich Sholamh 2 Chron. ix. 7. ; feudaiddh sinne, agus moran tuilleadh a radh mu phobull Chrìosd, “ Sona do dhaoine, agus
 “ fona ata do sheirbhifich, a tha ghnàth a’
 “ feafamh a’d’ làthair, agus ag eifdeach re’d’
 “ ghliocas.” (Cha fuiddh) creidmhidh, gun amharus, maille re Crìosd, mar fhianaif-

ean, cosmauil ris na h-Abstoil fein ; ach fuidhidh iad mar chàirdean, chum bhi air an deanamh nan luchd co-pàirt d'a onoir, d'a fhonas, agus d'a fhìth. Ma tha mhiann oirbh, a bhi mòr agus fona gu sìorruigh, fògraibh as bhur cridhachan uabhar feargach, fann-tach, ciurail an t-saoghail fo, agus iarruibh sìor-onoir o Chrìosd. Ach siofraichimid anis fan

III. Cìod an dearbhadh a th'againn, gu'n fuidh laoiach chairdeil Chrìosd maille ris, air a Rìgh-chaithir. Agus mu bheir sinn fainear, na thà fillte, am briathraibh Eoin, chi sinn gu bheil againn gach dearbhadh a's urrainn sinn iarruidh 'fa chùis. Air

1. Tha Crìosd ag ainmeach, O Neamh na thachair dha fein, mar dhearbhadh gu'm fuigh a phobul onoir agus sìth fa dheòigh. Ged' a tha ar naimhde lionmhor, cumhachdach agus cealgach ; gidheadh thug efan buaidh orra. Mar a tha Pol ag radh, chuir e as an armachd uachdaranachda agus cumhachda, rinn e ball sampuil diu gu follaisich, a' toirt buaidh chaithrim orra. Le bhàs dhiol

dhiol e cionta a phobuil, thug e 'n gath as an namhaid deireannach fo ; agus le aisteiridh ghlòirmhor, thug e làn-bhuaidh, araon air a bhàs, agus air an uaigh. Bhuaidhaich ar Slànuigheur, ni 'mhàin air a fhon fein, ach mar an ceudna air fon a chairdean. Agus mar a bhuadhaich e, fhuair e 'n duais, a chaidh a ghealtain ; co luath fa chaidh e suas do Neamh, shuidh e aig deis làimh Dhe, anns na h-ionadaibh àrda. Se fo sgeul, focal na fìrinn, agus tha finn aimideach, aingidh, mar creid finn e. 'San

2. Tha Crioft a' gealtuin, gu'n suidh creid-mhich maille ris.

Chum misneach agus sòlas a thoirt da'n anamaibh, tha Crioft a' gealtuin, do bhrì gu bheil mise beo, bithidh sibh-se beo mar an ceudna. A-ris, ann an tigh m' Athar-fa, 'tha iomadh àite-comhnuidh, mar biodh e mar fin dh'innfin-se dhuibh ; 'tha mi dol dh'ulluchadh àite dhuibh ; agus ma theid mi, agus gu'n ulluch mi àite dhuibh, thig mi ris, agus gabhaidh mi sibh am' ionnsuidh fein, chum far am bheil mise, gu'm bi sibhse mar an ceudna.

ceudna. Agus 'nar fteidh-teagaisg, tha Crìosd a' labhairt mu dhuais fein, mar ni a fhuair e a cheana, gu h-àraidh mar cheann a phobuil. Tha againn ann an so iomadh gealladh, agus an coimhlionadh, mar dhearbhadh gu'm fuigh sinn uile duais, ma bheir sinn buaidh, le coghnadh agus le Spiorad Chrìosd. Mar creid sinn geallannna an Athair agus a Mhic, tha sinn a' deanamh breugaire do Dhia, tha sinn a' toirt an tamailt as mugha do Chrìosd. Ma tha sinn a' creidsin fianais dhaoine, tha fianais De na's mugha; uime sin, 'fèidh dhuinn onoir a thoirt dha, le gheallanna prifeil a chreidsin. 'San

3. Tha cuir 'nuas an Spioraid, a' dearbhadh so.

Tha Crìosd mar so a' labhairt ann an Soifgeul Eoin, 's feumail dhuibh, gu'n d'theid mi air falbh chum m' Athar; oir mar falbh mi, cha d'thig an coimhfhurtair d'ar n' ionnsuidh; ach ma dh'fhalbhas mise cuiridh mi e d'ar n' ionnsuidh; Choimhlion Crìosd an gealla so, aig feisd na Cuingis, deich is da fhichid la, 'n deigh dha dol suas, chum
Neambh.

Neamh. Agus dhearbh na h-Abstoil, gu'n d'fhuair iad an Spiorad, le iomadh Ca'nain air ball a labhairt, le iomadh miorbhuile oibreachadh, agus le mòr thoradh do naomhachd a ghiulan, chum cliu agus glòir Dhe. An Spiorad fo a chuir e 'nuas, tha e ghnàth maille re phobul, tha e a gnàth ag oibreachadh annta. 'S efan, anns gach àll, a thug misneach agus sòlas do fhior-chreidimhich, is a neartaich iad chum buadhachadh fa chath, agus a rinn iad iomchuidh, chum fuidhe maille re Crìosd, air a rìgh-chaithir.

A-ris, tha Soirbheas an t-foisgeil anns gach àll, agus an dochas beothail anns an d'fhuair iomadh mìle Crìosduigh bàs, gu riachdail a' cur an ceill, gu'm fuigh cairdean Chrìosd a chuid eile d'an duais fa dheòigh, a reir a gheallaidh. O nas efan an Ceann, agus a phobul a bhuill, ghabh fe feilbh air glòir dhoibh-fan, co mhath's dha fein. O na nithe fo gu leir, tha e foilleir, gum fuidh maille re Crìosd ann an glòir, gach neach a tha gu treun a' cogadh fuidh bhrataich deadh chomhrag a chreidimh, gach neach a tha toirt gràdh ionraic, agus umhlachd sheasamhach dha.

dha. Cia glòirmhor duais agus dochas a chreidmhidh ; cia aimideach an dream, a tha nan tràillean dibli do'n Abhairfeir. Cogamaid uile anis gu treun, chum's gu'm feud finn, aig uair a bhàis a radh, maille re Pol, gach h-aon fa leith, chog mi deagh chomhrag, chrìochnaich mi mo chùrsa, ghleidh mi an creidimh. 'N lorg fo tha air a thasgaidh fam' chomhair crùn na fìreantachd, a bheir an Tighearna, am breitheamh firinneach, dhomh anns an là fin ; agus ni h-ann dhomhsa amhàin, ach dhoibh-fan uile mar an ceudna, leis an toil a theachd-fa.

FOGHNADH.

Mar fo nochd mi dhuibh, ciod a th'aig pobul Chrìosd ra dheanamh air talamh, agus ciod an duais, a tha efan a' gealtain, a bhuilleachadh orra. C' àit am fuigh sibh maighistir co mhath, co treun, co chairdeil ? Co nach cogadh gu duineil fuidh fdiùradh, o na tha e a' toirt làn-dearbhadh dhoibh, gu'm fuigh iad mar dhuais am buaidh, crùn na beatha ; agus maille re fo, oighreachd neo-thruaillidh,

Y y

neo-

neo-shalach, agus nach fearg gu bràth as. Ciod is urrain an Diabhol, an faoghal, no an fheoil a bhuilleachadh, no a thairgfe, a tha co phrifeil, no co mhairreannach? 'S cuid-thromach an ni a tha Criosd fein a' feoraich, agus 's fhiach a cheist gu math ar n' aire. Creud an tairbh ata ann do dhuine, ged a chofnadh è an faoghal uile, agus anam fein a chall? Tha peacairean, mar dhaoine gun chiall, a' call araon an cuirp agus an a-nama.

Ach tha feirbhifich Shàtain, ni 'mhàin nan Amadain, ach mar an ceudna nan clodhair-ean diblidh. Tha iad a' leigeadh le'n nàmhaid an riaghladh, agus an fdiùradh do reir a thoil, agus an iomain, o pheacadh gu peacadh. Tha 'n staid tràillidh, agus gun duais air an àm, agus gheibh iad fa dheoigh truaighe fhiorruigh. Tha 'n nàmhaid fo, air an àm, a' deanamh miodal re peacairean, chum am mealladh; agus le fo tha e ga'n ulluchadh gu bhi na'm buill-fanoid, agus nan aobhar gràin do Dheamhain, agus do dhaoine aingidh gu fiorruigh. Na creidibh am breugaire, nach do choimhlion gealla riamh. Na sgriosaibh

na n-anama a dhealbh Dia ; na caillibh an duais a choifin Criofd.

As toil le daoine glice do ghnath, deagh mhaighistir, agus duais air fon an faothair. Se Criofd, am maighistir math, a bheir duais do gach neach, agus gu h-àraidh da fhaighdeara treun, a reir an giulain, agus a reir am buaigh. 'Nuair is e miann an Abhairfeir, bhur tilgeadh fios gu iochdar Ifrinn, 'fe a rùnfa bhur n' àrdachadh chum làithaireachd agus glòir Dhe.

Fhad 'fa tha là nan gràs agaibh, coguibh, mar chairdean dilis Iofa, deagh chomhrag a chreidimh, agus gabhaibh greim do'n bheatha mhairreanaich. Na caillibh bhur misneach air àm no ann an staid, sam bith ; oir ged a tha bhur naimhde lionmhor, 's neartmhoire efan ata leibh, no iadfan uile ata 'nar n' aghaidh. G'ar taiceadh fein, le làn earbsa, re Ceannard bhur slàinte, gluaifibh trèd fàfach an t-saoghail fo ; bithibh dilis, bithibh treun, agus fuidhidh sibh fa dheoigh, maille re Criofd, air a Rìgh-chaithir. 'S iomadh Laoch trèun a dh'fhuiling buaireadh agus cràdh

cràdh air talamh, a tha 'n diu muncuairt
do'n chaithir-Rioghail ann an Neamh, a'
seinn le gairdeachas cliu an Uain. Cuimh-
nichibh do ghnàth briathra Phoil, agus thug-
adh iad misneach d'ar n' anamaibh. Eabh.
xii. 1—4. Uime fin, &c. Amen.

SEARMOIN XVII.

EPHES. v. 6.

*Na mealladb neach air bith sibb le briatbraibh
diombhaineach, &c.*

O'N treas rann do'n chaibideil so, tha 'n
t-Abstol a' cur an ceill ciod iad na peacaidh-
ean sin, air son am bheil fearg Dhe a' teachd
air cloinn na h-easumhlachd. Ach chum
nach faoil daoine, gu bheil fearg Dhe amhàin
a' dufgadh ann an aghaidh na'm peacaidhean
in, tha e air innseadh ann an iomadh earran
l'a fhocal, gu bheil teine Ifrinn air ulluch-
adh air son an t-feirbhifich leisg mhi-tharbh-
ach, co mhath a's aingidh, air son an ti a tha
caitheadh

caitheadh a' bheatha gu faoin, co mhath 'fan
 'Ti a tha deanamh fo an ruidhteireachd agus
 am meisg, no ann an feomradaireachd agus
 am macnus; air fon an ti ata diadhaigh, co
 mhath is efan ata na namhaid dith. Tha 'n
 t-Abstol, ma feadh, ni 'mhàin 'nar steidh-
 teagaisg, a' toirmeasg oibre an dorchadais,
 ach mar an ceudna 'fan 9. rann a' cur an
 cuimhne dhuinn toradh an Spioraid, is còir
 a bhi againn, eadhon maitheas, agus ionracas
 agus fìrinn. Agus tha e deanamh fo a theag-
 asg dhuinn, gu bheil e feumail g'ar dìor-
 o'n fheirg ata re teachd, ni 'mhàin gu'n sguil
 finn do'n olc, ach gu'n dean finn am math
 ni 'mhàin nàch gluais finn mar chloinn a
 dorchadais, ach gun gluais finn mar chloinn
 an t-soluis. Tha Spiorad De an iomadh ear-
 an d'a fhocal a' teagasg an ni ceudna. Ma
 fo tha sinn a' foghlum gu'r eigin dhuinn
 'mhàin gun ar talanna a chaitheadh air
 n' ain-mianna, mar chlann struithail, ach gu
 eigin mar fheirbhifich dhileis feum cubhaic
 a dheanamh dhiu; gur eigin ni 'mhàin gu
 an faoghal a ghràdhachadh, ach gur eigin o
 ghràdh an Athar comhnuidh a ghabhail an-
 ain; gur eigin ni 'mhàin gach uile m-
 dhiadhachd

dhiadhachd agus ain-mianna faoghalta aicheadh ach gur eigin ar beatha a chaitheadh gu meafarra, gu cothromach agus gu diadhaidh. Gach nì ata teachd an deigh làimh air fo, tha e buailteach do fheirg Dhe. Tha gun amharus mugha tomhais do'n fheirg fo, ach tha 'n tomhas as lugha araon fìorruidh agus doghiulan. Ann an labhairt nì's fhaide o na briathra fo, 'fe mo rùn le coghnadh Dhe, a nochdadh air

I. Gu bheil am peacadh na cheilg ro-mhòr.

II. Gu bheil daoine toileach a bhi air am mealladh leis. 'San

III. Gu bheil mòran biffidh, durachdach, gar mealladh chum a pheacaidh.

I. Tha mi gu nochdadh gu bheil am peacadh na cheilg ro-mhòr.

Mar dearbhadh air an fhìrinn fo feudaidh finn a thoirt fainear air

I. Gu

1. Gu bheil daoine air am brosnachadh chum a pheacaidh, ni h-ann le'n reufan, ach le'n ain-mianna.

Mar fo tha 'n t-Abstol Seumas a' labhairt, tha gach duine air a bhuaireadh, 'nuair a thairngear, agus a bhreugar e le ain-mhiann fein. Tha 'n fhìrinn fo foilleir do-aicheadh. Tha mòran re faothair chum an leith-fgeul a ghabhail, 'nuair a tha iad a' cur peacadh fam bith an gnìomh, ach cha n'urrainn neach fam bith a radh, gu'n d'rinn e fo le combairle a reufain. Aidichidh, eadhon, peacairean an fhìrinn fo. Nach 'eil iad, car ùine, a' gabhail mòr-shaothair, chum an coguisean a mhùchadh agus a chuir nan tofd? Nach 'eil iad a' gabhail pàirt maille re'n an-tograidh an aghaidh an tuigse; no mar urrain ni's fhearr a dheanamh, nach 'eil iad, maille re Felics, a' cur dàil ann an aithreachas? Nach 'eil iad a' feachnadh iad fein a cheasnachadh le cùram, agus fealladh cùil a ghabhail da'n giulan? Anns na nithe fo uile, tha iad air an sdiùradh le'n ain-mianna; gidheadh ann an là trioblaid agus aig uair a bhàis, tha iad a' dìteadh a pheacaidh mar ni nàrach mi-reufanta.

Agus

Agus cionnas is urrain a chùis a bhi air doigh eile? An urrain neach sam bith na thuigfe a radh, gu bheil am peacadh na's taitniche no naomhachd, breugan no fìrinn, ea-coir no ceartas, misg no meafarrachd? Co is urrain a radh, gu'm bitheadh e ni's mò chum glòir Dhe, agus leas an t-faoghail, gu'm bith-eadh an cinne-daonna 'nan luchd ea-coir, murta, bhreugan, misg agus neo-ghloinne, no gu'm bitheadh iad cothromach, feirceil, meafarra agus geannmuidh. Feudaidd daoine na peacaidhean sin a chur an gnìomh, ach 's gann aireamh an dream, aig am bheil do dhànadas am molladh, agus a radh gur fhearr iad no na fubhailcean, a tha Dia 'g earrail orra?

Air an làimh eile, co riamh a ghabh aithreachas, do bhrìgh gu'n robh e fubhailceach, diadhaidh? no co riamh a ghabh nàire d'a ghniomhara math, 'nuair a thainig iad gu h-obann chum an t-foluis? Do reir fo tha ar Slànuighear fein ag radh, Eoin iii. 19, 20, 21. Tha fo gu foilleir a' dearbhadh gu bheil am peacadh na ni cealgach. Ach chum fo a

Z z

dheanamh

dheanamh ni's foilleireadh, feudaiddh fìnn a thoirt fainear 'fan

2. Ge be ciod a tha 'm peacadh a' gealtuin, nach 'eil math feasmhach re fhaghail uaithe.

Mar dhearbhadh air fo tha e foilleir, nach 'eil am peacadh a' gealtuin ni sam bith fìorruidh, no ann an faoghal eile. Cha do fhaoil duine riamh gu'm b'urrain e Dia a thoilleachadh, le bhi talmhaidh, collaidh, diabhlaidh. Cha n' urrain duine sam bith neo-bhàsmhorachd a ghealtain dha fein le ain-mianna a fhàfachadh; 'fe an dochas is àirde is urrain a bhi aige nach bi faoghal eile ann. Tha 'm peacadh amhàin a' gealtuin nithe maith na beatha fo, agus cia folamh, cia teagmhach, cia truaillichidh iad ! Mar a tha Solamh ag ràdh, àta na h-uile nithe làn do fhaothair, cha n'urrain an duine a chur an ceill; cha'n 'eil an t-sùil toillichte le faicin, no a chluas le clunntin.

Agus ma tha ni sam bith an fo, tha còir an duine mbath, air a chuid a's lugha ceart co
mhath

mhath re còir a pheacair, air nithe maith na beatha fo. Agus a thuilleadh air sin, 's urrain e an fealbhachadh gu'n agairt a choguis, agus fealla cùil a ghabhail d'a fhòlas gun eag-al. Tha fo cuideachd a' meudachadh a fhòlais, gur urrain e beachdachadh air nithe maith na beatha fo, mar thiodhlacaidh Dhe, mar theistean air a chairdeas, agus mar roimhbhlaffadh air fonas Neamh. Tha feum glic d'ar tiodhlacaidh talmhaidh a' ginnmhuin sìth an taobh a stigh dhinn a' cosnadh meas dhuinn; 'nuair a tha struithealachd a' dufgadh ar coguifean, a' caitheadh ar maoin agus a' fgrios ar cliu.

A-ris tha 'm peacadh a' deanamh ar staid làn do mhi riaghailt, agus ar beatha làn do thrioblaid. 'S ainmic a tha daoine math a' bàfachadh na'n ionracas. Cha n' ann o naomhachad ach o'n pheacadh, a tha nithe cràiteach na beatha so a' fruthadh? Ciod a tha caitheadh ar maoin, a' brisfeadh ar sìth, a' fgrios ar deagh ainm agus ar slàinte, agus a' dufgadh mi-riaghailt 'san t-saoghal? 'Sè 'm peacadh gu foilleir a tha a' deanamh fo. Tha 'm peacadh ma feadh gu cinnteach na nì cealgach,

cealgach, o na tha e a' toirt uainn dochas re Neamh, agus an àite sòlas o, thoirt air talamh, a' deanamh ar beatha fearbh, trioblaid-each, brònach. Anns an

3. Tha 'm peacadh a' tarruing anuas corruich Dhe oirn.

Tha fo gu minic agus gu foilleir air a theagasg am focal De. 'S eigin dhuinn uile, ars' Pol, bhi air ar nochdadh ann an làthair caithir-bhreitheanais Chrìosd; chum's gu'm fuigh gach neach na nithe a rinn e fa cho-luinn, do reir an nì do rinn e, ma's math no olc e. Ann an sin mar a tha Crìosd fein ag radh imichidh na daoine aingidh chum peanais fhiorruidh. Agus tha Pol ag innseadh, gu bheil fearg Dhe air a foillseachadh o Neamh an aghaidh gach uile-mhi-dhiadhachd agus ea-còir dhaoine. Agus a-ris tha e 'g radh, dhoibhfan ata conspoideach, agus nach 'eil umhal do'n fhirinn, ach ata umhal do'n ea-coir, bheir Dia diom agus fearg; trioblaid agus amhghar air gach anam duine ata deanamh uilc.

Agus

Agus na faoilibh gu bheil e na ni mi-ghnàthaichte gu'n d'thugadh Dia na naomhachd fuath do'n pheacadh? gun d'thugadh an ti fin is e gràdh fuath do choimhstri: gu'n d'thugadh Spiorad glan fuath do ain-mianna brùideil; gu'n d'thugadh an ti ata iomlan a'm maitheas fuath do fhein-speis agus fannt. Is ni deirbhte e, gu bheil am peacadh na chuspair air corruich Dhe, agus gu'n glac peanas gu grad an t-aingidh. Gach neach a bheir fo fainear 's eigin dhoibh aideachadh, gu bheil am peacadh na ni cealgach, oir ciod is urrain e a ghealtuin an coimeas re sonas Neamh a chailleas finn leis, re corruich Dhe, re truaighe fhiorruidh is eigin dhuinn fhuilang air a fhon. Tha fo a' cur an cuimhne dhomh a nochdadh 'fan

II. Gu bheil daoine toileach a bhi air am mealladh leis a pheacadh.

Tha 'n fhirinn fo foilleir agus do-aicheadh. Mar dhearbhadh air fo, chi finn daoine gu h-an-dana a' faoilfin gu'm fuigh iad maitheanas, ged a tha iad a' dol air an aghaidh ann an slioghe a' pheacaidh, an aghaidh àitheanta a-

gus

agus bagraidh Dhe? Cia uaithe a tha e fruth-
 adh gu bheil iad a' deanamh an ni a tha iad
 a' diteadh? Gu bheil iad a' tuiteam a-ris 's
 na peacaidhean, d'an do ghabh iad aithreach-
 as, agus a chuir iad rompa a bhi faicilleach
 'nan aghaidh? Gu bheil iad a' leigeil leo fein
 a bhi air am mealladh a-ris leis na h-inn-
 leachda, agus tuitim leis a bhuaireadh cheud-
 na? Gu bheil iad eadhon a ruidh chum peac-
 aidh agus truaighe, mar a ruidheas an teach
 chum a chatha, ged a tha iad a' faicin lochda
 agus bàs na'n flighe? Ciod is reufan do na
 nithe fin uile, ach eadhon fo? Ged a tha ar
 reufan agus ar diadhachd a' teagasg dhuinn
 aon ni, tha ar togra g'ar n' aomadh agus g'ar
 brosnachadh chum ni eile, agus tha sinn air
 ar mealladh do bhrì gur miann leinn fo. Mar
 bitheadh a chùis mar fo, ciod an reufan math
 is urrain sinn a thoirt, gu bheil am peacadh
 cò lionmhor, 'nuair a tha sinn a' toirt fainear
 na'n nithe a tha g'ar brosnachadh chum
 naomhachd, agus chum a pheacaidh. Tha
 air an aon làimh cairdeas De, air an làimh
 eile cairdeas dhaoine aingidh; air an aon
 làimh math fiorruidh, air an làimh eile, sòlas
 dìbli, bàsmhor; air an aon làimh làn-dear-
 bhadh

bhadh an Spioraid, agus a' chumhachd, air an làimh eile briathra faoin; air an aon làimh Maois agus na fàidhean, Crìofd agus Abstoil, air an làimh eile luchd-fanoid, ata 'g imeachd reir an ain-mhiann fein. Anis o na tha 'n t-olc na's coitchionn na naomhachd, tha togradh dhaoine chum an uile gu cinnteach mòr. Bha treud Chrìofd beag, agus bu tearc iad a bha 'g amas air flighe na beatha, eadhon 'nuair a bha e fein a' sèarmonachadh, agus ag oibreachadh miorbhuile chum fhìrinn a dhearbhadh. Tha fo ga'm thoirt air m' aghaidh 'fan

III. Gu bheil mòran ullamb, agus a' toirt aoirrip am bràithre a mhealladh.

O thoifeach an t-faoghail gu ruig an là 'n diu; bha aig an Abhairfeir do ghnàth pailteas do fheirbhifich dhilis. 'S lionmhor aireamh an dream fin anns gach àll a chaith mòran d'an ùine agus d'an cumhachd, d'an gliocas agus da'n fòras, ann an deanamh dhaoine eile ceart co olc riu fein. Tha Pol ag radh mu na laithibh deireannach, agus fàfaidh droch dhaoine agus mealtoircean ni's miosa,

agus

agus ni's miosa, a' mealladh, agus air am mealladh. Tha iomadh ni a' buaireadh dhaoine aingidh chum iad fein mar fo a ghiulan; tha 'n t-Abhairfeir, a tha 'g oibreachadh annta gu treun; tha rùn an coguifean a chuir nan tofd, agus an làmh a dheanamh làidir le pailteas do chuideachd. Agus tha 'n rùn fo ga'm brofnachadh chum iomadh meadhon a ghnàthachadh a bhuaireadh am braithre. Tha iad a' buaireadh cuid le'n comhairle, cuid le'n eifiomplair, cuid le'm fanoid. Anns gach àite tha pailteas a tha ullamh chum am bràithre a mhealladh tha 'n dùrachd agus an eud mòr, ged a tha 'n obair dibli, an duais beag, am maighistir fallfail agus cruaidh. 'Nuair a tha peacairean mar fo g'ar buaireadh, do reir comhairle Sholamh na aontaichibh leo. Cuimhnichibh gur naimhdeas an aghaidh Dhe cairdeas an t-faoghail fo. Cuimhnichibh gu bheil Crìofd fein ag radh, ge b'e neach a ghabhas nàire dhiomfa, agus do'm bhriathraibh anns a ghinealach adhaltranach agus olcfa, dhethfe gabhaidh mac an duine nàire, 'nuair a thig fe ann an glòir Athar, maille ris na h-Ainglibh naomha.

Anis ma tha 'm peacadh cealgach, ma tha sibh do thaobh natuir toilleach a bhi air bhur mealladh leis, agus ma tha moran a' toirt aoirrip bhur mealladh, tha e feumail dhuibh gu foilleir a bhi gu h-àraidh faicilleach. 'S luachmhor na h-anama a tha air an taiceadh ruibh, agus o na tha 'm peacadh ga'n leònadh gu goirt, agus a' bagairt an fgrìos, 's còir dhuibh a sheachnadh mar an nàmhaid is muga. O na tha bhur cridhachan fein gu h-àraidh cealgach agus aingidh, bithibh faicilleach 'nan aghaidh, cumaibh bhur tograidh fuidh smachd, na geillibh dhoibh na bithibh air bhur sdiuradh leo. O na tha daoine aingidh gach là g'ar buaireadh, na eisdibh riu, na imichibh na'n slighe, na duisgeadh an naimhdeas bhur n'eagal, na leigibh le'm fannoid bhur tarruing chum an uilc. An àite geill a thoirt d'ar cridhachan fein, na do dhaoine aingidh, thugaibh geill d'ar Slàn-uirgear beannaichte, iarraibh a chairdeas, agus gluaibh na fhocair. Ma dhlùth-leanas sibh risan, gheibh sibh folus agus neart gheibh dionadh o gach nàmhaid, cobhair an àm gach teinn, agus buaidh air gach buaireadh. Cuimhnichibh gu bheil bàs agus breitheanas

3 A romhaibh,

romhaibh, deanaibh faire an aghaidh bhur
 naimhde, feasaibh gu daingean fa chreidimh,
 bithibh duineil, bithibh laidir. Agus gu'n
 deonaiche Dia gu'n cuir sibh le foirbheas cath
 na creidimh, agus gu'n gabh sibh greim do'n
 bheatha mhairreanaich. Amen.

SEARMOIN XVIII.

II. THESS. ii. 3.

Na mealladh neach sam bith sibh air aon chor.

MAR dhaoine agus mar Chrìosduighean, 's cubhuidh dhuinn gu minic fmuainteachadh air ar ftaid, ar peacaidhean aidmheil, agus maitheanas iarruidh trid an t-flànuighear-fhear. Le òrdugh Seanadh na cearnadh fo do'n rioghachd, tha sinn an diu a' cruinneachadh an ceann a cheile, chum ar cionta a chaidh, agus earrail oirbh o bhreitheanais De, teicheadh o'n fheirg ata re teachd. 'S ni foilleir e do gach neach gu bheil gach feorsa do pheacaidh lionmhor 'nar measg, 's ni cinnteach e mar an ceudna, gu bheil iad gràineil am beachd Dhe, agus gu bheil e bag-
airt

airt peanas a dheanamh oirn. Leis gach cog-
 agh, a tha 'g eiridh 'fuas nar n'aghaidh, agus
 leis gach calldach a thainig air beartas, faibh-
 reas, agus mar-fainteachd ar duthcha', tha
 Dia na fhreasdal ag innseadh le guth àrd, gu
 bheil e gu'n amharus ann an corruich ruinn.
 Tha Dia gu h-àraidh a' cur fo an ceill, le ni a
 rinn Parlamaid Bhreatan air a bhliadhna fo
 fein, eadhon an dorus a dhruid ar fìnnfir le
 cùram, fhosgladh aris ann an Saffan do na
 Papanach, naimhde guineach agus nimh-
 neach, ar leas talmhaidh agus Spioradail.
 Ciod a bhrosnaich a Pharlamaid chum fo a
 dheanamh, tha e gun amharus duilich inn-
 seadh ach 'fni cinteach nach robh iad air an
 fdiuradh le gràdh do anamaibh dhaoine. Gun
 chomas o Dhia, cha n'urraib daoine ni sam-
 bith a dheanamh, agus tha e còslach gu'n
 d'thug e comas, an dorus fhosgladh do na
 Papanach, mar pheanas air an rioghachd fin
 air fon am peacaidhean. Agus o na tha finne-
 ciontach maille riu, mar pheanas oirn air fon
 ar mi'-thaincealachd do Dhia, tha a Pharlamaid
 a' bagairt an dorus ceudna fhosgladh, air
 a gheamhradh fo, ann an Albain. Ged nach
 do

do thachair fo fhathaid, agus ged a tha dochas againn ann an Dia, nach tachair e, gidheadh tha na Papanach a cheana air fàs dàna, tha iad a' cruinneachadh gu follaisach, tha iad a toirt aoirrip, reir an cleachda, an dream ata ain-eolach a mhealladh, agus a rib. Fhuair iad a cheana, tha mi cluinntin, a h-aon no dithis do'n choimhthional fo, agus tha dùil aca gu'm fuigh iad tuilleadh, o na tha cuid do na Gaidheil gun sgoil gu'n leughadh agus air bheag eolais air nithe Spioradail. Mar bhuachaile an treud, tha e ceangailte ormfa, rabhadh a thoirt dhuibh air bhur cunnart, agus gach ni dligheach a's urrain mi a dheanamh, g'ar dìona o mhadraidh allta. Reir òrdugh na Seanadh ma feadh 'fe mo rùn air an àm le coghnadh Dhe, beachd foilleir a thoirt dhuibh do theagasg fàllfail, do ghiulan buirbeil fuileacach nam Papanach, agus earrail oirbh a bhi faicilleach na'n aghaidh feasmhach 'nar creidimh, agus diadhaidh 'nar caithe'-beatha. Air

I. Tha mi gu beachd a thoirt da'n teagasg fallfail.

Gach

Gach ni a tha mi gu chur a's an leith air an àm, tha iad air an toirt gu firinneach o'n leabhraichean fein, le dream a ranfuich iad le cùram, oir cha n'e ar rùn fgeul fallsail a thogail orra. Ach 's eigin dhomh aon ni a thoirt fainear dhuibh, agus 'fe fo e, gach earran d'an teagasg, a tha mi-thaitneach ann an duthaich, sam bith, tha iad air ball ag aicheadh gu bheil iad, a' teagasg an ni sin, ged a tha gu follaisach na'n duthchaibh fein. Air an àm 's eigin dhuibh an teagasg a ghabhail air m' fhocail-fa, agus tha mi an duil gun dean sibh fo le dearbh-bheachd, nach e mo rùn bhur mealladh le breugan anns an àite fo. Maille re mòran do nithe ainideach, aingidh eile tha na Papanach, gu h-àraidh a' teagasg na'n nithe a leanas. Air

1. Tha iad a' teagasg nach 'eil e ceaduichte do'n phobull focal De a leughadh.

'Se fòisgeul na sìth an dilib, a dh'fhàg Crìofd aig a phobul, mar an folus agus an sòlas air talamh, gidheadh tha na Papanach a' diultadh fo do gach neach, ach an Sagairt fein. C'arson a tha iad a' deanamh fo? Tha
iad

iad fein ag radh, gu bheil pobull (aimideach) ain-eolach an cunnart dol am mearrachd air toil De, le fhocal a leughadh. Ach fi 'n fhirin, gur e 'n rùn am pobull a ghleidheadh an dorchadas, chum's gun creid 's iad iadfan, agus gu'm bi iad umbal dhoibh anns gach ni. Ach ciod a tha Criosd ag radh mu'n ni fo? Am bheil ag àithne da luchd-leanmhuinn gu'n fhocal De a leughadh. An àite fo, tha e 'g radh Eoin v. 39. rannsuichibh na scribe-tuire. Agus ann an leabhar Gnio. xvii. 11. tha muinntir Bharea air am molladh, do bhrì gu'n do rannsuich iad focal De. Nach do thaisbean Criosd toil De, nach d'òrduich a scribebhadh, chum's gum bitheadh e air a leughadh le phobull anns gach àll. Nach do scribeb Pol agus na h-Abstoil eile an Litrichean chum Eaglaisean iomlan, an fluagh co mhath is na ministirean, agus nach d'òrduich e dhoibh an leughadh. Ma 's ann mar fo a tha a chuis, tha giulan Eaglais na Roimh, ann an diultadh comas am piobull a leughadh, aràon aimideach agus aingidh.

2. Tha e a' teagasg gur còir an ùrnuighean follaisach a dheanamh ann Laidin.

Tha

Tha 'n cleachda, tha 'n t-òrdugh fo gun amharus iongantach agus do-thuigfin. 'S oleimte an t-feirbhis ùrnuigh fhollaifach, 's còir don phobull ann an fo am ministear a lean-tuin, ach cha'n'eil e an comas doibh, fo a dheanamh, ma tha e deanamh ùrnuigh an Canain, nach 'eil iad a' tuigfin. Ach am bheil òrdugh Dhe ac' air fon a chleachda fo? Ann an àite fo tha Pol ag radh i Corin. xiv. 14—20. Si fo breith Phoil, agus mar dhearbhadh, gur còir ùrnuigh a dheanamh ann an Canain Naturail gach pobuill, thug ar Slàn-uighear cumhachd d'a Abstoil labhairt ann an iomadh Canain. Tha eachdaire, cuid-eachd a' teagasg dhuinn, nach robh ùrnuigh fhollaifach air a deanamh ann an Laidin amhain, car Se-ceud bliadhna an deigh bàs Chrìosd. O fo tha e foilleir gu bheil an cleachda araon neo-cheudaichte agus ùr. Ach c'arson a tha e a measg na'm Papanach? Cha'n'eil e an comas dhomhsa reusan sam bith eile a thoirt air a fhon, ach fo 'nuair a tha 'm bàghar olc, 'stoil leis an fhear-reic do ghnàth buth dorcha', chum a reiceadh ann. Tha iad a' teagasg 'fan

3. Gur còir ùrnuigh a dheanamh re Naoimh agus aingil.

Tha focal De a' teagasg dhuinn, nach 'eil ann ach aon eidir-mheadhon-fhear eidar Dia agus daoine eadhon Iosa Criosd. Cha'n'eil na Papanach toillichte leifan, tha iadfan a' deanamh urnuigh re eidir-mheadhon-fhearan eile, eadhon Aingil agus Naoimh. Am bheil Dia ag àithne an aoraidh fo? An àite sin tha Pol ag radh na ainm Colof. ii. 18, 19. Agus tha sinn a' leughadh Taib. xix. 10. Gu'n do dhiult an t-Aingil le uamhas aoradh an Abstoil Eoin. Tha e mar an ceudna aimideach ùrnuigh a dheanamh re màthair ar Slànuigh-eir, do Aingil agus do Naoimh, o nach 'eil ach Dia amhàin a lathair anns gach àite, agus comasach air urnuigh a chluinntin. Thaobh iomhaighean oir a dheanamh, agus aoradh a thoirt dhoibh, tha fo gu riachdail air a dhiteadh 'san dara àithne. Ach mo thruaighe! chum iad fein a dhìonadh, agus air pobull a mhealladh, tha iad a' duthadh na h-àithne fo gu tur a's an leabhraichean. Chum an aimideach fan teagasg fo a nochdadh, guidheam bhur n'aire do fgeul mu ni a thachair fan

3 B   duthaich

duthaich fo fein. Bha fuidh mhoir-fhear Papanach, tuathanach bochd do'n chreidimh againne, aig an robh gabhail fhearain, a bha teann air ruidh mach, agus be rùn a faotain a's ùr. Chum na criche fo labhair e re Seamarlain a Mhoir-fhear labhair re cuid da chairdean, ach cha do ghabh iad fuim dheth leig iad a ghnothach air dearmad. Le mòr-eagal gu'n cailleadh e fhearan; rainig an duine bochd fa dheoigh a mhaigistir fein. Fhuair e guth dheth, chuir e an ceill a ghnothach. 'Nuair a chual e a fgeul ghabh am Moir-fhear truas ris, agus dh'òrduich a ghabhail a thoirt dha air ball. Mar Phapanach eudmhor be rùn math cuideachadh a dheanamh do anam a thuathanaich, chum na criche fo, thug se a stigh e do sheamar mor, nochd se dha 'n fin iomhaigh iomadh Aingil agus Naomh. 'S bochd ars' efan do staid-fa, tha thu gun charaid ann an Neamh ach feuch tha 'n dream fin uile a' deanamh ùrnuigh air mo shon-fa. Fhreagair an tuathanach, cha'n'eil mòr-earb-fa agam fein annta, mar fhearr iad no na Seamarlain agaibh-se; 's tric a labhair mi riu mu'n ghabhail bheag fhearain fo, ach cha d'fhuair mi riamh mo ghnothach, gus an do labhair

làbhair mi ris a mhòir-fhear fein. Agus ceart mar fo, an dream nach iarr tiodhlacaidh Spioradail o Dhia, trid an t-Slànuighear amhàin, gu bràth cha n' fhuigh an gnothach. Tha iad a' teagasg 'fa

4. Gu bheil sinn aig a bhòrd ag itheadh agus ag òl fìor-fhuil agus feoil Chrìosd.

'Se a th' agam an fo am bheachd, an ni ris an abair na Papanach nuadh bhriodhachadh. Leis an fhocal fo, tha iad a' teagasg, gu bheil an taran agus am fion, co luath fo tha iad air an coifreagradh leis an t-shagart air ball air an tionndadh chum fìor-fhuil agus feoil Chrìosd. Tha 'n teagasg fo calg-dhireach an aghaidh teisteanas ar sùl, ar làmh, ar boladh, ar blas, agus ar reusan; agus uime sin tha feum aca air dearbhadh laidir o fhocal De, g'a dheanamh cinnteach. Am bheil fo aca? Tha iad fein ag radh gu bheil, eadhon briathra Chrìosd, 'nuair a shuidhich e 'n t-facramaint fo, an oidhche mu'n do bhrathadh e. Thuirt ar Slànuighear gu'n amharus, se fo mo chorp-fa air a bhrisfeadh; 'fi fo m' fhùil-fa, air a dòrtadh. Ach mar dhearbhadh

bhadh foilleir, gun robh an t-aran agus am fionn amhàin 'na'n comharan air a chorp agus fhuil, bha e air an àm fo beo maille re dheisciobuil, bha chorp gun bhrisfeadh, bha fhuil gun dòrtadh. Cionnas, ma feadh, a b'urrair iadfan fhior-fheoil itheadh, no fhuil ol, 'nuair a bha e beo agus slàn na'm measg? No cionnas, ni a tha 'n aghaidh natuir, cionnas a's urrair an corp agus an fhuil cheudna, a bhi am mìle àite, air an itheadh, agus air an òlc le mìle neach 'fan àm cheudna. Tha 'n teagasg fo air gach doigh mì-reusanta agus aimideach, tha e mar an ceudna aingidh, tha e buaireadh dhaoine, chum an t-aoradh sin a thoirt, agus an earbsa sin a chur san aran, agus san fhion, as còir a thoirt agus a chur ann an Crìosd amhain. 'S math a labhair duine glic o Arabia mu'n ni fo. Dh'imich mi, ars' efan feadh gach duthaich air talamh, ach cha do thachair dream riamh orm co aimideach, aingidh, re feorsa do Crìosduighean da'n ainm Pàpanaich, oir tha iad gu minic ag itheadh le'm fiacilaibh, an Dia da'm bheil iad a' toirt aoraidh. Tha iad a' teagasg 'fa

5. Gu bheil mòran an lorg am bàis a' dol do àite glanaidh eadar Neamh agus Ifrionn.

'Se fo 'n t-àite ris an abair iad Purgatoreachd, agus tha iad a' teagasg, gu bheil gach neach, 'n deigh am bàis a' dol don àite fo, nach 'eil math ni's leoir chum dol do Neamh, no olc ni's leoir chum dol do Ifrionn. Ciod a tha focal De ag radh mu'n àite fo? Tha na scriobtuire gu tur na'n tofd mu dheimhin tha 'mhàin a' labhairt mu dha àite an faoghal eile fa chomhair dhaoine, eadhon Neamh agus Ifrionn. Ach ciod is feum do'n àite fo? tha iadfan a' teagasg, gu bheil daoine ann air an glanadh o'm peacaidhean. Ach tha fo gu tur neo-fheumail, mas creidmhich iad, oir tha 'n t-Abstol Eoin a' teagasg gu bheil fuil Chrìosd ga'n glanadh o gach uile pheacadh. Agus mar creidmhich iad, co luath fa theid an deo afda, cha'n fhuigh iad aithreachas no maitheanas gu bràth. Ach cionnas a tha na Papanach a' toirt anama dhaoine as an àite fo a dhealbh iad fein? tha le urnuighean an fagart. Agus am bheil iad a' deanamh nan ùrnuighean fo a nasgaidh? cha'n'eil air chor sam bith, ach 's eigin do dhaoine pàigheadh
air

air an fòn, agus pàigheadh gu daor cuideachd, mu fe an rùn anama am bràithre a chur do Neamh. Choifin Sagairt na'm Papanach, anns gach àll, tuilleadh le fo, no le aon teag-asg a th'aca, agus air an aobhar fo cha deal-aich iad ris, ged a tha e calg-dhireach an agh-aidh focal Dhe, agus reufan dhaoine. Maille re fo tha iad a' teagasg 'fan

6. Gur urrain na Sagairt maitheanas peac-aidh a thoirt do'n phobull.

Tha iad air uairibh ag aicheadh fo 's na dachaibh againne, ach cha'n'eil e 'n comas doibh aicheadh, araon mar theagasg agus mar chleachda an Eaglais. Oir is ni deirbhte e o'n leabhraichean fein, gu bheil iad araon a' toirt comas do dhaoine peacaidbean àraidh a chur an gnìomh agus a' toirt maitheanas annta, ma tha iad a' pàigheadh gu ceart air an fòn. Tha eadhon prìs àraidh air a chur air gach peacadh na'm measg, gheibh duine maitheanas uapa an adhaltranas na morta air fòn leith-chrùn. Agus chum's gu'm bi fios aige' air cionta gach neach, 's eigin do gach h-aon am peacaidhean aidmheil, agus pàigh-cadh

eadh do'n t-Sagart air fon an aidmheil agus am maitheanas. Mar fo o fhannt agus chum airgiod fhaotain, tha iad a' suidhe an cathair Dhe, tha a' gabhail orra ni a's urrain efan amhàin a dheanamh, maitheanas a thoirt seachad ; cofinhuil re Simon an draoithe, tha iad a' faoilfin, gu'm feud tiodhlacaibh Dhe, a bhi air an reiceadh agus air an ceannach. Tha 'n giulan fo dàna aingidh. Gun tuille moille chuir oirbh fui'n cheann fo, tha iad a' teagaisg 'fan

7. Gu'm feud iad mionnan agus bòidean a bhrisfeadh do mhuintir na creidimh ag-ainne.

Tha na Pàpanaich a' faoilfin, gur e math na h-Eaglais a chur air aghaidh, am math a's mugha, agus ged a tha iad a' deanamh cron chum na crìche fo, gu bheil eadhon fin cead- uichte agus ceart. Mar fo ma tha neach sam bith a' cur an aghaidh an creidimh agus an aoraidh, tha iad a' faoilfin gu bheil e feumail chum leas na h-Eaglais, agus an creidimh, an neach fo a chuir gu bàs, agus gur còir fo a dheanamh, ged a tha iad air an ceangal le mionnan

mionnan agus bòidean, gun chron sam bith a dheanamh dha. Agus ma tha Papanach fuidh riogh, nach 'eil da'n creidimh, tha iad a' teagasg, gur còir am mionnan dha a bhriff-eadh, agus ceannairc a dheanamh na aghaidh, ma gheibh le fo math a dheanamh da'n Eaglais. Am bheil an teagasg iongantach, milt-each fo a reir toil Dia na firinn agus na tro-cair? Gun amharus cha'n'eil. 'Nuair a tha na Papanach a' teagasg, gur còir ar bòidean agus mionnan a bhriffeadh chum leas na h-Eaglais, tha Dia gu minic ag àithneadh dhuinn ar boidean agus mionnan laghail a choimhlionadh. 'Nuair a tha iadfan a' teagasg, gu'm feud sinn cron a dheanamh chum math na h-Eaglais; tha efan a' teagasg, nach còir cron air àm sam bith a dheanamh, chum's gun d'thig math as. Tha 'n teagasg air gach doigh an aghaidh toil De agus leas a chinne-daonna; tha e gràineil agus milteach 's iomadh neach 's gach àll a chuir e gu bàs; cha'n'eil e an comas do'n Abhairfeir fein ni a's mioffa a theagasg. Mar fo dh'ainmich mi dhuibh cuid do na nithe a tha na Papanach a' teagasg, agus tha mi an dochas gu bheil sibh uile anis deirbhte, gu bheil an teagasg fàllsail,

fàlfail, agus gu math a' coimhfhreagradh,
chum daoine a mhealladh, chum an anama a
ribeadh, chum airgiod agus onoir, a chosnadh
da'n Sagairt. An lorg am beachd fo a thoirt
dhuibh da'n teagafg, rachamaid air ar n'agh-
aidh fan

II. Gu beachd a thoirt da'n giulan buir-
beil.

'Nuair a tha na Pàpanaich, gann ann an air-
eamh, agus fuidh smachd, mar a bha anis rè
ùine anns an rioghachd fo, tha iad gu minic
gan giulan fein, mar choimhearfaich agus
mar dhaoine, gu ciùin, sìothchail agus caird-
eil. Ach g'ar fdiùradh chum breith a thoirt
air an diadhachd, 's eigin dhuinn beachd a
gabhail da'n giulan thaobh an naimhde,
nuair a tha 'n làmh an uachdar aca, agus co-
mas an toil fein a dheanamh. Le'n giulan
thaobh an naimhde chi sinn gu foilleir nach
iad deisciobeul Chrìosd. Thaobh ar naimhde,
tha ar Slànuighear ag àithneadh, biodh gràdh
agaibh d'ar naimhdibh, beannaichibh an
droing a mhallaicheas sibh, deanaibh maith
do na daoine air am beag sibh, agus dean-

aibh ùrnuigh air fon na muintir ata buntain ribh gu naimhdeil, agus ata gar geur-leanmhuin; chum gu'm bi fibh nar cloinn aig bhur n'Athair ata ar Neamh. 'Se fo òrdugh Chrìosd thaobh a naimhde; ach co iad naimhde na'm Papanach? 'S iad fo na'm beachd fein, na protestanaich, no an Eaglais ath-nuadhaichte gu leir, no gach neach nach 'eil a' cordadh riu-fan nan creidimh agus nan aoradh. Agus cionnas a tha iad a' buntain riu? an àit' an gràdhachadh, tha ga'm fuadhachadh, an àit' am beannachadh, tha ga'm mallachadh, an an àit' ùrnuigh a dheanamh re Dia air an fon; tha ga'n toirt thairis do'n Abhairfeir, tha nuair a tha comas aca ga'n geur-leanmhuin, agus ga'n cur gu bàs. 'S iomadh dearbhadh a th'againn air an fhìrinn fo, a's còir oillt agus uamhas a dhufgadh 'nar n'inntin. Re ùine bha e na chleachda aig Pàp na Roimh, air là àraidh do'n bhliadhna, gach h-aon do'n Eaglais ath-leafaichte, feadh an t-faoghail, gach neach a bha dealachadh riu-fan nan creidimh, bha e na chleachda aca an dream fo a thoirt thairis do'n Abhairfeir, eidar chuirp agus anama. Anns an t-Hol-laint, an Saffan, agus an Albain, 's iomadh
mile

mìle neach, òg agus fean, bochd agus beart-
 ach, a chuir na Pàpanaich gun iochd gu bàs.
 'Nuair a chaidh Rìogh Seumas, Rìgh deir-
 eannach na h-Albain do Shaffan, agus a
 fhuidh e gu sìothchail air an Rìgh-chaithir,
 fhaoil na Papanach gu'm bitheadh e na cha-
 raid dhoibh. 'Nuair a mhothuich iad nach
 robh, dhuifg fo 'n corruich, be 'n rùn peanas
 a dheanamh araon air-fan, agus air a chair-
 dean. Chum na crìche fo, lion iad Seilleir-
 ean tigh na Parlamaid le fudar, agus chuir
 iad rompa an Rìogh, a chlann, agus daoine
 mòra na rìoghachd gu leir, a bhitheadh
 cruinn 'sa Pharlamaid, a losgadh, agus a chuir
 am mionaid gu bàs. Le freasdal De, fhuar-
 adh fios air an rùn, chaidh stad a chuir orra,
 chaidh an Rìgh agus a chairdean a dhìon o
 sgrios. Tha sgeul na's uamhasaich na fo ag-
 ainn re innseadh, ann an aon oidhche mhùrt
 Papanach na Frainge corr as deich mìle fichid
 do na Protestanaich bho chd, a fhaoil gu'n
 robh iad tearuinte measg chairdean. Thach-
 air ni bu ghràinaile na eadhon fo, mharbh
 iad ann an Eirin an aon là do chloinn, do
 mhnàthan agus do dhaoine corr agus ceud mì-
 le. Se fo giulan na'm Papanach rinn iad na
 nithe

nithe fo, agus mòran tuille na's 's urrain finn innseadh air an àm. O'n giulan ma feadh feudaidh sibh breith a thoirt, am bheil an diadhachd-san tearuinte do dhaoine, agus a reir foisgeul Chrìosd, nuair a dhòirt iad a cheana uiread do fhuil an naimhde, agus a tha iad fhathast a' deanamh fo far am bheil cumhachd aca. Gach neach a bheir gu ceart fainear teagasg agus giulan na'm Papanach, mar 'eil iad air an treigfin le Dia, dìonaidh fo o'n rib gu cinnteach iad. Ach chum sibhse a dhìon o'n cuilbheirteibh fe mo rùn anis 'fan

III. Comhairle no dha a thoirt oirbh.

Cha 'n è ar rùn air chor sam bith, gu'n d'thig ciuradh no sgrios air na Papanach; cha'n'eil ar diadhachd-ne-no ar n' Eaglais a' teagasg dhuinn an lochd a mhiannachadh, no cron a dheanamh dhoibh. 'Se ar rùn amhàin finn fein agus ar pobull a dhion o dhream a tha na'n naimhde follaisach d'ar leas talmhaidh agus Spioradail. Tha e feumail gu h-àraidh rabhadh a thoirt dhuibh air an àm, o na tha e air a bhagairt, gu'm fuigh Papanach, na h-Albain

h-Albain fuaifgladh o'n lagh, mar a fhuair iad a cheana an Saffan agus Eirin. Mu gheibh iad comas teagasg anns an duthaich agus 'fa bhaile fo, tha iad fein an dochas mòr, agus tha cuid fuidh eagal, gu'm fuigh iad greim do chuid do na Gaidheil. Tha daoine glic a' toirt fainear, gu bheil na Papanach gu minic a' faotain greim do'n dream fin a tha ain-eolach agus aingidh. O na tha cuid do na Gaidheil bhochd gun fgoil, tha Goill an àite fuidh eagal, gu'm fuigh iad greim gu h-ul-lamh dhiu; agus ma thachras fo, their iad gur miosa na Gaidheil, na fluagh cummante nan Gall. Nar leigeadh Dia, gum bi aig neach sam bith re radh o ar giulan agus cùl-fleamh-nachadh, gur e an coimhthional fo as ain-eolaich agus is aingidh fa bhaile.

G'ar deanamh faicilleach, guidheam bhuir n'aire do aon ni, a tha a' nochdadh gu foilleir ciod an feorfa dhaoine na Pàpanach. Tha sinn a' faotain-sgeul, gu bheil aig an Easpuig an Dùn-eidin ochd-mìle pund Saffanach chum Proslaitich a dheanamh. Do dhaoine bochda tha e a' toirt ochd seallin-deug agus da seallin-shaffanach san t-seachdain, mar dhuais air son gabhail

gabhail re'n creidimh. Tha eadhon fo na dhearbhadh gu bheil an creidimh fallfail. Am bheil sibh a' leughadh fa phiobull, no an cuala' sibh riamh, gu'n d' thug Crìosd no Abstoil, no dheifsciobuil airgiod do neach sam bith chum an creidimh aidmheil? Cha do thachair fo riamh; tha e 'mhàin feumail ann an creidimh fallfail, airgiod a thoirt feachad, chum daoine a bhuaireadh agus a mhealladh. Agus an dream a tha gabhail an airgiod fo, ged a tha e an ainm deirc, tha iad gu foilleir a' reic an anama do na Papanach, agus do'n Abhairfeir. Bithibh faicilleach an aghaidh a bhuaireidh fo, agus thugaibh fainear nach d'thoir sibh eifdeachd dhoibh nach dean sibh deifboireachd riu. Si fo an obair àraidh, agus am beachd dhaoine ain-eolach tha iad gu h-àraidh deas orra. Thaobh an dream nar measg aig am bheil sgoil agus tuigse, cha'n'eil mi fuidh eagal sam bith mu'n deimhin'. Ach ma bheir iad-san ata ain-eolach eifdeachd, dhoibh, agus ma ni iad deifboireachd riu, mar a thachair do Ebhe air tùs, 'nuair a rinn i deifboireachd ris an Abhairfeir, theid iad gu cinnteach an rib, agus tuitidh iad gu làr. Maille re fo, guidheam oirbh a bhi diadhaidh,

'n fin cha bhi fibh an cunnart co mhòr o chreidimh na'm Papanach; oir tha 'n creidimh fo 'mhàin taitneach do dhaoine aimid-each agus aingidh. Thugaibh fainear fan àm cheudna, nach miannaich fibh an lochd, nach dean fibh cron dhoibh; 'n àite fo 'nuair a tha fibh gar dion fein, deanaibh ùrnuigh re Dia air an fon-fa, gu'm fosgail e 'n sùilean, gu'm mugh e an creidimh agus an giulan.

Mar fo thug mi beachd dhuibh do theag-asg fàllfail, agus do ghiulan aingidh na'm Papanach, agus thug mi comhairle na dha oirbh, a tha coimhfhreagradh re'r staid air an àm. Tha finn an cunnart, gu'm fuigh na Papanach aris fuaigladh 'nar measg, agus ann am fhreasdal De, 's iad ar peacaidhean gu cinnteach mathair-aobhair a chunnairt fo. 'S ann mar pheanas air fon ar n'aingidheachd agus mi-thorradh na h-Eaglais, a tha Dia a' toirt fuaigladh do choimhlion trioblaid 'nar car-aibh. Ma fe ar rùn ma feadh, gu'm bith Dia leinn gar dion agus gar saoradh, 's còir dhuinn air an là 'n diu ar peacaidhean aid-mheil agus a chaidh, agus a chuir romhain, ann an neart Chrìosd an treigfin gu leir 'nar caithe'-

caithe'-beatha. Tha na nithe fo feumail dhuinn, mar dhaoine fa leith agus mar phobull, agus 's ann 'mhàin le'n deanamh a's urrain dùil a bhi againn, gu'm buanaich Dia ar fochairan prifeil, agus gu'm buin e gu cairdeil ruinn. Bithibh ma feadh treimh-dhireach 'nar n'aidmheil, agus 'nar n'aithreachas, agus mar theistcas air fo, bithibh an deigh làimh na's diadhaidh 'n ur giulan, na's curamaich' an gnàthachadh meadhonna na'n gràs, agus nas dùrachdaiche ann an cùr an gnìomh bhur dleasdanas. Guidheam oirbh aon uair eile a bhi faicilleach an aghaidh na'm Pàpanach Tha Dia na fhianais, gu'n d'thug mi dhuibh rabhadh air bhur cunnart, agus gu bheil mi faor d'ur fùil. Mu ghlacas iadfan sibh nan rib, bithibh deirbhte, gu'n eirich na chuala sibh air an àm a-fuas àm breitheanas-fa dheoigh 'n ur n'aghaidh. Agus 's bochd a bhitheas a chùis, ma's eigin dhomhsa, a tha 'nis mar bhuachaile oirbh, air an àm sin teistcas a thoirt 'n ur n'aghaidh, mar dhream a chùl-fleamhnaich o shoifgeul Chrìosd, o chreidimh an Aithreacha. 'S mòr da'm fùil phrifeil a dhòirt iadfan, chum an creidimh so fhaotain agus fhàgail againne. Gu'n neartaicheadh

aicheadh Dia gach aon againn, chum bhi seasmhach fa chreidimh fo, agus an toradh sin a ghiulan a tha e san ag iarraidh. Agus mar choimhdbhùnadh do'n iomlan, guidheam bhuir n'aire do bhriathra Phoil ann an lorg stèidhmo theagaisg, far am bheil e labhairt gu riachdail mu na Pàpanaich, agus ag earrail air Criosduighean anns gach àll a bhi faicilleach na'n aghaidh 2Theff. ii. 3.

SEARMOIN XIX.

ROMH. xiv. 8.

*Oir ma's beo dbuinn, is ann do'n Tighearna ata
finn beo; agus mas bàs duinn, is ann do'n
Tighearna 'ta sinn a' fagbail bàis; uime sin
ma's beatha no bàs dbuinn, is leis an Tigh-
earn sinn.*

'S iad fo briathra Phoil, feirbhifeach dilis
Chrìosd, d'am b'aithne gu math a thoil, d'am
b'aithne an t-feirbhis a tha dlìgheach dha.
Tha 'n t-Abstoil an, fo a' toirt sgeul air a
ghiulan, a bhuineas do chreidmhich, air an
ni is coir a bhi aca na'm beachd. Mar fheir-
bhifich Dhe, mar dheifciobuil Chrìosd, 's coir
dhuinn finn fein a choisreaga gu tur da fheir-
bhis,

bhis, agus aoirrip dhùrachdach a thoirt efan a ghloireachadh anns gach nì, araon 'nar beatha agus 'nar bàs. 'Se fo ar dleasdanas, se fo an dleasdanas a tha 'n t-Abstol ag earrail oirn, agus air àm eile thug mi aoirrip a mhèineachadh dhuibh. Nochd mi gu bheil a bhi beo do'n Tighearn a' ciallachadh air

I. Gu bheil sinn a' deanamh feum da thoil mar riaghailt-sdiuraidh ar giulan. 2. Gu bheil sinn a' toirt aoirrip do ghnàth efan a thoilleachadh anns gach nì. 3. Gu bheil sinn a' cumail a ghlòir 'nar beachd anns gach nì ata sinn a' deanamh. 4. Gu bheil sinn gar toirt fein gu tur thairis dha, agus ga bheannachadh air gach àm, an là trioblaid, co mhath is foirbheas, 'nuair a tha e toirt uainn co mhath 's an uair a tha e builleachadh oirn. 5. Sinn fein a thoirt thairis air mhogh co iomlan dha, is nach 'eil sinn 'nar beachd idir beo, ach fhad fa tha sinn a' toirt feirbhis dha-fan, agus a' nochdadh a chliu. Tha mi nise dol air m'aghaidh chum an dara nì a gheall mi a dheanamh.

II. Eadhon fo a ghnàthachadh mar riagailt no mar thomhas, g'ar cuideachadh chum breith a thoirt air bhur staid Spioradail fein. Chum na crìche fo, 's eigin dhomh bhur n'aire a ghuidhe, agus freagradh coguis fhior do na ceistean a leanas.

1. Cionnas a tha ughdaras Dhe a' druthadh air bhur cridheachan ?

Cha'n'eil mi a' feoraich, co dhiu a tha nanithe a tha sibh a' deanamh air an ordachadh le Dia. Thug mi roimhe fainear, gu'm feud sibh sibh fein ann an fo a mhealladh. Tha Dia 'g àithne iomadh ni mar dhleasdanas, nach 'eil neo-thaitneach d'ar natur, eadhon 'nar staid thruaillidh ; oir is ann uaithe fein gu h-àraidh a chaidh finn air feacharan ; agus ged a tha iomadh pàis borb, neo-chàird-eil a' fruthadh o fo, gidheadh cha'n'eil fuath naturail againn d'ar bràithre, ach ann an àite fin tha ar natur g'ar brosnachadh chum an leas a mhiannachadh, agus eadhon a dheanamh, mur 'eil fo ciurail dhuinn fein. Air an aobhar fo, cha 'n urrain finn a radh gu bheil duine beo do'n Tighearna, do bhri gu bheil e cothromach,

cothromach, caomh, agus a' deanamh math do'n dream, ris am bheil e air a dhlùth-cheangal. Oir tha na nithe fo taitneach am beachd dhaoine, tha iad ainmeil, cliuteach, agus am bi'-chiontas cha 'n'urrain duine ni's fhearr a leas fein a chur air aghaidh, no leis na nithe fo a chur an gnìomh. Ach ma tha e ga'n deanamh amhàin, no gu h-àraidh, chum a leas fein, cha'n'urrain e a radh gu bheil e beo do'n Tighearna; tha e 'mhàin a' toirt feirbhis dha fein, agus uime fin 's eigin dha duais a thoirt dha fein cuideachd. Mår e a rùn feirbhis a thoirt do'n Tighearna, mur e a rùn gach ni a dheanamh o ghràdh dha, agus o mhothuchadh air ughdaras, cha'n'urrain dùil a bhi aige, gu'm fuigh e duais uaithe.

'San

2. Co is miann leibh a thoilleachadh, agus ciod an cairdeas, a tha sibh gu h-àraidh ag iarraidh.

Ma tha sibh gu h-àraidh, no 'mhàin ag iarraidh cliu dhaoine, cha'n'eil sibh gu cinnteach beo do'n Tighearna. 'Ta finne, ars' Pol, a' deanamh ar dichill, co aca a bhios finn a là-thair

thair no air choigrich, gu'm bi finn taitneach do Chrìosd. Bha na Phairisich aris a' toirt deirc gu pailt, bha iad a' deanamh ùrnuigh gu minic, bha iad le guth àrd, bha rè uine fhadda; ach bha iad a' deanamh nan nithe fo uile, chum gu'm faiceadh le daoine iad; agus air an aobhar fo dh'ainmich Crìosd iad nan cealgairean, agus bhagair peanas a dheanamh orra. Cha'n'eil a leithid fo do chealg-oireachd gu'n amharus cummainte 'nar measg; oir cha'n'eil mòran a' toirt tuilleadh fa chòir do dheirc no a' caitheadh tuilleadh fa chòir do dh'ùine an ùrnuigh, agus uime sin charuig finn a leas a ghuidhe orra, gun bhi tuilleadh is math. Ach nach 'eil sibh a' mothuchadh annaibh fein feorfa eile do chealgairich, a tha cosmhuil re fo? Am bheil sibh ceart co ullamh, chum na dleasdanas fin a chur an gnìomh, leis am bheil sibh gar n'aicheadh fein, is a tha sibh na dleasdanas fin a tha taitneach no tarbhach. Am bheil sibh gu diomhair, mar a tha, no a' toirt aoirrip a bhith am follais. No am bheil sibh gar cumadh fein re toil bhuir cuideachd? An urrain sibh sibh fein a dhìteadh, ann an aontachadh le eagal barailean agus cleachdain an t-saoghail?

ail? Nach d'aom cleachda cummainte an t-faoghail fibh chum iomadh ni a dheanamh, a bha neo-thaitneach d'ar n'inntin fein? Agus nach 'eil fibh air bhur bacadh o na nithe fin a dheanamh, a tha bhur coguisean ag inn-seadh bu chòir dhuibh a chur an gnìomh an t-eagal gu'n tarruing fo oirbh fanaid, no cronnachadh an dream fin, a tha eadhon air bheag fuim 'nar beachd? Ma fe fo bhur giulan, bheir bhur cridhachan fein teistias 'nar n'aghaidh, nach robh fibh fhathasd beo do'n Tighearna.

3. Ciod an speis a th'agaibh do onoir bhur Tighearna?

Am bheil fibh toileach, air 'a sgàth, fàs 'nar ni fam bith, ni fam bith a dheanamh, no ni fam bith fhulang? Am bheil fibh toileach feirbhis a thoirt dha, eadhon anns an inbhe is dibli na theaghlach? No ma fe bhur rùn eirigh ni's airde, an ann chum tuilleadh do mhath a dheanamh, an ann chum faothair na's motha a ghabhail, agus feirbhis na's fhearr a thoirt d'ar maighistir, no a leigeas bhur staid dhibli leibh air an am? 'Nuair a
tha

tha finn gar faicin, a' streapadh suas co luath fa dh'fheudas sibh, am feud finn a shaoilfin, gur e fo a th'agaibh 'n ur beachd? Tha e foilleir gur còir da fo bhi agaibh 'n ur beachd, oir an ti a thainig, ni h-ann chum gu'n deanta frithealadh dha, ach chum frith-ealadh a dheanamh, cha'n'eil efan a' gleidheadh feirbhiseach diomhanach sam bith ma phearsa; mar a tha prionnsaidh an t-saoghail fo, aig am bheil feum air an leithid sin do nithe ga'n deanamh mòr. Na h-Aingil a tha treun an neart, tha iad a' deanamh a thoil, tha iad ag eifdeachd re ghuth, agus tha obair aca r'a dheanamh: mar a tha 'n t-Abstol ag radh, tha iad uile na'm Spiorada frithealaidh, air an cur amach chum frithealaidh dhoibh-sin a bhitheas na'n oighreachan air flàinte. Agus cia ard a tha daoine air an togail, cha'n'eil an àrd inbhe ga'n faoradh o sheirbhis a dheanamh do Dhia, ni's mò no 'n dream is dibli. Feudaidh daoine a shaoilfin, gu bheil iad le'n inbhe air an faoradh o sheirbhis De, agus mo thruaighe tha tuilleadh fa chòir a' faoilfin fo, ach tha 'm barrail aimid-each, aingidh. Ann an àite an faoradh, tha Crìosd ag radh, gach neach d'an d'thugadh mòran,

mòran, gun iarrar moran uatha, agus mar is mugha an talann a tha air a thaiceadh ruinn, mar 'eil finn a' deanamh feum ceart dheth, mar is mugha fa -dheoigh a bhitheas ar dit-eadh agus ar peanas. 'Sa

4. Ciod a tha deanamh ni sam bith gu h-à-raidh taitneach 'nar beachd?

Aon ni ars' Daibhidh, mhiannaich mi o'n Tighearna, agus iarruidh mi e gu minic, a bhith am' chomhnuidh feadh mo là ann an aros De, a dh'fhaicinn maife an Tighearn, agus chum fgeul fhaotain air na Theampull. Agus tha Pol ag radh measam no h-uile nithe 'nan calldach airson ro-oirdheirceis eolais Iofa Crìofd mo Thighearna: air son an d'fhuiling mi call nan uile nithe, agus measam gur aolach iad, chum gu'n cofnam Crìofd. Ma sibh fìor-dheifciobuil Chrìofd, bithidh gach uile ni luachmhor taitneach 'nar beachd, do reir ar dàimh risan. 'S fhearr leibh am piobul, no leabhar sam bith eile, do bhrì gur e so focal agus tiomnadh ar Tighearna. Ni sibh gairdeachas aig ath-theachd gach Sàbaid, do bhrì gur e so là 'n Tighearna. Gabhaidh sibh

tlachd 'fua naomh, agus meafaidh sibh iad mar dhaoine oirdheirc na talmhain, do bhrì gu bheil iad taitneach do'n Tighearna, agus gu bheil iomhaigh orra. Bithidh urnuigh dhuibh na h-obair thaitneach, do bhrì gu'm fuigh sibh le fo cothrum communn a bhi agaibh maille re'r Tighearna. Agus meafaidh sibh mar an obair as taitniche agus is onor- aiche, math a dheanamh do chuirp, agus gu h-àraidh do anamaibh dhaoine, o na nì fo sibh cosmhuil re'r Tighearna, a chaidh mun- cuairt a' deanamh math, agus a dh'fhàg ei- fionmplair againne chum gu'n leanamaid a cheummanna. Mar fo meafaidh sibh gach ni do reir an dàimh re Crìosd.

Na ceistean fo agus an leithid, feoraichibh d'ar cridheachan fein mar ann an làithair an Dia fin, da'n aithne iad gu h-iomlan; an Dia fin a nì sibh gu grad aithnichte dhuibh fein, agus do dhaoine eile cuideachd, anns an là 'fan d'theid gach cleochd a tharruing dhibh, agus an nochdar sibh mar a tha sibh ann an làthair an t-saoghail gu h-iomlan.

Co-dhùnaidh

Co-dhùnaidh finn anis, le chur an cuimhne dhuibh cuid do na ceanglaichean àraidh àra oirbh, chum bhi mar fo beo do'n Tighearna. Agus air

1. Mar 'eil finn beo do'n Tighearna, tha finn a' cur an aghaidh a ghràidh iongantaich a nochd e, 'na thoirt fein na ofrail agus 'na iobairt do Dhia air ar son. Thia focal De a' cur fo gu riachdail an ceill. Ghiulain efan ar peacaidhean na chorp fein air a chrann, chum air dhuinne bhi marbh do'n pheacadh, gu'm bitheamaid beo do fhìreantachd: Thug efan è-fein air ar son, chum gun faoradh e finn o gach uile aingidheachd, agus gu'n glanadh e finn dha fein nar pobull sonraichte, eudmhor mu dheadh oibre. Fhuair efan bàs air son nan uile, chum iadfan àra beo, nach biodh iad a fo suas beo dhoibh fein, ach dha-fan a dh'fhuiling am bàs air an son, agus a dh'eirich aris. Agus tha Eoin ag radh, chum na criche fo dh'fhoillsicheadh mac Dhe, chum gu'n sgrìofadh e oibridh an Diabhoil; se fin chum's gu'n ulluicheadh e daoine fa chomh-air Neamh, le oibreachadh a Spioraid, co mhath is Neamh a chosnadh dhoibh le toil-

teanas

teanas fhola. Anis ma 's è 'n ni a bh'aig
 Crìofd na bheachd anns na rinn è, anns na
 dh'fhuiling è, agus anns na choifin e, ar
 deanamh naomha, agus beo dha fein, 's
 còir dhuinn gu cinnteach a bhi beo dha.
 'San

2. 'S còir a bhi beo do'n Tighearna, mar a
 tha speis againn do onoir ar maighistir, agus
 do chreideas a shoifgeil. Le giulan diadhaidh
 naomha cuiridh sinn na'n tofd daoine ain-
 gidh, bheir sinn uapa an cothrum, a tha iad
 ag iarraidh, chum toibheim a thoirt do'n
 ainm urramach a tha air ainmeach oirn. Le
 giulan naomha, bheir sinn dearbhadh riach-
 dail do'n t-faoghal, gu bheil foisgeul Chrìofd
 na mheadhon eifeachdach flàinte, agus gu
 bheil Crìofd gun amharus na Shlanuighear.
 Tha mòr-eifeachd gun amharus ann am bàs
 Chrìofd, 'nuair a tha e brosnachadh an dream
 a tha creidsin ann, chum bàsachadh do'n
 pheacadh. Cha n'urrain sinn a bhi fuidh a-
 mharus gu bheil e beo, agus gu bheil gach
 uile-chumhachd an Neamh agus talamh air
 an toirt dha, 'nuair a tha sinn ga fhaicin beo

na bhuill, le ghràs uile-bhuadhach, agus 'nuair a tha e toirt orra-san a bhi beo dha-san. Ach air an làimh eile, ma tha a dheifciobuil truailidh, peacach, tha iad a' deanamh an cròn is mò is urrain iad d'a chàs, tha iad a' toirt cothrum da naimhde a radh, nach 'eil eifeachd na fhoisgeul, chum cridheachan an dream fin a riaghladh, agus an caithe-beatha ath-leasachadh, a tha ga aidmheil.

Brofnaicheadh na nithe fo, ma feadh, gach h-aon againn, chum bhi beo dha-san, a fhuair bàs, agus a dh'eirich, agus a dh'ath-bheothaich, chum gu'm bitheadh e na Thighearn air na beathaibh agus air na marbhaibh. Agus 'nuair a tha finn ag amharc 'fhas air son a choghnadh fin, a tha ni 'mhàin a' toirt misneach dhuinn, ach ag àithne dhuinn dùil a bhi againn ris, rachamaid air ar n'aghaidh na neart, labhramaid amhàin mu fhireantachd, chum 'nuair a gheibh finn bàs gu'n caidil finn an Iosa, da'm bheil finn anis beo, agus gu'n d'thoir finn ar cuirp thairis do'n t-Slan-uirhear ann an dochas beothail re ais-eiridh ghloirmhor. An fin theid gealladh prifeil

Chriosd

Chriosd a choimhlionadh ma ni neach air bith
 feirbhis dhomh-sa, leanaidh e mi; agus ge be
 àite am bi mise, ann an sin bithidh mo sheir-
 bhiseach mar an ceudna; ma ni neach feir-
 bhis dhomh-sa bheir m'Athair onoir dha.
 Amen.

SEARMOIN XX.

COLoss. ii. 6.

*Uime sin. mar a ghabh sibh chugaibh an Tighearn
Iosa Crìosd, gluaisibh ann.*

ANNS a chaibideil fo, far am bheil ar stèidh-
teagaisg, tha 'n t-Abstol ag earrail air na
Crìosduighean aig Colosse, a bhi feasmhach
na'n creidimh, fantuin bunataich ann an
Crìosd; agus aire mhath a thoirt, nach bith-
eadh iad air am mealladh le briathraibh snaf-
mhor, agus le beul-aithrisibh dhiomhaoin
dhaoine. O na thoisich an dream sin gu
math, gus am bheil an t-Abstol an so a'
scriobhadh, be a rùn coghnadh a thoirt
dhoibh, chum dol air an aghaidh ann an
flighe

flighe na fireantachd, thair bolg an naimhde gu leir. Bha fìor-eolas aige gu'n amharus air an natur, air an staid, agus air gach buaireadh, da'n robh iad buailteach; tha e a' toirt rabhadh dhoibh air an cunnart, agus tha e gu càirdeil a' teagasg dhoibh, cionnas bu chòir dhoibh iad fein a ghiùlan. Chaidh Crìosd a shearmonachadh dhoibh, agus gabh iad gu toileach ris; ach bha iad ann an cunnart, carbfa a chur na'n gliocas, agus na'n neart fein, chum seasamh an aghaidh an naimhde, agus chum an dleasdhanais a chur an gnìomh. Ga'n dìon o na sinuaintidh aimideach fo altrum na'n inntin, tha è gu riachdail ag innseadh dhoibh, gur e Crìosd tobar an gliocais agus an neart Spioradail, agus tha e a' guidhe orra gluafachd ann.

Cosinhuil ris na creidmheich fo, dh'aidmheich mòran againne ar creidimh ann an Crìosd, agus chuir sinn an ceill le'r giùlan, gu'n do ghabh sinn gu toileach ris. Tha sinn an ùine ghrad, gu dol air ar nais a dh'ionnfuidh an t-faoghail, far an d'thoir ar naimhde Spioradail iomadh ionnfuidh eile oirn. Ciod, ma feadh, a's còir dhuinn a dheanamh, chum

Dia

Dia a thoilleachadh, chum ar creidimh a dhearbhadh, agus chum feafamh an aghaidh ar naimhde; tha 'n t-Abstol ag innseadh fo dhuinn, agus 'fe sin; gluafachd ann an Criosd. Le coghnadh Dhe, bheir sinn anis aoirrip, an dleasdanas cuidthromach fo a mhìneachadh dhuibh, agus earrail oirbh le dùrachd, agus chum fo a dheanamh gu foilleir, thugamaid

4 ft. Fainear, co 'n Ti, a tha air a nochdadh dhuinn, mar chuspair ar creidimh.

Tha 'n t-Abstol ag ainmeach an Ti fo, an Tighearn Iosa Criosd; agus 'fe fo 'n Ti ris an còir dhuinne gabhail, agus anns an còir dhuinn gluafachd. Thaobh natuir, tha sinn uile air feacharan o Dhia, tha sinn aninhuinn, truailidh; dall, tha sinn caillte do fhior-shonas: ach chuimhnich Dia oirn an trocair, chuir e o Neamh a mhac fein gar n'iarruidh, agus gar tearnadh. Tha 'n Soisgeul a' nochdadh mac Dhe d'ar creidimh, mar ar Tighearna; mar an Ti, aig am bheil còir naturail air ar n'umhlachd anns gach nì, o na chruthaich e sinn; agus aig am bheil mar an ceud-

na còir Spioradail, o na cheannuich e finn le fhùil phrifeil fhein. Thuilleadh air fo, 's efan an Tighearna, o na tha e a' riaghladh an t-faoghail le fhreasda, a' toirt d'a phobull gach ni a tha iad a' mealtain, agus ga'n dìon o chumhachd an naimhde. Ach 'fe Mac Dhe Iosa, co mhath 'fan Tighearna; tha 'n t-ainm fo a' ciallachadh, gu bheil e na Shlànuigh-fhear, gu bheil e comasach agus toileach ar n'anama a leughas o thinnis tròm a pheacaidh. 'Se fo an t-ainm, a dh'òrduich Aingeal o Neamh do Ioseph a thoirt dha, eadhon mu'n robh e air a bhreith; agus o na 's efan an Làigh Spioradail, glòirmhor, a chuir Athair nan gràs d'ar n' ionnfuidh, tha aige gu cinnteach r'a thoirt d'a phobull, gach ni a tha feumail, chum an anama a dheanamh slàn naomha, maifeach agus fona. Mar dhearbhadh air fo, tha e air innfeadh dhuinn, gur e 'n Slànuighfhear fo Crìofd; 'fe sin re radh, an Ti a thagh, a dh'ùng, agus a dh'òrduigh an t-Athair, chum an cinne-daonna a thearnadh. Fuidh 'n t-sean tiomnadh, dh'òrduich Dia gach neach ùngadh, a bha efan a' gairm chum oifig fàigh, Sagairt no Rìgh a ghabhail orra: agus bha 'n ùngadh a' ciallachadh,

gu'n

gu'n robh Dia a' toirt dhoibh, agus gu bhuill-
eachadh orra, o àm gu h-àm, gach ni a bha
feumail, chum an oifig a chur an gnìomh.
Air an doigh cheudna, leis an ainm fo Crìofd
a thoirt d'ar Slànuighear, tha Dia a' teagasg
dhuinn, gu bheil e làn-ulluichte air son o-
bair, gu'n d'thug e fàn gach ni dha air ta-
lamh, a bha feumail chum an t-slàinte fo a
bhuilleachadh orra. 'Se fo 'n ti glòirmhor,
gràsinhor, maifeach, a tha Soisgeul na sìth a'
taibbeanadh d'ar creidimh, mar ar n'Uachda-
ran, mar ar Slanuighear, mar ar muinghin
threun, eadhon an Tighearn Iosa Crìofd.
Thugamaid anis fainear 'fàn

II. Ciod e gabhail re Crìofd.

Tha fhios agaibh uile gu ro-mhath, ciod e
gabhail air mhoth naturail, re gibht sam bith,
a tha air a tairgse dhuibh; agus 'se fo a glac-
adh gu toileach, agus a gnàthachadh chum ar
leas agus ar sòlas fein. Tha creidimh do'n
anam, ceart mar a tha 'n làmh agus an t-sùil
do'n chorp; tha creidimh a' toirt Chrìofd an
beachd an anama, gu ghlacadh gu toileach,
agus gu taingeil a' deanamh feum dheth.

Tha

Tha creidimh a' nochdadh Crìosd dhuinn, mar ar n' Uachdaran dligheach, agus tha 'n t-anam an lorg fo 'g eilleachdain gu h-ullamh dha. Tha creidimh mar an ceudna g'a nochdadh dhuinn, mar ar Leigh Spioradail, mar ar Slànuighear uile-chumhachdach, uile-ghràmhhor, agus tha 'm beachd fo gar brofnachadh, chum sinn fein a thoirt thairis da, agus a thilgeadh gu tur air a chùram, gu bhi air ar leughas, agus air ar slànuchadh leis. Ach mu'n bheil daoine mar fo a gabhail re Crìosd, feigin dhoibh o mhothuchadh, gu bheil iad ceannairceach, eas-umhal, gu bheil an naimhde Spioradail tuilleadh 's laidir air an fon; gu bheil an anama eas-lan, tinn, agus an cunnart bàs fìorruidh. 'Nuair a tha iad a' mothuchadh fo, agus a foghlum o fhocal De, gur e Crìosd an Uachdaran Spioradail, gur e 'n Slànuighear a dh'òrduich Dia; tha 'n anama air ball a' fosgladh chum gabhail ris, tha iad gu h-ullamh ga'n toirt fein thairis dha, eidar chuirp agus anama, gu bhi air an teagasg, air an tearnadh, air an riaghladh, agus air an dìon leis. Mar fo tha iad a' gabhail re Crìosd, mar am fàigh, an Sagart, agus an Rìogh; tha iad an lorg fo toileach gach ni a dheanamh

dheanamh, a tha taitneach dhà-san; 's e 'n
rùn an gèibhte agus an talanna, buill an cuirp,
agus cead-faìthe an anama a ghnàthachadh,
do reir mar a tha efan ag òrduchadh dhoibh.
'Se fo gabhail re Crìofd, no creidsin na ainm,
mar a tha 'n Soisgeul ga thaisbeanadh
dhuinn, ri an t-àrd-àrdaidh a' dèanamh
dheanamh. Ma fe fo gu'n amharas bhur
rùn, bheir mi aoirrip innseadh dhuibh,
cionnas a's còir dhuibh sibh fein a ghiùlan.
Tha fo a' cur an cuimhne dhomh fhiosrach-
adh anns an

III. Cìod e gluafachd ann an Crìofd.

Tha 'n giùlan a's còir do'n chreidmheach
a bhi aige anns an t-facghal fo, air a choim-
neas am focal De, re iomadh ni talmhaidh,
chum beachd fo-thuigfin a thoirt dhuinn
dheth. Air uairibh, tha e air a choimeas re
blàr

blàr no cath, do bhrì gu bheil mòran do naimhde Spioradail againn, ris an eigin dhuinn cleachda gu cruaidh, agus cogadh gu duineil. Aris, tha e air a choimeas re rèis, do bhrì gu bheil an turus fada, ar n' ùine gaoirid teagmhach, agus do bhrì, ann an lorg fo, gu bheil mòr-fheum againn, air cabhaig, cùram, faothair, agus eud. Ann ar fèidh-teagaisg, agus ann an iomadh earran eile, tha giùlan a chreidmheach air a choimeas re gluafachd, no imeachd ann an flighe àraidh. Agus mar a tha Dia 'g àithneadh fo d'a phobull, tha e a' taisbeanadh dhoibh na flighe, anns an còir dhoibh imeachd, agus 'fi fo 'n t-flighe sin, a tha a' treorachadh chum na beatha mhairreanaich. Tha gluafachd gu h-àraidh a' ciallachadh d'a ni. Air

1. Gu bheil an creidmheach biffidh, deanadach.

'S iad na nithe, mu'n còir dhia a bhi biffidh deanadach, ann an spachdachadh a phàisibh agus ainmiannaibh feòlmhor; am fàs ann an eòlas, an creidimh agus an gràdh; agus ann an cur an gnìomh a dhleasdanas do Dhia, do dhaoine,

dhaoine, agus dha fein. An duine sin a tha gluafachd air flighe àraidh, tha e do ghnàth biffidh, do ghnàth caruchadh o àite gu h-àite, do ghnàth toirt ceum agus ceum eile 'na thurus, gus am bheil e a' ruigheachd ceann-uidhe. Ceart mar so, 'n duine a tha gluafachd ann an flighe statuin Dhe, cha'n'eil e a' feasamh, gu'n cheum a thoirt air a thurus no fàs leasg, fgìth agus fann; ach tha e do ghnàth a' deanamh na h-oibre, a tha a Shlànuighear ag carbfa ris, agus Athair Neamhaidh ag àithneadh dha; tha e do ghnàth a' deanamh toil De, gus am bheil e a' ruigheachd ceann-uidhe, rioghachd Neamh.

2. Tha e do ghnàth a' dol air aghaidh fann-t-flighe.

An duine sin a tha a' gluafachd, tha e do ghnàth a' dol air aghaidh 'na fhlighe, tha e gach uair agus là a' dluthachadh ni's mò re ceann-uidhe. Air an doigh cheudna, 'fe araon dleasdanas agus rùn a chreidmhich, a bhi do ghnàth a' dol air aghaidh ann an flighe na fi-reantachd; 'fe sin, a bhi fàs na's neartmhoire na chreidimh, na's dian laiste na ghràdh, na's naomha

naomha na chridhe na's diadhaidh na ghiùlan, agus na's tarbhaiche 'n deadh oibre. Tha fhios aige gu math, ma tha e car tamuil a' stad na thàmh air an t-slighe, gu bheil e 'n cunnart a bhi air a sgrios; (ceart mar a tha eadhon an Braddan laidir, air a bhàthadh san t-fruth, ma tha e rè ùine a fantuin gun char-uchadh). O nas ann mar fo a tha a chùis, tha 'n creidmheach do ghnàth a' toirt aoirrip, maille ris an Abstol Phol, ' na nithe ata air ' cùl a dhi-chuimhneachadh, agus a bhi g'a ' fhìneadh fein chum na'n nithe ata roimhe, ' a' dian-ruidh a dh'ionnfuidh a chomharth-aidh chum geall àrd ghairm Dhe ann an ' Iosa Crìosd.' O na nithe fo chith sibh, ciod a's brì do ghluafachd, thugamaid anis fainear anns an

3. Ciod e gluafachd ann an Crìosd.

Tha e air innseadh dhuinn ann am focal De, gu bheil an creidmheach ann an Crìosd, mar a tha geug anns a chraoibh; no mar a tha 'n corp, agus na buill air an coimhcheangal ris a cheann. 'S ann o'n chraoibh, a tha na geugan a' tarruing brìdh, leis am bheil iad
a'

a' fàs, agus a tha 'ga'n deanamh, ùrmhor, duilleagach agus maifeach ; agus 's ann o'n cheann, a tha buill a chuirp a' faotain an riaghailt agus an ordugh. Tha focal De mar an ceudna a' teagasg dhuinn, gur e Crìofd tobar beatha agus neart, eolais agus gliocais a phobuill ; nach urrain iad ni math sam bith a dheanamh a's eugmbais, agus gu bheil efan a' toirt dhoibh gach ni a tha feumail, chum an deanamh umhal, naomha, fona. Chum na nithe so fhaotain o Chrìofd, tha e feumail, gu'm bi sinn 'na fhochair, gu'n glèidh sinn teann air, gun dian-lean sinn ris, le dùrachd-cridhe, gu'n glac sinn le creidimh na tiodhlacaidh, a tha e a' tairgfe, gu'n gnàthaich sinn na meadhonna, a shuidhich e na Eaglais, agus gu'n iarr sinn eifeachd a Spioraid. 'S ann mar so a tha Crìofd a' toirt tiodhlacaidh Spioradail d'a phobull, agus 's ann mar so a's eigin dhùinne, sinn fein a ghiùlan, ma fe ar rùn feirbhis thaitneach a dheanamh do Dhia, agus dol air ar n'aghaidh ann an flighe na fireantachd.

Tha giulan nan creatairean, a tha 'g aitheachadh na talmhain, co-mhath a's dhaoine

thaobh nithe an t-faogbail fo, gu foilleir a' teagasg dhuinn, gur còir dhuinn gach ni a dheanamh am fochair Chrìosd, ann an dochas re ghràs, ann an earbfa re choghnadh. Tha gach creatair a' cumail teann air am paranta, agus ag iarraidh an coghnadh, ga'n fdiùradh agus ga'n neartachadh an àm an òige ; tha iad mar an ceudna 'g iarraidh cul-taic an àm cruaidh-chais agus cunnairt, ga'n dìon o chumhachd an naimhde. Mar fo tha 'n fearrach, agus an laogh agus coin an aidheir gu leir do ghnàth ga'n giùlan fein. A-ris, 'nuair a tha aoghluimte òg a' foghlum dreachd, o mhaighistir fìofrach, tuigfeach, cumhachdach, cha'n'eil e a' deanamh ni sam bith, gun choghnadh agus feòladh fhaotain o mhaighistir. No an uair a tha duine ann an duthaich choimhich, far am bheil mòran do ghaduichean dàna, na do fhiadh-bheathaiche guineach, ciùrail ; ma tha ceann-iùil fìofrach càirdeil aige, tha e 'g imeachd do reir a chomhairle, tha e g' iarraidh a choghnadh an àm a theinn, an t-cagal gu'm bi e air a fgrios.

Tha 'n creidmheach, fhad fa tha e bhos air galamh, ain-eolach, anmhunn agus eagalach ;

tha

tha e ea-comafach dheth fein, chum imeachd anns an t-flighe, a tha treoruchadh chum beatha, no chum feafamh an aghaidh na'n naimhde, a tha g'a chuairteachadh air gach taobh. O na fi fo a ftaid, agus o na fe Crìofd amhàin a tha toirt dha gràs, neart agus gliccas, chum a dhleasdanais a chur an gnìomh, chum feafamh an aghaidh buaireidh, agus chum fàs gach là an creidimh, an gradh, agus an naomhachd, 's còir dha fanntuin ann do ghnàth, imeachd na fhochair, a ghràs agus a Spiorad iarruidh le dùrachd. 'Se fo gluafachd ann an Crìofd, a bhi do ghnàth biffidh, agus gach là a' meudachadh ann an obair an Tighearna; gach ni a dheanamh an neart, agus trèid gràs ar Slànuighear, gach ni a dheanamh o ghradh dhà-fan, agus chum glòir ar n'Athar neamhaidh. Tha fo g'am thoirt air m'aghaidh, gu fhiofrachadh anns an

IV. Ciod e gluafachd ann an Crìofd, mar a ghabh sinn ris.

Chum an ni fo a thuigfin, cha'n'eil againn amhàin ach a chuimbneachadh, ciod an ftaid
 anns

anns an robh finn, no ciod am beachd a
 bh'againn do'n pheacadh, do Chrìofd, agus do
 nithe Spioradail, 'nuair a dh'aom Spiorad De
 finn air tùs chum gabhail ris. Air an àm fo,
 mhothuich finn ar cionta mar eallach thròm
 air ar n'inntin, chunnaic finn ar cunnart
 mòr, bha Ifrionn, mar gu'm beadh fosgailte
 fa chomhar ar sùl, bha lagh Dhe a' bagairt ar
 fgrios, agus a cheartas ar tilgeadh fios air ball
 ann an iomall dorchadais. Air an àm fin
 cuideachd, bha sgeul air maithneas aoibh-
 neach, bha geallanna an t-foisgeil prifeil, agus
 an Slànuighear uile-mhaiseach 'nar beachd;
 bha finn làn-thoilichte leis an dearbhadh a
 thug e dhuinn, gu bheil e comasach agus toil-
 each ar tearnadh. Thuilleadh air fo, thug
 finn fuath do'n pheacadh, bha finn brònach
 air a shon; thug finn gradh dian-laipte do
 Chrìofd, bha finn taingeil air son a shlàinte,
 bha mòr-dhèigh againn air càirdeas De; be
 ar rùn, ofcìonn gach nì coimhchommunn a
 mbealtuin maille re'r n'Athair Neamhaidh,
 agus r'a mhac Iosa Crìofd. Ma ghabh finn
 gu'n amharus re Crìofd, mar a tha e air a
 thairgse dhuinn san t-foisgeul, bi fo staid ar
 n'anama

n'anama, 'nuair a ghabh finn ris air tùs, agus a thoifich finn air gluafachd ann.

Anis o na b'i fo ar staid, 'nuair a ghabh finn re Crìofd, 'fe gluafachd ann mar a ghabh finn ris, am beachd ceudna a bhi againn do'n pheacadh, am fuath ceudna dha, am bròn ceudna air a shon, agus an rùn ceudna a threigfin. Maille re fo, 's eigin dhuinn am beachd ceudna a bhi do Chrìofd, da ghlòir, da chumhachd, agus d'a thròcair; 's eigin dhuinn an gràdh ceudna a bhi againn dha, an dèigh cheudna air càirdeas De, agus an rùn ceudna coimhchommunn a mhealtuin maille ris. Mar 'eil am beachd agus am mothuchadh ceudna againn, thaobh nan nithe fo uile, a bh'againn air tùs, 'nuair a gheill finn do Thighearna na glòir, cha'n'eil finn a gluafachd ann, mar a ghabh finn ris, cha'n'eil finn a gluafachd, mar a's cubhaidh d'a phobull. Do thaobh aithreachas, no fuath do'n pheacadh, agus bròn air a shon; 's còir dhuinn a bhi cosmhuil re tobar, a tha do ghnàth a' ruidh fa gheamhradh, agus 'fan t-famhradh, co dhiu a tha 'n aimfir fliuch no
 tirim,

tirim, fuar no teath. A-ris a thaobh gràdh do Dhia, do Chrìosd, do nithe Spioradail, agus do naomhachd, 's còir dhuinn a bhi cofmhuil re amhuinn mhòr, a tha ghnàth a' ruidh gu dian, agus a' meudachadh mar a tha i a' dol air a h-aghaidh, gus am bheil i fa dheoigh air a taomadh 'fan fhairge. Ma tha finn a' gluafachd ann an Crìosd, mar a ghabh finn ris; cofmhuil re Daibhidh, tha ar peacaidhean do ghnàth fa chomhar ar sùl; tha finn a' toirt aoirrip am peacadh a threigfin, agus cogadh an aghaidh ar naimhde, Dia a ghràdhachadh, agus àitheanta a choimhead, le'r n'uile chridhe, agus le'r n'uile dhùrachd, mar a rinn finn air tùs. Dh'fhosgail finn ar n'anama gu toileach do Chrìosd, 'nuair a ghabh finn ris air tùs, agus ma tha finn a' gluafachd ann, mar a ghabh finn ris, tha finn, a' deanamh fo gach là ni's mo agus ni's mò, (cofmhuil re folus na Greine, a fosgladh ni's mò agus ni's mo, mar a tha a Chrian ag eiridh oirn.) 'Se fo gluafachd ann an Crìosd, mar a ghabh finn ris, buanachadh gu feafinhach 'nar ceud bhròn, 'nar ceud ghràdh, agus 'nar ceud rùn, feirbhis an Abhairfeir gu tur a threigfin, agus umhlachd

umhlachd thaitneach a thoirt do Dhia. Mar
 fo nochd mi dhuibh, co e cuspair ar creid-
 imh, ciod gabhail re Crìofd, ciod gluafachd
 ann an Crìofd, agus ciod gluafachd ann, mar
 a gabh sinn ris.

Deanamaid anis foghnadh iomchuidh.

'Nuair a tha duine a' gabhail feirbhis,
 'nuair a tha e 'gealtain fanntuin dlù air a
 mhaighistir, agus obair a dheanamh, do reir
 a chomhairle, agus do reir òrdugh, tha e
 ceangailte air na nithe fo uile gu toileach a
 dheanamh. 'Nuair a tha Saighdfhear a' dol
 chum cogaidh, agus a' gealtuin a bhi fìrinn-
 each d'a cheannard, 's eigin dha a ghealladh a
 choimhlionadh, 's eigin dha an àm a chath
 a bhi duineil, cruadalach, treun, 's eigin dha
 a bhi freagarach d'a cheannard, ma fe a rùn
 cliù agus duais fhaotain. Ceart mar fo,
 'nuair a tha sinne a' gabhail re Crìofd, mar ar
 maighistir, ar Ceannard, agus ar Slànuighear;
 agus 'nuair a tha sinn a' nochdadh gu follais-
 each le'r giùlan, gu'n do ghabh sinn ris, tha
 fo mar argumaid neartmhor gar brosnachadh,
 chum

chum gluafachd gu fìrinneach ann. Dh'aid-
mhich mòran agaibhfe bhur creidimh ann an
Criofd, eadhon aig a bhòrd fein, agus feor-
aicheam anis dhibh, c'arson a ghabh sibh ris ?
'Sann gu cinnteach chum slàinte sìth agus leas
bhur n'anama a chur air an aghaidh ; 's ann
chum neart, gliocas agus gras fhaotain uaithe,
chum bhur n'anama a leughas, agus a naomh-
achadh, gar neartachadh chum buaidh a thoirt
air bhur naimhde, chum bhur dleasdana is a
chur an gnìomh, agus chum ulluchadh fa
chomhair fonas Neamh. Ach mar gluais sibh
ann an Criofd, mar gleidh sibh teann air, mar
bi sibh na fhochair, mar gnàthaich sibh me-
dhonna na'n gràs, mar iarr sibh a Spiorad,
mar cuir sibh earbsa 'na chumbachd agus 'na
ghràdh, cha n'urrain dùil a bhi agaibh ris na
nithe se, cha n'fhuigh sibh iad air chor sam-
bith. Thugaibh fainear, nach aicheadh sibh
le'r giùlan an dèidh làimh, an ni a dh'aid-
mhich sibh aig bòrd Criofd, 'fe fin, gun do
ghabh sibh ris, agus gur è bhur rùn gluafachd
ann. 'Nuair a theid sibh air bhur n'ais an
ionnsuidh an t-saoghail, ma ni sibh bhur toil
fein amhain, agus mu dh'imicheas sibh na'r
gliocas,

gliocas, agus na'r neart fein, tha sibh ag aicheadh, gur e Crìofd bhur Maighistir, cha'n'eil sibh a' gluafachd ann.

Tha cuid san eifdeachd, a dhiùlt gu dàna a nochdadh le'n giùlan, gu'n do ghabh iad re Crìofd, agus a's ni eagalach e, gu'n diùlt iad mar an ceudna gluafachd ann. A mhuinntir aimideach, tha anama prifeil, neo-bhàsmhor agaibh; tha sibh do ghnàth ag eiridh moch, agus a' luidhe an-moch, chum nithe feumail fhaotain d'ar cuirp; gidheadh mo thruaighe, tha sibh a' leigeil le'r n'anama bàsachadh dhìth lòn, ged a dh'ulluich Crìofd pailteas air an son, agus ged a tha e gu faor g'a thairgse dhuibh. Ach dh'fheudadh e bi, gur e bhur rùn, tuilleadh do fhòlas a pheacaidh a mhealtuin, agus bha sibh eagalach, gu'n cuireadh fuidhe aig bòrd Chrìofd cail-eigin do ghrabbadh oirbh. Ma fè fo bhur beachd, tha bhur staid ciontach, cunnartach, brònach; gu'n deanadh Dia tròcair oirbh, gu'n deonaicheadh Crìofd maitheanas dhuibh.

Tha cuid eile, tha coslach 'fan eifdeachd, a nochd air an àm fo, air tùs gu follaisach aig a bhòrd, gu'n do ghabh iad re Crìofd. A mhuintir mo ghraidh, thug bhur naimhde gu math fainear bhur giùlan, thug iad fainear e le corruich agus oilbheum, ach cha do chaill iad fhathast an dochas agus am misneach, bheir iad iomadh ionnfuidh eile oirbh; uime sin, ma se bhur rùn a bhi seasmhach, fèidh dhuibh gluasachd ann an Crìofd. Seachnaibh droch chuideachd, teachnaibh buaireadh, na leigibh le droch sinuaintidh àite-tàmh fhaotain 'nar 'n inntin, guàthaichibh le cùram meadhonna na'n gràs, bithibh gu minic, dùrachdach aig caithir na tròcair.

Fa dheòigh, tha mòran, tha mi 'n dochas, 'fan eifdeachd, a ghluais a cheana re ùine ann an Crìofd; agus dhlùthaich ris air an àm aig a bhòrd, chum nuadh neart fhaotain uaithe. A mhuintir mo chridhe, rachaibh gu duineil, treun air bhur n'aghaidh, dh'fheudadh e bi, nach 'eil agaibh ach ceum no dha eile re thoirt 'nar turus, gus an ruig sibh gu tearuichte ceann ar n'uidhe. Tha Dia, Aingil,
agus

agus daoine na'm fianaisean air na rinn sibh ;
 gheall sibh an cath a chur gu cruadalach,
 gheall sibh ruidh gu luath 'fan rèis. Thig
 am bas an ùine ghrad, mar theachdaire 'n
 Tighearna, gar faoradh o bhuaireadh, o
 thrioblaid agus o bhròn ; bithibh, ma feadh,
 fìrinneach gu bàs, agus bheir Crìofd dhuibh
 crùn na beatha. Gu'n deonaiche Dia, gu'm
 bi mòr-mhath air a dheanamh do anamaibh
 gach aon againn, leis na nithe a chunnaic,
 leis na nithe a chuala, agus leis na nithe a
 rinn finn air an là an diu.

SEAR-

SEARMOIN XXI.

GNIOMH. XX. 32.

Searmoin dealachaidh—Glaschu.

*Agus anis, a bhrathre, tha mi gar taiceadh re
Dia, agus re focal a ghràis, ata comasach air
sibhse a thogail suas, agus oighreachd a thoirt
duibh, am measg na muinntir sin uile, ata air
an naombachadh.*

Cosmhuil re Mhaighistir Neamhaidh, bha
Pol do ghnàth bisidh, do ghnàth a' dol mun-
cuairt, o bhaile gu baile, agus a' deanamh
math do anamaibh dhaoine. Mar a fhuidh-
ich e iomadh Eaglais, ann an iomadh duth-
aich agus baile, ghabh e do ghnàth cùram
Athairail dhiu. Air dha Eaglais a fhuidh-
eachadh

eachadh a'm baile mòr Ephesus, dh'fhan e maille riu car trì bliadhna, ga'n daighneachadh 'nan creidimh, agus a' teagasg dhoibh flighe na beatha.

Na thurus deireannach chum baile Ierusalem, chaidh Pol air tir aig Miletus, baile mòr, a bha teann air Ephesus. Agus o nach robh uin' aige, dol a dh'fhaicin a chairdean, chuir e fios air Seanoirean, agus Crìosduighean ainmeil a bhaile finn, agus labhair e riu mar an Athair Spioradail. Ga'm brosnachadh gu eud, ann an feirbhis Chrìosd, chuir e 'n cuimhne dhoibh a theagasg, a dhùrachd, agus a ghiùlan na'm measg. Bha a choinneamh fo gun amharus cairdeil, bha 'n colluadar sòlasach, diadhaidh, bha an dealachadh gu h-àraidh brònach. Tha e a' labhairt, ni 'mhàin ris a phobull, ach, mar an ceudna, re Ministrean òga; agus tha e, 'n lorg an dleasdais a chur an ceill a' gabhail a chead diu, le rùn cairdeil, agus am briathraibh druighteach; agus anis a bhràithre, &c. Chum na briathra fo a mhìneachadh, fiosraicheamid an

I. Co ris a tha Pol ga'n taiceadh.

B'aithne do'n Abstol gu math an duine, gu bheil e ainniseach, anmhunn ann fein, agus gu bheil mòr-fheum aige air cùl-taic agus coghnadh, araon a thaobh nithe talmhaidh agus Spioradail. B'aithne dha gur i fò stàid eadhon an dream is fhearr air talamh, agus uime sin tha e ga'n taiceadh risan, a b'urrain cùram a ghabhail diu, agus ris a mheadhon a dh'òrduich e fàn ga'n dìon. Tha e mar an caraid glic, ga'n taiceadh r'e Dia, agus re fhocal. Air

1. Tha e ga'n taiceadh re Dia.

O na bha 'n t-Athair, am Mac, agus an Spiorad Naomh, a' coimh oibreachadh ann an dealbh, agus ann an tearnadh dhaoine, tha iad do ghnàth a' gabhail cùram dhiu.

1. Se Dia an t-Athair, Uachdran an domhain, tha e làthair anns gach àite, tha làmh treun, tha ghliocas iomlan, tha ghràdh do fhliochd an duine feasmhach, dian. Tha 'n faoghal gu leir an crochadh risan, tha 'n domhan

domhan gu h-ìomlan air a chumail suas leis. Mar a tha Iob ag radh, tha e glic an cridhe, agus treun an neart; 'fe a dh'atharraicheas na sleibhte, 's gu'n fhios aca air, 'fe a thionndas iad bòn ofcìonn na chorrùich; fe a chrathas an talamh a's àite, a's a chuireas air chrith a bhùnaite focrach; mu bheir e àithne do'n Ghrèin, cha n'eirich i, agus tha na reultan air an glàffadh suas leis. 'S ann ris an Dia uile-chumhachdach, uile-ghlic fo, a tha deanamh a reir a thoil, an Neamh fhuas agus air talamh a bhos, a tha Pol a' taiceadh a chàirdean.

2. Tha e a-ris ga'n taiceadh, no ga'n toirt thairis do Chrìosd, gu bhi air an teagasg, air an fdiuradh, air an dìonadh, agus air an riaghladh leis. Se Crìosd fear-fdiuraidh a phobuil, trìd fàsach an t-saoghail fo; mar fo tha e fein ag radh, 's mise an t-slighe, an fhirin, agus a bheatha, agus cha d'thig aon neach chum an Athar, ach triomfa. 'S efan mar an ceudna an àrd-Shagart, chum an cionta a dhioladh, 'fe fear-deanamh na sìth, agus tha e beo gu sìorruigh, gu eidir-ghuidhe a dheanamh air an fop. An àm crùaidh-chàs,
buaireidh

buaireidh agus trioblaid, tha a ghràs foigh-
ainteach air an fon; tha e a' toirt a ghath
as a bhàs, agus a' toirt dhoibh feilbh air glòir
Neamh. O na ghabh e air o fhiorruigheachd
obair ar slàinte, agus o na chuir e fo 'n
gnìomh air talamh, 's ann ris gu h-àraidh
is còir dhuinn a phobul a thaiceadh. San

3. Tha e ga'n taiceadh re Spiorad na sìth.
'Nuair a chaidh Crìosd suas do Neamh, reir a
gheallaidh, chuir e 'nuas an Spiorad, chum a
shlàinte a chur ra'n anamaibh. Mar fo la-
bhair e fein r'a dheifciobuil, ach an Coimh-
fhurtoir, an Spiorad Naomh, a chuireas an
t-Athair uaithe a'm' ainm-fe, teagaisgidh e
dhuibh na h-uile nìthe, agus cuiridh, e 'n
cuimhne dhuibh gach nì, a labhair mise
ruibh. Ach tha 'n Spiorad nì 'mhàin g'ar
teagasg, ach mar an ceudna a' cuideachadh ar
n'anmhuinneachd, a' toirt sòlais 'n àm triob-
loid, gar deanamh tarbhach ann an deagh
oibre, agus gar n'ullachadh fa chomhair
glòir. Tha e air innseadh dhuinn gu foilleir
ann an Soisgeul na sìth, gu bheil an Spiorad
a' deanamh na'n nìthe fo, agus uime sin tha e
cubhaidh, gu'm bitheadh creidmhidh air an
taiceadh

taiceadh ris. O na tha 'n Trianaid do ghnàth
ag oibreachadh le meadhonna, tha Pol anns
an

2. Ga'n taiceadh re focal gràis Chrìosd.

Tha focal De, mar a tha Daibhidh a' labhairt, na Lochran d'ar cofaibh, agus na fhòlus-iùil d'ar ceumanaibh, anns an t-flighe, a tha fdiùradh chum Neamh. Agus tha 'n t-Abstol Pol ag radh, gu bheil focal De tarbhach chum teagaisg, chum crònnachaidh, chum leasachaidh, chum oilean ann am fìreantachd; chum's gu'm bi òglach Dhe coimhlionta, làn-dheas air-fon gach uile dheagh obair. O na bha focal nan gràs na inneal, chum math a dheanamh da'n anamaibh, tha 'n t-Abstol ga'n taiceadh ris mar charaid. 'S ann le fhocal, a tha Crìosd a' toirt solus d'ar n'inntinn, dufgadh d'ar coguisean, neart d'ar cridheachan, agus sòlas d'ar n'anamaibh. 'S ann trid an fhocail, a tha sinn a' faotain eolas, creidimh, agus fìor-naomhachd; agus uime sin, 's còir dhuinn a rannfachadh le cùram, agus a thasgaidh le gràdh 'nar cridheachan. O na tha gach nì, 's còir dhuinn a chreidfin agus

a dheanamh, gach ni a thachras dhuinn air talamh, agus ann an faoghal eile, air an taifbeanadh am focal De, 's coir dhuinn gu taingeil eolas a ghabhail air, mar charaid. 'S mòr a bheireadh ar sinnfir air son focal gràis Chrìofd, agus comas feum, le fith, a dheanamh dheth. Ann àm buaireadh no triobloid, glacamaid do ghnàth cloidheamh an Spioraid, agus iarramaid gràs o Chrìofd. 'S iad fo ar cùltaic, Chrìofd agus fhocal, fiosraichimid anns an

II. C'arson a thaic an t-Abstol a phobul riu.

Tha deagh reufain air an toirt air son fo, a dhruitheas gu h-ullamh air gach fìor-Chrìofd-ùigh. Tha iad an

1. Comafach air ar togail suas.

Do thaobh natuir, tha 'n cinne-daonna, mar làthrach tighe, air a thilgeadh fios le stoirm a pheacaidh. Anns an staid fo, tha gach earran do'n tigh air a thilgeadh bòn os cionn, agus gu tur roimhe cheile. Ceart
mar

mar fò, tha gach carran do natur an duine anis am mi-riaghailt, tha a' mhaife agus onoir air an tilgeadh gu làr, leis a pheacadh. An tigh fò, a leag am peacadh, 's urrain Crìofd, agus tha e toileach, a thogail fuas, le focal a ghràis, agus eadhon a dheanamh na Theampull do'n Spiorad Naomh. Tha Pol ag radh Col. ii. 6, 7. Uime sin, mar a ghabh sibh ris an Tighearn Iosa Crìofd, gluaisibh ann, air dhuibh bhi air bhur freumbachadh, agus air bhur togail fuas annsan, agus air bhur daighneachadh fa' chreidimh, a reir mar a theagaisgeadh sibh, a' meudachadh ann, le breith buidheachais. Mar a tha leanabh a fàs gu inbhe duine, le cùram, lòn agus faothair; ceart mar fò, le gràs agus Spiorad Chrìofd, tha creidmhich anmhunn a' teachd ann an danachd a chreidimh, agus eolais mhic Dhe, chum duine foirfidh, chum tomhas àirde lànachd Chrìofd. Le gràs làtheil fhaotain o Dhia, tha creidmhich a' fàs ann an eolas, creidimh, gràdh agus fìor-naomhachd; agus tha focal nan gràs a leughadh, agus eifdeachd, na mheadhon àraidh, chum an togail 'fuas. Tha Crìofd anns an

2. Comasach air oighreachd a thoirt dhoibh.

Ced nach urrain, neach sam bith duais a chosnadh, na feirbhis na's fhearr a thoirt do Dhia, no a tha dligheach uaithe, gidheadh tha Dia gu faor a' gealtuin duais, tha nach bi ar faothair diomhain anns an Tighearna. 'S iomadh meadhon a tha daoine a' gnàthachadh, 's mòr a tha iad a' deanamh agus a' fuilang, chum oighreachd thalmhaidh fhaotain. Tha oighreachd, flòras, agus gach ni eile 'san t-faoghal fo, mealtach, truailidh agus bàsmhor. Cha 'n ann mar fo a tha duais cairdean Chrìosd; gheibh iad san oighreachd neo-thruailidh, neo-fhalach, agus nach fearg gu brath as; agus tha i air a coimhead anns na Neamhaibh dhoibh. Tha creidmheach eadhon 'nan oighreachan air Dia, agus 'nan coimh-oighreachan maille re Chrìosd; 's leo na nithe ata làthair, agus na nithe ata chum teachd; agus bithidh iad gu sìorruigh maille ris an Tighearna. Gach onoir, gach sòlas, gach sìth, is urrain an natur naomha a mhiannachadh, gheibh iad san fa dheòigh ann an Neamh.

Agus

Agus gheibh iad an oighreachd fo anns an

3. Maille ris na naoimh ann an Neamh.

'S taitneach an ni deagh chuideachd, deagh choimhearfnaich agus deagh chairdean; agus 's mòr a tha daoine a' deanamh, chum fo a mhealtuin. 'S ann o'n pheacadh, a tha a fruthadh fannt, mi-rùn, agus corruich, mathair-aobhair coimhstrì, agus tuafaid a meafg dhaoine. Ach ann an tir na naomhachd agus na sìth, bithidh daoine gu tur air an faoradh o gach ni a dhuifgeas corruich agus aimh-rèite? 'N fin bithidh gach inntin làn do fhòlus, gach cridhe làn do chairdeas, gach anam làn do fhèith agus aoibhneas, agus gach beul làn do chliu an Athar agus an Uain. Mar a bhitheas an communn Neamhaidh gu leir faor o gach gnè pheacaidh, bithidh iad do ghnàth a' meudachadh colàs, gràdh, aoibhneas agus fonas a cheile. Tha iad air an àm a' faotain roi-bhlàstadh air an t-shòlas Spioradail, a mheallas iad fa dheoigh ann an communn nan Naomh. Ach tha sibh air teachd, arfa Pol, chum fliabh Shion, chum caithir an chum

De bheo, an Ierusalem Neamhaidh, agus chum communn do-aireamh do ainglibh, chum coinneamh choifchionn agus Eaglais a cheud-ghin, ata scriobhta anns na Neamhaidh, agus chum Dhe breitheamh nan uile, agus chum Spioraideaibh nam firean air an deanamh foirfe, agus chum Iosa Eidar-mheadhon-fhear a 'chumhnanta nuaidh. Gach neach a tha air an togail 'fuas, mar àite-comhnuidh iomchuidh do'n Spiorad, maille ris a chommmunn naomha fo, meallaidh iad an oighreachd neo-bhàsinhor, gu saoghal nan Saoghal.

FOGHNADH.

Mar so nochd mi dhuibh, co ris a thaic Pol Criosduighean Ephesus, agus c'arson a rinn e fo. B'aithne dha-san gu math staid pobull a bhaile, sin, gu'n robh an naimhde Spioradail cumhachdach, lionmhor, agus gu'n robh iad-san aimideach, anmhunn. O na tha sinne san staid cheudna, tha feum againn a bhi air ar taiceadh re Dia, agus re focal a ghràis, chum a bhi air ar dion agus air ar fdiùradh, gu tearuinte, ann an slighe na beatha

tha. Tha laithaireachd agus coghnadh Dhe do ghnàth feumail, agus as eugmhais gràs Chrìosd, cha'n'urrain fìnn ni math sam bith a dheanamh. Tha focal De air a shearmonachadh na mheadhon àraidh slàinte; agus 'nuair nach 'eil cothrum againn rè ùine eifdeachd ris, 's còir dhuinn a leughadh, leis an tuilleadh cùram. Romh. x. 14, 15.

Anis o na fè rùn taitneach ar cridhe, gu'm bi gach aon agaibhfe air an tearnadh; agus gu'm bi sibh air bhur togail 'fhuas, mar theampull do Spiorad De, chum oighreachd ghlòirmhor, agus communn nan Naomh a mhealtuin gu sìorruidh, tha fìnn g'ar taiceadh re Dia, mar Athair bhur Spioraid, agus mar bhun-stèidh bhur fonais. Tha fìnn g'ar taiceadh re Crìosd, àrd-bhuachaile an treud, da'n aithne bhur staid agus bhur n'uireasbhuidh; agus a tha do ghnàth ullamh, chum a ghràs a dheanamh foighainteach air bhur fon, agus a neart foirfe 'nar n'anmhuinneachd. Tha fìnn g'ar taiceadh re Spiorad na fìth, a chuir Crìosd o neamh na àite, chum neart agus sòlas a thoirt d'ar n'anamaibh. Tha fìnn g'ar taiceadh

